Omul din umbră
Carmen Gigartu

E o zi frumoasă de aprilie şi explozia minunată a florilor din grădina încântă privirea oricui. Un adevărat popor de albine bate aerul cu aripile lor subțiri şi dantelate. Un vânt adie blând şi mângâie fruntea gânditoare a Crinei care stă la birou şi scrie ceva. Din când în când priveşte pe fereastra larg deschisă la spectacolul primăverii şi la dânsul petalelor roz-albe ale florilor de măr. Din salcia bătrână şi pletoasa de la poarta se aude cântecul subțire şi melodios al unei privighetori ca un fir de argint ce uneşte cerul cu pământul. Nicăieri soarele nu răsare mai frumos că aici în grădină, şi îi bate la fereastră îmbiind-o la o plimbare prin labirintul sufletului.

Gândul este ca o sferă rece de cristal care coboară lin de pe crestele înalte ale conştiinței spre inima sa.

Crina scria cu o repeziciune uimitoare. Amintirile o invadau şi asterna pe hârtie toate gândurile.

"Îți mai aminteşti? Era iarnă, când ne-am cunoscut într-o tabără de matematică, chiar dacă amândoi eram elevi ai aceluiaşi liceu, atunci ne-am văzut pentru prima oară. A fost de ajuns doar o privire… am simțit că ne cunoaştem de mii de ani…

…

Toată lumea ştia de povestea noastră de la colegi până la profesori. Am păstrat poeziile tale mult timp, Văd că şi acum mai scrii. Îți place să te ascunzi, să-ți iei mai multe identități. Îți place jocul.

Niciodată nu am reuşit să citesc o scrisoare de a ta, chiar dacă îmi scriai zilnic, fiindcă tata le rupea când le aducea poştărita. Poza ta mi-a găsit-o în buletin şi mi-a rupt-o.

Dar, chiar dacă au trecut atâția ani nu ți-am uitat chipul. Te-am recunoscut, nu te-ai schimbat mult.

L-am iertat pe tata, a vrut să mă protejeze ca orice părinte. Nu a vrut ca fiica lui să se căsătorească cu un spion, îi era teamă că o să fim ucişi şi eu şi tu şi copiii noştri. Mult timp nu am înțeles de ce ai dispărut dintr-o dată. Tata mi-a spus că ți-a interzis să mai mă vezi, să mai mă cauți, dacă mă iubeşti cu

adevărat şi vrei ca eu să fiu cu adevărat fericită.

El a greşit, iar eu nu am ştiut de unde să te iau. Magda mi-a spus că ai sunat-o şi ai întrebat-o de mine, iar ea te-a mințit că nu te iubesc şi am pe altcineva. Şi-a cerut iertare şi ea şi tata. Îmi aduc aminte când mi-ai spus că de la 14 ani ai intrat într-o organizație secretă şi că de acolo nu mai poți să ieşi decât mort. Ştiu, ca cineva cerea mereu relații despre mine, în tot acest timp. Şi tata şi eu am bănuit că eşti tu. Erai într-adevăr bun în ceea ce făceai.

De câte ori m-ai urmărit niciodată nu am simțit. Acum lucrurile s-au schimbat. Vezi, acum te simt, chiar dacă eşti la zeci de mii de km, chiar dacă nu eşti în țară... Nu înțeleg ce rol joci, dar vreau să ştii că nu sunt de acord cu nicio formă de extremism şi fanatism religios. Poate că eşti obligat să faci ceea ce faci, poate e o acoperire...

Viața e tare ciudată! Trecutul văd că revine în actualitate...

Eram hotărâtă să nu-ți scriu, dar am vrut să-ți spun că nu te-am uitat şi oricât ai sta în umbră şi oricâte identități false ți-ai lua, eu te simt.

„Dacă nu ai să te căsătoreşti cu mine o să mă călugăresc", aşa ai spus. Atunci, nu am crezut, acum întreb: de ce?

De ce? De ce? Eu te-am iubit. Atunci, te-am întrebat ce mănăstire ai alege şi tu ai spus:

„Cozia"

„Cozia? De ce? De ce nu alegi una din mănăstirile din Moldova ta?"

„Fiindcă, vreau să fiu aproape de tine. "

Şi, viață până la urma te-a dus la o mănăstire, dar nu la Cozia, Sucevița, Moldovița, Putna... ci departe, tare departe...

Ştii, te-am visat de câteva ori închis între zidurile reci şi groase ale unei mănăstiri, dar nu mi-am închipuit niciodată că şi în realitate, tu, eşti acolo. Eşti atât de departe, dar atât de aproape de sufletul meu. De ce a trebuit să te închizi acolo? De ce? De ce?

Aş vrea să dau timpul înapoi, dar e prea târziu, e prea târziu... şi simt că sunt urmărită de un blestem...

Mi-au plăcut versurile pe care le-ai scris ieri:

"Aştept cu înfrigurare noaptea
Să ne întâlnim pe cărări de vise
Doar tu şi eu şi gândurile noastre..."

Aş vrea să-mi crească aripi să pot zbura spre tine şi să te ajut să evadezi de acolo.

Iartă-mi gândul păcătos, iartă-mă, Doamne!

Aş vrea să mă prefac o furnică, să intru în chilia ta şi să-ți şoptesc doar:
eşti mereu în visul meu, în noaptea mea, în abisul din sufletul meu. "

Crina este întreruptă de verişoara să Magda.

— Ce faci, Crina?

— Magda, a apărut moldoveanul…

— Nu, nu pot să cred, că a apărut în viața ta după 27 de ani…

— Ce vrea?

— Nu ştiu, face pe călugărul.

— Îl crezi?

— Nu. Cum aş putea să cred că un spion de talia lui stă închis într-o mănăstire şi îşi dedică viața Domnului?

— A lucrat pentru ruşi, americani şi evrei.

— Da, a lucrat pentru toți.

— E foarte bun.

— Într-adevăr este foarte bun în meseria lui, dar nu este invicibil, ci mai degrabă protejat de cea mai puternică organizație din lume.

— Vrei să spui că…

— Da.

— De ce îi mai scrii?

— E un joc, vreau să-l cunosc cât mai bine.

E ceva în interiorul meu care mă obliga să fac acest joc.

— Curiozitatea?

— Da, curiozitatea, dar şi datoria.

— Crina, ce vrei să spui? Şi tu lucrezi pentru o organizație secretă?

— Eu nu fac parte din nicio organizație, doar dacă e vreuna atât de secretă încât nici eu nu ştiu că fac parte din ea. Ha-ha-ha!

— Ciudat! Să te caute cineva după atâția ani mi se pare puțin nebunesc. Poate, ca dragostea pentru tine. nu s-a stins..

— Magda, de la vârsta de 14 ani a fost educat ca femeile sunt doar nişte obiecte, nişte gunoaie, şi nimic mai mult. Aşa, că nu este vorba de dragoste, ci de altceva.

Nu ştiu ce vrea, dar o să aflu. El întotdeauna şi-a dorit să domine, să ajungă în vârful piramidei şi să aibă totul la picioare, uitând că trecerea lui prin lume este efemeră.

— Nu, nu înțeleg…

— Ştiu că a fost într-un loc unde se fac nişte ritualuri foarte ciudate, un fel de magie foarte înaltă.

Învață să folosească energiile, să le supună. S-a jucat cu acele energii crezând că poate să le controleze, să obțină ceea ce doreşte, dar, vezi, totul are un preț. Ştii, cred că are nevoie de ajutor.

— Crina, de data asta tu ai înnebunit. Vrei să-l ajuți?

— Da, vreau să-l ajut să-şi revină. Din păcate, ştiu ce înseamnă să te lupți cu acele energii şi să ajungi să fii dominat de ele. Aş ajuta pe orice om, indiferent cât de rău şi de păcătos ar fi. Cu acele energii, forțe, nu este de joacă, Magda.

— Ciudat! Îți este milă de un bărbat? Ştiam că eşti alergică la bărbați.

— Am o puternică repulsie față de acei bărbați care, atunci, când mă privesc ar vrea să mă hipnotizeze, le strălucesc ochii în cap ca la drac şi încep să saliveze de parcă aş fi o prăjitură pe care vor să o devoreze. Astfel de specimene umane îmi provoacă greață şi nu pot să-i consider oameni, ci doar animale în călduri. Ceea ce este mai rău, e că, nu numai unii bărbați au asemenea porniri, ci şi unele femei.

— Să nu-mi spui că ai fost agasata şi de femei…

— Da, de două ori mi s-a întâmplat şi de atunci mă feresc în egală măsură şi de unii şi de alții, păstrez întotdeauna distanță. Cel mai frumos a fost că pe timpul acela, eu habar nu aveam, în capul meu nu concepeam că pot exista relații intime între două femei. Prima a fost o colegă de clasă care îmi pupa mereu mâinile şi mă privea tare ciudat, iar atunci când mă vedea că zâmbesc, vorbesc, cu câte un coleg înnebunea. Când mi-am dat seama ce se petrece cu ea m-am gândit că nu este sănătoasă la cap.

A doua oară m-am împrietenit cu o fată cu doi ani mai mare care avea reputația de față foarte deşteaptă şi cuminte. Aşa am crezut şi eu, mai ales, că era şi sectanta şi îmi vorbea mereu despre Dumnezeu. Nu m-a interesat niciodată din ce cult făcea parte, fiindcă pe vremea aceea sectele erau interzise. Când îmi tot vorbea despre Dumnezeu mă tot atingea, dar nu am bănuit niciodată că în spatele acelui chip se poate ascunde un adevărat demon. Într-o zi eram în cabinetul de istorie doar noi două, şi-a scos ochelarii, m-a privit în ochi şi mi-a spus că mă iubeşte la fel cum un bărbat iubeşte o femeie şi a vrut să mă sărute. Nu cred că am să pot uita vreodată acea privire demonică din ochii ei… Am fugit cât m-au ținut picioarele de era să şi cad pe scările liceului, de frica ei.

— De unde repulsia ta față de bărbați?

— Şi eu m-am întrebat acelaşi lucru. Cred că Freud are dreptate când spune că unele lucruri vin din copilărie. Cred că această repulsie se datorează bunicului, era stăpânit de un mare viciu.

— Da, era un adevărat crai, nicio femeie nu-i rezista.

— Magda, tu poate nu-ți mai aminteşti, dar de câte ori venea de la câte o femeie se luă la ceartă cu bunica.

— Da, mereu se certau.

— Nu, nu se certau mereu, ci doar atunci când venea de la femei.

După ce a murit bunica l-am întrebat de curiozitate câte femei a iubit.

— Se laudă că a avut 63 de femei.

— Da, dar a zis că singura femeie pe care a iubit-o a fost bunica. L-am întrebat de ce se ducea la altele şi mi-a zis că prima dată a făcut-o din curiozitate să vadă şi el cum este altă femeie şi după aceea parcă i-a pătruns un microb în sânge şi nu putea să se mai abțină. Parcă-l aud: „Taica, eram conştient că ceea ce fac nu e plăcut Domnului şi este un păcat, dar nu puteam să mai mă abțin.

Era ceva în sângele meu care mă îndemna, fierbea sângele în mine…, iar după ce aveam femeia respectivă îmi era scârbă şi de ea şi de mine. Dacă o iei pe drumul ăsta nu poți să te mai opreşti, este la fel ca un drog. Parcă în mine este ceva rău, malefic care-şi cere mereu partea lui. ”

— Da, se ruga mereu la Dumnezeu să-l ierte.

— Singurul lui păcat a fost viciul acesta nenorocit care îl făcea din om nebun. Ştiu că era iarnă, focul ardea în soba, iar bunica îmi făcuse baie şi stăteam ghemotita în pat cu pisica în brațe, când a venit el şi a început să urle ca un nebun şi a spart şi geamul. Bunica m-a luat repede în brațe şi ne-am urcat în fanar. În noaptea aceea am dormit în brațele bunicii ca deobicei, dar nu în pat, ci în fanar învelite în fân şi ce a mai adus bunica de prin casă. Era atâta linişte acolo, priveam stelele şi simțeam doar lacrimile şi suspinele bunicii. Întotdeauna când văd câte un bărbat care mă priveşte cu acea privire care înseamnă… îmi amintesc de viață grea pe care bunica a trebuit să o suporte lângă bunicul, care era dominat de acest viciu nenorocit.

Magda, moldoveanul nu avea acest viciu.

— Ştiu. Am vrut să-l cucerim şi eu şi Roxana, dar nimic, avea ochi doar pentru tine. E ceva ce nu am înțeles niciodată… De ce erai atât de distanță, de rece cu el?

— Îmi tot povestea de acea organizație secretă în care a intrat, de fapt unchiul său l-a dus acolo, fiindcă şi el făcea parte tot din acel grup. Ştii, era mai mare ca mine cu doi ani şi lipsea din când în când de la şcoală câte o săptămână sau două şi spunea că îi duce în misiuni în Bulgaria, Ungaria… Adevărul, este că primeam vederi din țările respective, dar nu puteam să cred că ceea ce îmi povestea este real. Credeam că inventează acele lucruri ca să mă impresioneze. Iar, când absență de la şcoală credeam că s-a dus la el în Vaslui, fiindcă mama lui era paralizată de mulți ani. Aici stătea la sora lui cea mare. Într-o zi a început să plângă că el nu o să fie niciodată fericit şi îşi doreşte să iasă de acolo, fiindcă îi învăța să ucidă, dar ştia că nu mai poate să iasă de acolo decât mort. Când mi-a mai spus şi acest lucru, m-am gândit că chiar e dus.

Într-o zi am fost cu Roxana în oraş să facem cumpărături. A doua zi la şcoala mi-a spus tot ce am făcut, mi-a redat chiar şi conversația cu vânzătoarea. A spus că a fost tot timpul lângă noi, dar nu l-am văzut niciuna. I-am povestit colegei de bancă şi mi-a zis că nu este sănătos dacă ne-a urmărit şi să nu pățesc şi eu că sora ei care a avut o poveste de dragoste asemănătoare şi acum sunt în divorț. Povestea surorii colegei de banca m-a impresionat destul de tare, şi ei s-au cunoscut tot în liceu… De câte ori am avut încredere în cineva, de atâtea ori am avut mari surprize, iar când el îmi spunea adevărul nu puteam să cred. După ce am terminat liceul am aflat că totul este real.

— Îți aminteşti când a venit la tine acasă?

— Da, copiii vecinilor mi-au spus că un băiat îmbrăcat în alb a sărit cu o

paraşută dintr-un elicopter la noi în izlaz şi a dormit într-un sac de dormit la marginea pădurii aproape de casa noastră. Nu mi-am închipuit că el este. Când a venit tata cu el acasă am înghețat.

— Ai amuțit când l-ai văzut.

— Nu puteam să cred, nu-l mai văzusem de câteva luni. Ştiau şi profesorii şi secretară de relația noastră, fiindcă mereu sună la scretariatul şcolii să vorbim la telefon. Pe atunci nu erau telefoane mobile că acum. Tot liceul ştia de relația noastră şi nimeni nu mi-a zis niciodată nimic, cu excepția unor colege şi a părinților mei.

— Era un băiat tare frumos şi eu şi Roxana am fost îndrăgostite de el, dar el ne vedea că pe nişte surori mai mici.

— Da, avea 1,75, părul castaniu deschis vag ondulat, ochi căprui şi buze senzuale.

— Ca ale tale.

— Stăteam pe bancă în curtea liceului când s-a apropiat de noi o femeie în vârstă care-şi caută nepotul şi ne-a întrebat dacă suntem frați, fiindcă aşa de mult semănăm.

— Crina, atunci, la masa nu ați reuşit să vorbiți nimic, fiindcă tatăl tău se uită tare urât la tine, doar eu i-am dat numărul meu de telefon.

— Ştiu, Magda. Crezi că aş putea uita?

— M-a sunat şi eu l-am mințit că nu-l iubeşti, fiindcă aşa mi-a zis tatăl tău să-i spun, dacă o să mă caute şi o să întrebe de tine. Iartă-mă, Crina!

— Te-am iertat de mult, Magda. Aşa a fost să fie. Tata mi-a spus mult mai târziu că i-a interzis să mai mă caute, ca el nu o să fie niciodată de acord să-şi dea față după o persoană care lucrează în spionaj.

Magda era o femeie frumoasă în jur de 40 ani care arata ca de 30. Era înaltă, bine proporționată, nici grasă, dar nici slabă. Avea părul negru, lung, inelat natural, o dantură perfectă, ochi albaştri ca cerul şi un zâmbet care te topea. De-a lungul timpului a frânt multe inimi şi mulți au suspinat după ea.

Nu era genul să se îndrăgostească, juca doar rolul, îl moştenise pe bunicul. Era o adevărată crăiasa care testa ce i se părea că este pe gustul ei, după care, nici nu se uită în urmă. Mirosea a parfum franțuzesc şi era îmbrăcată cu un compleu simplu, dar elegant, după ultima modă care se asorta de minune cu ochii ei. Ținuta era înviorata de nişte cercei mari, o brățară şi un lanț în formă spicului de grâu. Costumul era Armâni, geanta Valentino, iar pantofii erau Gucci. Era o femeie puternică care moştenise o afacere, pe care o dezvoltase şi îi mergea destul de bine.

— Crina, văd că începe să te cuprindă nostalgia. Aşa se întâmplă când ne amintim de prima iubire.

— Nu a fost prima iubire, ci a doua.

— Cum adică? Cine a fost prima ta iubire? De ce nu mi-ai spus niciodată?

— Nu are importanță... şi nu aveam nici ce să-ți spun, fiindcă nu a fost nimic şi pe deasupra am mai şi luat două palme zdravene de la mama, nefiind vinovată, şi nu-ți mai spun de morală care a urmat luni de zile, de îmi venea să-mi iau câmpii. Eram un copil naiv, dar în timp m-am convins că mama avea pe undeva dreptate, băiatul avea acelaşi viciu ca bunicul. Aşa, că nu aveam ce să-ți povestesc, fiindcă nu a fost nimic între noi, doar că mie îmi plăcea şi mama nu ştiu de unde a aflat.

Poate, să-ți povestesc că avea o cămaşă în culoarea cerului senin de vară şi când mă invita la dans, mă uitam doar la cămaşa lui şi îmi aminteam palmele şi morală mamei.

— Mama ta, era foarte dură.

— Da. Îmi aduc aminte când am împlinit 16 ani şi a venit moldoveanul cu 17 trandafiri roşii, 16 poezii scrise de el şi un set de bijuterii pe care ți le-am dat, fiindcă tata a vrut să le arunce.

— Ştiu, erai cu el în fața internatului când am venit cu mama ta să-ți aducem un tort şi când te-a văzut cu el parcă a înnebunit şi a vrut să te plesnească.

— Numai că de data asta m-am ferit, fiindcă o ştiam cum reacționează. Mama se comporta cu mine de parcă aveam trei ani. Într-o zi mult mai târziu le-am spus părinților că îi urăsc. Ştii, au ținut minte ce le-am zis, şi din când în când mă întreabă: „Ne mai urăşti”?

— Erau prea exagerați.

— Întotdeauna ar trebui să ne gândim că unele gesturi, cuvinte, acțiuni ale noastre îi pot influența pe copiii noştri destul de puternic. Uneori, copiii sunt mai maturi în gândire decât noi şi nu de puține ori am rămas frumos surprinsă de gândirea lor.

— Crina, trebuie să plec, am o întâlnire de afaceri. Te sărut şi să ai grijă de tine.

— Şi tu să ai grijă de tine.

Crina ştia că majoritatea întâlnirilor Magdei se sfârşeau într-o cameră de hotel cu şampanie, lumânări, petale de trandafiri şi arome orientale.

Şi, totuşi, Magda în ultimul timp se schimbase în bine, de când în viața ei a apărut Ştefan, un bărbat frumos, cult, care făcea parte dintr-o lojă masomica.

Ieri când s-a dus în piața un necunoscut i-a înmânat un plic. A fost surprinsă, a vrut să-l întrebe ce este cu acel plic, dar necunoscutul a spus că este foarte grăbit şi e de la Radu. Da, acesta era numele moldoveanului. Trebuia să-i transmită un mesaj, dar ştia că în ziua de azi nimic nu mai este sigur, aşa că a trimis pe cineva să o avertizeze... Ştia că şi Radu face parte dintr-o altă loja masonică rivala lojei din care făcea parte Ştefan.

Era bulversata, nu mai înțelegea nimic, care era Loja Alba, care era Loja

Neagră? Care era loja Albastră? Pe cine să creadă? Ambele loji promovau: libertatea, iubirea, credință, adevărul, dreptatea, fraternitatea, egalitatea.

Viața a învățat-o că aparențele sunt înşelătoare, ceea ce pare negru poate să fie alb şi ceea ce pare alb să fie negru. Şi dacă nu ar fi alb şi negru, lumina şi întuneric, pozitiv şi negativ, atunci, poate nu ar exista nici scânteia care duce la evoluție. Chiar dacă cele două loje azi sunt rivale peste 2 sau 3 ani se pot uni. Chiar dacă l-a iubit pe Radu şi chiar dacă îşi iubeşte verişoara trebuie să fie obiectivă. Da, nu o să facă jocul la niciunul, sau să facă un joc dublu? Încă se gândeşte… şi crede că istoria lumii şi a religiilor trebuie rescrisa, fiindcă sunt şi au fost atâtea şi atâtea lucruri ascunse…

…

Prin mintea Crinei trec o mulțime de gânduri, de fantasme:

„Am fost o mică scânteiuța când am venit pe pământ, dar întunericul m-a înconjurat şi m-a înrobit. Vreau să mă eliberez de aceste umbre care îmi tot dau târcoale, vreau să fiu liberă şi să alung această umbră care mă acoperă şi mă ține încătuşată în întuneric. Aş vrea ca lumina Cosmosului să mă inunde şi aş mai vrea să mă îmbăiez în această lumină, care să mă purifice şi să mă ridice la cer, să pot explora spațiul şi timpul şi să pot trece dincolo de ele. ”

Aşa vorbea conştiința Crinei. Înțelegea că se petrecea ceva deosebit cu ea, cu inima, conştiința şi sufletul său. Trecea prin stări noi, necunoscute până acum care o îndemnau să mediteze. Ştia şi simțea că e doar o părticică infimă din acest univers grandios, iar sufletul său era însetat de armonie şi integrare în ordinea cosmică. Chiar dacă e doar un fir de praf şi nimic mai mult, care i în permanență vibrație, şi se zbate între viață, materie şi moarte, acest fir infim de praf simte energia, ritmul, vibrația universului şi iubeşte mai mult ca orice libertatea. Ştie, că nu va putea fi prinsă niciodată de niciuna din Ordinele sau cultele religioase care mereu îi dau târcoale, fiindcă, ea, e un fluture care se opreşte la orice floare, le admira pe toate, dar nu îi place să fie prinsă în plasă. Da, nu va putea nimeni să o convingă de o dogmă sau alta, fiindcă a ei gândire vrea mereu şi mereu ceva nou, mai bun, mai perfect…

Vrea să ajungă la ființă, la esența, dar, în stilul ei propriu, original, iar acordurile muzicii pe care doar ea o poate auzii o ajuta să iasă din haosul sufletesc, atunci, când vrea să o înghită şi o duce spre o ordine universală cosmică în care uită de lumea Mayei.

Conştiința îi spune Crinei să fie sinceră cu ea şi să termine cu jocurile stupide. L-a iubit pe Radu? Da, l-a iubit cum iubeşti un frate. Niciodată nu i-a bătut inima foarte puternic şi nici nu şi-a pierdut capul în prezența lui. Ea face parte din categoria oamenilor care iubesc o singură dată în viață. Aşa, că rupe tot ce a vrut să-i scrie lui Radu, fiindcă nu are niciun sens şi nu este nici corect față de ea însăşi. Magda a zis despre el că este puțin nebun, dar nu crede acelaşi lucru, mai degrabă ea şi a sa verişoara au o doză mică nebunie, dar, nu Radu.

Ştie despre el că a lucrat pentru KGB,

CIA, iar ultima dată când a fost şi rănit a lucrat pentru Mossad. Acum stă închis între zidurile unei mănăstiri tibetane şi meditează asupra sensului vieții. Loja masonică din care face parte Radu e foarte veche, de sute de ani, în comparație cu loja din care face parte Ştefan care e de curând înființată. Cum în creştinism au apărut tot felul de secte, aşa, şi în masonerie au început să apară tot felul de loji peste noapte. Adevărul este că nu ştie multe lucruri şi nici măcar nu o interesează… Privirea îi cade pe foaia de hârtie ruptă şi citeşte: „Eşti mereu în gândul, visul şi sufletul meu…"

Cine este cu adevărat în sufletul, visul şi gândul ei? Cine este omul din umbră? De ce a scris? îl vrea pe Radu? Nu, nu îl vrea. Vrea pe altcineva? Nu, nu vrea pe nimeni… A alungat visele, umbrele, fantomele trecutului care îi dădeau târcoale şi o chinuiau. Izbucneşte într-un râs nervos, fiindcă ştie…

Nu, nu vrea pe nimeni şi nimic. Singurul lucru pe care şi-l doreşte cu adevărat este să se vindece. Doreşte să cunoască partea ascunsă, umbra din ea. Acum 18 ani a trăit o experiență care a marcat-o, dar, nici azi nu înțelege şi nu poate să-şi explice unele lucruri. Culoarea ei preferată este negru. Când se îmbraca în negru se simte în largul ei, parcă această culoare îi dă forța, putere. Nu înțelege cum o culoare poate să influențeze psihicul… A vrut să ajute pe alții, dar a renunțat, fiindcă, ştie, e conştientă că în primul rând trebuie să se ajute pe ea. Îi e teamă să nu se mai repete, să nu mai ajungă acolo niciodată. Nimeni nu a luat în serios tentativa ei de sinucidere, tatăl ei a rezolvat foarte rapid problema, internând-o într-un ospiciu. Da, se comportă ca o nebună. Ziua era un om normal, dar când se apropia miezul nopții simțea cum o greutate o apăsa pe creier, simțea că nu mai are aer şi trebuie să moară. Un singur gând era în mintea ei: „Trebuie să mor".

A plecat de acasă în miezul nopții s-a urcat pe bloc şi a vrut să se arunce. În acel moment a auzit glasul bunicii care murise de 5ani spunând: „Cei care se sinucid ajung în iad".

Atunci, Crina a zis: „Doamne, vreau să mor, dar, nu vreau să ajung în iad. " S-a retras de pe marginea terasei blocului şi-a ridicat ochii către cer şi a zis Tatăl nostru. Cerul era atât de întunecat, era plin de nori negrii ca de smoală. Când a terminat rugăciunea a văzut cum acei nori se risipeau ca fumul şi cerul a devenit senin, iar ea şi-a zis: „Doamne, ce era să fac? Cred că am înnebunit" şi a fugit acasă. Şi acum după atâta timp se întreabă cine i-a vorbit atunci. Să fii fost spiritul bunicii, un înger sau propria conştiință? Nu ştie. Nu înțelege cum în mintea ei persista doar acel gând: „Trebuie să mor". Niciodată nu s-a întrebat de ce şi pentru ce trebuia să moară. Nu înțelege, nu poate să-şi explice de ce o apucau acele crize doar la miezul nopții, ce se întâmplă cu ea de nu mai putea să raționeze? Ea nu e genul de om care să se sinucidă indiferent ce i s-ar întâmpla.

De atunci îi e teamă de ceva… nu de cei din exteriorul ei, ci de ea însăşi, de

omul din umbră, care sălăşuieşte în interiorul ei. De 18 ani se tot întreabă: „Sunt nebună?” Nimeni nu-i cunoaşte stările interioare, fricile, angoasele prin care s-a zbătut ani de zile. De atunci priveşte fiecare om pe care-l întâlneşte foarte atent şi mereu se întreabă: „Ce se ascunde dincolo de mască pe care o afişează acest om?” Da, s-a convins că aparențele sunt înşelătoare şi în lume sunt mulți nebuni care joacă rolul de oameni normali. Ceea ce a durut-o cel mai tare a fost atunci când s-a convins că alții sunt mult mai nebuni decât ea. Unii îşi pot permite să facă pe nebunii sau să facă tot felul de nebunii, dar, ea ştie că tot ce face, spune, are repercusiune asupra pshicului său. De ce este aşa făcută, aşa construită? Ar vrea să fie altfel, urăşte propria sensibilitate, ar vrea să nu-i pese de nimeni şi de nimic, să fie cea mai mare egoistă. Da, ca să supraviețuieşti în junglă umană, trebuie să ai în tine o anumită doză de egoism. Trebuie să ai grijă singur de tine şi să nu te bazezi pe nimeni, fiindcă nimănui nu-i pasă de tine. Cuvintele oamenilor de cele mai multe ori sunt minciuni frumoase, iar gândurile reale despre tine au grijă să le ascundă. Singurul în care are încredere, e Dumnezeu, în rest s-a convins că nu poate avea încredere în nimeni. De multe ori în spatele unui zâmbet se afla un rânjet de fiară sălbatică. Îşi aduce aminte: „Am avut şi eu o experiență din trecut, dar mi-a trecut foarte repede şi m-am gândit: de ce să beau un cico când pot...” Ce bine ar fi dacă ar putea şi ea spune la fel: „Mi-a trecut foarte repede”.

Cel mai mult urăşte la oameni, lipsa asumării responsabilității propriilor fapte. Vezi cu ochii tăi şi-ți spune că nu este adevărat. Cât de mult poți să urăşti un om încât să scrii despre el că este: „nebun, tocmai bun de internat într-un ospiciu”. Se întreabă: „Doamne, spune-mi, chiar aşa sunt? Locul meu e la ospiciu, printre nebuni?”

A fost acolo şi ştie că nu toți care ajung acolo sunt nebuni, chiar dacă par. Îşi aminteşte acel salon cu 16 paturi în care erau femei de la 18 la 70 de ani, niciuna nu părea nebună, doar Pusă o fostă colega de şcoală cu doi ani mai mică era legată cu curele de pat. A întrebat-o de ce este legată şi i-a spus că din când în când o apucă nişte crize în urma cărora vrea să omoare pe cineva. Ea s-a rugat de asistenta să o dezlege şi s-a bucurat că a întâlnit pe cineva cunoscut. Din câte îşi amintea fata aceasta era un adevărat înger, nu-i venea să creadă ce-i povestea. Au adus-o la spital de 2 ani, fiindcă în timpul unei crize şi-a pus copilul pe un lemn şi a vrut să-l taie cu barda. Mi-a zis că nu-şi aminteşte nimic din ce făcea. Pusă s-a comportat normal până a doua zi. Crina era la baie când a auzit țipete. S-a dus în salon şi a văzut-o pe Pusă transfigurata, avea ochii foarte strălucitori ieşiți din orbite, avea o privire ciudată şi o forță demonică o stăpânea încât 5 femei nu puteau să-i desfacă mâinile de pe gâtul unei fete din salon. Într-un final au venit nişte asistenți, au băgat-o într-o cămaşă de forță şi iar au legat-o de pat. Acum scotea limba şi suflă de ziceai că este un câine. Când şi-a revenit a spus că nu-şi aminteşte nimic, dar ştie că baba Floarea de la ea din sat i-a făcut farmece.

A stat pe la diverse mănăstiri, dar degeaba, nimeni nu putea să dezlege ce i-a făcut acea babă. Crina nu credea în magie, dar mult mai târziu după 6 luni de la moartea Pusei a auzit că baba Floarea a înnebunit şi se duce noaptea în cimir şi strigă: „Pusă, ieşi afară să intru eu”. Lumea prin sat vorbea ca spiritul fetei, avea 25 de ani când a murit, se răzbuna pe baba. La câteva zile au găsit-o pe celebra baba spânzurată într-un şopron. Nu ştie dacă spiritul fetei a vrut să se facă dreptate sau Dumnezeu, dar baba a recunoscut în nebunia ei când bântuia prin cimitir la mormântul fetei că ea a înnebunit-o pe Pusă. Crina se întreabă: „Cine este mai rău, demonul sau omul care cheamă demonul şi-l trimite să chinuiască un suflet?” Da, omul care face acest lucru e mult mai rău decât demonul. Pusă, un înger tare frumos a fost ucisă de răutatea, invidia, dușmănia omului-demon,

"De-al meu propriu vis mistuit mă vaiet,
Pe-al meu propriu rug, mă topesc în flăcări…
Pot să mai re-nviu luminos din el că
Pasărea Phoenix?

Piară-mi ochii tulburători din cale,
Vino iar în sân, nepăsare tristă;
Ca să pot muri linişit, pe mine
Mie redă-mă! " (Eminescu)

Crina se întreabă: „Voi mai putea să mă renasc din nou sau o să las întunericul şi noptea neagră să mă cuprindă?” Simte cum întunericul coboară în inima sa şi o transforma, încât nu mai simte nimic, decât că mereu coboară, coboară, coboară într-un abis infinit. Parcă ar vrea să exploreze întunecimi nebănuite şi să pătrundă în negura cea mai neagră, să se lupte cu fiare şi lighioane care bântuie iadul din ea. Ştie, ca pentru a birui tenebrele din adâncul sufletului trebuie ea însăşi să devină o fiară. Simte cum se metamorfozează şi de nimic nu-i mai pasă. Atracția tenebrelor, a întunericului, a misterului e prea mare, chiar dacă conştiința țipă după ajutor, inima Crinei nu vrea să o mai audă, fiindcă a devenit de piatră, nimeni şi nimic nu va mai putea să o întoarcă, nici măcar Dumnezeu. Poate El ar putea, dar acum are alte treburi prin Univers şi nu-l interesaza o furnică, un punct aproape invizibil pierdut în spațiu şi timp. Şi inima Crinei coboară, coboară, coboară în adâncurile însetate de sânge care aşteaptă cu nerăbdare o nouă victimă pe care să o devoreze. Coboară în adâncuri neştiute, nebănuite şi descoperă că diavolul sălăşuieşte în inima omului, iar Dumnezeu în conştiința ființei. Simte cum se dă o luptă interioară acerba între inima şi conştiință, care sfâşie, răneşte, însângerează şi îmbolnăveşte sufletul Crinei.

Cea mai cumplită luptă, este lupta cu ea însăşi şi cel mai mare duşman al ei este tot ea însăşi, mai ales, că a descoperit în interiorul propriei ființe şi îngerul

şi demonul. Ştie, că nu pot amândoi să locuiască în bună pace într-un suflet, unul dintre ei trebuie să dispară.

Va reuşi Crina să ucidă, să decapiteze, să anihileze propriu demon?

Cine o cunoaşte e uimit de răbdarea şi calmul ei. Dar, ce se ascunde sub acea mască? În realitate este un vulcan care clocoteşte în ascuns, nevăzut de nimeni.

Aleargă pe drumuri noi, necunoscute, căutând ceva de care să se agațe, să se sprijine, în căderea ei, dar, nu întâlneşte nici măcar o liană, o rădăcină, o creangă rătăcită a unui copac sau un firicel de iarbă. Nimic, nimic, doar pustiu cât vezi cu ochii şi ea aleargă, cauta şi coboară tot mai adânc în abisul iadului. A ajuns în mijlocul flacării iadului care vrea să o ardă. Aude în jur gemete, plânsete, vaiete, dar, ea suferă şi tace. E mai tăcută ca un mormânt şi aşteaptă să fie înghițită, ucisă, devorată de acele flăcări şerpuitoare, ca să se termine odată cu suferința ei dusă până la paroxism, să înceteze pentru totdeauna chinul acesta îngrozitor. Flăcările se reped înfometate asupra ei, îşi întind spre ea ghearele şi limbile de foc, dar nu reuşesc să o atingă.

Ea le invită: „Poftiți, muscați, serviți-vă, hrăniți-vă cu sângele meu, cu carnea mea, vipere însetate de sânge!”

Dar, ele fug speriate şi Crina se gândeşte: „Am ajuns până acolo, încât, nici măcar iadul nu mă vrea, şi el fuge de mine…” Flăcările iadului fugeau, fiindcă ştiau şi înțelegeau că în Crina nu mai există teamă, frică, ele vedeau mărimea acelui grăunte de iubire şi picătură de lumină care sălăşuia în interiorul acelei ființe.

Dezamăgită de iad, Crina, întreabă conştiință: „Cine sunt eu?”

Conştiința îi răspunde: „Cauta şi vei afla, vei descoperi omul din umbra care stă ascuns în ființa ta”.

Şi, Crina iar pleacă în căutări interioare, porneşte pe drumuri virgine, întortocheate, necălcate, neatinse de niciun picior omenesc său gând uman. În drumul sau prin tuneluri întunecoase găseşte o mulțime de persoane pe care le întreabă: „Care dintre voi sunteți eu?” Toate spuneau: „Eu sunt”.

Dar, ea, ştia că niciuna din acele persoane nu era ea.

O întrebare persista în mintea Crinei: „Eu, cine sunt eu?” Descoperă că sufletul ei este asemănător cu o scară muzicală. Urechea sufletului său tolerează doar anumite grupări de sunete, doar anumite înlănțuiri de acorduri care se pot armoniza cu muzica sa interioară. Cât de mare este nebunia ei? Până unde poate merge? Are limite? Va muri şi ea ca Pusă într-un ospiciu? În jurul minții gravitează tot felul de „sateliți” care vor să-i influențeze gândirea, dar, ea este atât de încăpățânată în nebunia ei exagerată, încât nimeni şi nimic nu o poate influența, în afară de Sursa plină de armonii care o încânta cu acordurile ei divine.

În mintea ei este atâta disonanta pe care ar vrea să o transforme în

consonanță şi astfel să evolueze într-un mod armonios, fiindcă s-a săturat, s-a plictisit de tenebre, întuneric, dezacorduri, dizarmonii, şi ar vrea să poată fuziona cu puritatea şi să se nască din nou. Îi este dor de o armonie clasică care poate să o ducă până la cer. Îi este dor de o armonie bine cizelata care să o facă să plutească pe un nor diafan. Îi este dor de ea însăşi, de ea cea adevărată. Oare e narcisista? Nu, nu este, chiar dacă pare.

În general oamenii cred că dacă ating o formă au şi ajuns la esența acelei forme, dar, e doar o prejudecată metafizică, o eroare a sensibilității umane, fiindcă la esența formei se ajunge foarte greu. Cât de mult îşi doreşte să ajungă la propria esență, dar, încă nu reuşeşte.

Ar vrea să fie un pictor şi să se joace cu culorile, să picteze lumini şi umbre, să le amestece, să le fuzioneze… I-ar place să deseneze ondulațiile tainice ale propriilor gânduri, aerul şi lumină, visul, speranța, şi, de ce nu, chiar nebunia care-i dă târcoale ca un animal înfometat. Ar vrea să îmbrace sufletul în culori. L-ar învesmânta în verde primăvăratec şi l-ar încinge cu un brâu din albastru ceresc, ar pesara puțin liliachiu, un strop de galben, o picătură de alb şi i-ar da drumul în Univers să zboare, dar, nu înainte de a-l scufunda într-o baie de umbra din care să țâşnească raze de lumină. Ar vrea să combine linii, forme, culori, să facă din ele o armonie infinită din care să răsară şi să strălucească iubirea nemuritoare şi să o împrăştie ca o ninsoare în întreg universul.

Adevărul profund e uneori atât de straniu, dar nu de neânțeles pentru mintea ei visătoare care e învăluită într-o universală relativitate.

Ştie, că cel mai greu lucru din lume, e să te cunoşti pe tine însuți, să te descoperi, să explorezi propria ființă, propriul psihic. Chiar dacă omul este o mare enigmă, Crina încearcă să descopere, să afle ce se ascunde dincolo de aparențe, dincolo de acel chip frumos care-i zâmbeşte grațios din oglindă, acel chip care în loc să îmbătrânească, întinereşte. Să fie o iluzie? Nu este, fiindcă şi alții au observat. Cine este ea? Ce forță tainică îi dă putere?

Întrebări, întrebări, … cine ştie, poate, într-o zi o să găsească, o să descopere şi o să-l întâlnească pe adevăratul Om din umbra care sălăşuieşte în ființă, inima, gândul, conştiința şi sufletul ei.

A-ți aduce aminte că, înainte de a fi om ai fost un strop de lumină este esențial, cred, pentru fiece muritor, chiar şi pentru Omul din umbra care sălăşuieşte în mintea, inima şi sufletul Crinei.

"Ce-mi doresc? Uneori, aş vrea ca a mea gândire să fie lovită de un mutism etern.

Totul este în mişcare şi transformare până şi mintea, inima şi sufletul meu de nebun visător.

Din ce în ce mai des mă întreb: Cine sunt? Să fie acesta un semn de nebunie?

Şi mai persista o întrebare în mintea mea: Ce forță îmi dă putere, cine mă îndeamnă?

Să fie forța divină, acel principiu etern? Aş vrea să topesc toate contradicțiile şi opozițiile din suflet, să înec toată dizarmonia şi să las doar armonia să mă domine. Dar, o să reuşesc sau nebunia e mai puternică decât voința mea?

Conştiința îmi spune că orice om care e cuprins de iubire şi această iubire poate să ajungă până la nivelul conştiinței sale în mii de nuanțe şi de rezonante, acel om poate să ajungă până la cer şi chiar dincolo de el. Atunci, când sunt cuprinsă de fiorul şi febra nebuniei iubirii, nu mai trăiesc, ci doar plutesc într-o lume a mea şi numai a mea.

Din nefericire, uneori sunt cuprinsă şi de febră deznădejdii şi a disperării care mă duce până în abisul iadului.

De ce? De ce? De ce sufletul meu dansează pe un fir ondulatoriu, când în rai, când în iad? De ce?"

Aude cum o uşă se deschide şi vocea Magdei îi tipa în urechi;

— Ai de gând să te mai trezeşti?

— Tu!

— Ce te miri aşa?

— Doamne! Am avut un vis… de fapt două.

— Ce ai visat?

— În primul eram un copil nebun care vorbea cu Dumnezeu:

— Doamne, nu te supăra eu, îți spun părerea mea.

De mii de ani tot trimiți sfinți şi mereu au fost omorâți, oamenii nu i-au ascultat şi nimic nu au învățat.

Poate, omul l-ai făcut să înțeleagă mai bine adevărul într-o comedie cu mine.

Râsul te eliberează şi de frică şi de stres şi de grijile de mâine şi de orice nebunie.

— Am multă treabă în Univers nu stau de vorbă cu un om nebun şi şters.

— O! Tată, aşa mic cum sunt necioplit şi cam naiv înțeleg Universul îndată.

Doar şi eu sunt creația ta.

Ai creat atâtea universuri în universuri, cercuri în cercuri

Mereu ne rostogolim fără să ieşim.

— Ce mai vrei copil nebun?

Tu nu înțelegi ce-ți spun?

Eu sunt începutul şi sfârşitul

Eu sunt râsul, eu sunt plânsul.

Eu sunt zi şi noapte, mare şi munte

— Tata ştiu bine cine eşti.

Eşti soarele strălucitor care mă învață să ador tot ce misca-n asta lume şi

cu rele şi cu bune.

— Nu înțelegi că mă ți din mers cu cuvinte fără sens.

Fă şi tu ceva! Numai mâzgăli pe o foaie. Da!
— Tată, te iubesc şi vreau să am un sens.

Dacă tu m-ai ajuta, aş găsi şi eu ceva.

Mersul lumii să înțeleg şi misterul să-l dezleg.

— O! Copil neghiob, tu nu ştii câți au încercat şi nimic nu au aflat.

Te găsişi, tu, să dezlegi ce nu poate fi dezlegat.

— Tată, iar mă lasa inspirația,
Nu îmi trimiți cumva o muză care se amuză de-al meu dor nebun, pe care-l scriu acum.

— Ți-aş trimite eu multe nuieluşe, să te învețe să stai cuminte, fără să mai scormoneşti infinitul, că nu vei găsi decât zenitul.

— O! Tata drag, cum să te înduplec, cum să fac?
Viața tu mi-ai dat şi a mea inimă, ştii bine bate pentru tine.

— Pentru mine, pentru el, pentru toți mulți nebuni, mulți idioți.

Mă întreb eu bine, ce-oi fi stând de vorbă cu tine?
— Pentru că mă iubeşti, ştii bine, ca şi eu fac parte din tine.

O scânteiuța mică sunt din lumea ta, pe pământ
În toți te-ai revărsat şi pe toți ne-ai împănat.

— Atâtea scânteiuțe am risipit în Universul ăsta infinit, că nu mai ştiu bine de a mai rămas una în mine?
— Tata, eu ştiu că scânteiuțe ai împrăştiat şi raze trimiți şi ne ocroteşti, tu, aşa de tare străluceşti că ai început să mă orbeşti.

— Soarele meu arde în flăcări şi explozii mii au loc, pentrut a trimite în universul tot mereu scânteiuțe, tare jucăuşe aşa ca tine care au dor de mine.

— Tata, te iubesc şi aş vrea să înțeleg ce se întâmplă cu mine de te iubesc aşa de tare pe tine.

— Fiindcă ai înțeles că totul are un sens, nimic nu-i la întâmplare în lumea asta mare.

Tu, copile eşti doar un fiu risipitor care încearcă de zor să se întoarcă la tatăl său care-l aşteaptă cu dor. Însă nu te-oi primi
Până când n-oi isprăvi…

— Dacă, aş şti eu Tată aş face de îndată, însă mă învârt în cerc şi nu ştiu ce să încerc.

— Să-ncerci iubirea că ea e salvarea a ta şi a tuturor.

Doar prin ea te poți izbăvi
De rău, de ură, de minciună şi de orice nebunie care vrea să vie.

— Tată, nu înțeleg, de ce preferații tăi au fost omorâți de ei.

— Pământul cere sânge sfânt.

— Tată, tu nu eşti rău, doar eşti Dumnezeul meu.

De ce ai lăsat pământul să se bucure de-al lor sânge nevinovat? — Copil neghiob tu nu înțelegi că asta lege e din veci.

Sângele sfânt trebuie să mântuie, să purifice, Pământul întreg.

— O, tată, de-aş pricepe odată, filosofia ta toată.

E prea grea pentru mine, un om simplu şi nebun care vrea doar bine.

— Tu, nu înțelegi că ei sunt duşmanii mei şi au creat atâția zei, că oamenii să nu înțeleagă, cât îmi e de dragă lumea întreagă cu al ei şireag ce mă aşteaptă-n prag, ca pe un mire, ce- l aştepți să vină de pe o uliceoara, să-ți dea o sărutare şi o inbratisare, pentru întâia oară.

— Au creat atâția zei, care de fapt erau nişte mişei ce suflete vor să fure prin plăcerile nebune.

— Copile tu înțelegi? Pricepi vreo iotă?

— Da, tata, pricep că ei au vrut încă de la început sclavi să devenim, pământul să-l slujim şi de tine să uităm.

— Pământul să-l iubiți, că doar din el vă hrăniți, vi l-am dat să-l păstrați şi să fiți buni frați.

Dar ei l-au furat şi adevărul l-au eludat

— Tata cine sunt ei?

— O rasă veche ce am creat-o cu mii de ani în urmă şi care acum se cred dumnezei.

— Tata, sunt puternici, ei?

— Da, copilul meu, vezi, am dat tot ce-a fost bun în mine, crezând că fac bine.

Dar ei s-au revoltat şi au plecat în universul mare unde-i loc pentru fiecare.

I-am lăsat liberi copile, dar când pe voi v-au văzut atunci au spus:

„Sclavi din ei vom face şi el n-are ce ne face”

Şi m-am supărat şi am trimis să vă elibereze.

Mesageri eu tot trimit, iar ei mereu i-au omorât.

Pe voi când v-am creat libertate v-am dat să alegeți ce vreți, fără să-mi dau seama că, uneori, sunteți cam nătăfleți.

În loc să vă gândiți la bine voi mă faceți de ruşine, şi cu gânduri murdare întinați a mea catare.

— Tata, de-nteleg eu bine, nimeni nu-i ca tine.

şi aş vrea tată, ca îndată să pot curații istoria de nebunii.

— O, copil nebun, tu nu înțelegi o dată că istoria toată e făcută ca o roată, ce se- nvarte se-nvârte iară pentru a nu ştiu câta oară, dar s-o isprăvi cândva, când voi trimite pe cineva adevărul să îl spună pentru o lume mai bună.

— Tata l-ai trimis pe Iisus şi ne-a învățat să iubim înțelepciunea ta.

El ne-a spus că eşti tatăl nostru şi doar ție să ne închinăm.

— Lumea a înțeles ceva?

— Eu cred, că, da.

— Misterul e ascuns şi e greu de pătruns.

Tu crezi că un copil ca tine va putea elucida un mister aşa de mare?

— Dacă tu ai vrea, aş putea.

Totul stă în hotărârea ta.

— Nu ştiu, dacă fac bine ca mă-ncurc cu-n nebun ca tine, ce vrea să ştie misterul Universului.

Tu nu-nțelegi copile ca el e ca un stup de albine, în care sunt multe lumi.

Fără număr ele sunt şi fiecare are mersul ei.

Vrei nu vrei te-or prinde ei şi eu nu ştiu dacă am să te scap, fiindcă îmi eşti tare drag, aşa nebun cum eşti parcă aş vrea să mă urmăreşti prin tot Universul.

— O, tată, ce aş vrea să pot!

— De mă vei asculta poate vei învăța că, lumea asta toată se-nvârte pe o roată.

Un ax are ea în care e nemurirea.

— O, Doamne, nu pot să cred!

— Vezi, copilul meu, aşa e la Dumnezeu tău.

— Istoria e o roată, lumea e o roată.

— Şi tu copilu meu, tot o roată eşti.

— Noi suntem roți?

— Toți sunteți roți

— Măi să fie! Ce nebunie!

Că sunt o roată nu m— am gândit vreodată.

— Priveşte cerul cu ai lui sori şi ei sunt tot roți.

Sunteți roti în roți

— Tata, e o nebunie!

— Nu, copilul meu, asta e armonie.

— Ai avut dreptate, e cam greu pentru mine să înțeleg.

— Eu sunt un soare luminos care nasc frumos stele multe şi mărunte şi le pun pe frunte şi le aşez în pletele mele şi mă mândresc cu ele.

— Tata, mereu mă cheamă o stea să fiu lângă ea noaptea în vis apare şi îmi spune că e a mea şi lângă Venus stătea, pe cer să privesc că am s-o zăresc, ea îmi va zâmbi şi eu o voi iubii.

— Dacă ți-a vorbit steluța ta, atunci, nu mai poți scăpa de ea, ea mereu te va urmări până când te vă orbii.

— Tata, ce vrea steaua mea?

— Nu pot să-ți spun taina ei, doar e fiica mea cea bună şi nu pot să-ți îndrug o minciună.

Ea nu vrea să ştii, dar vei face multe nebunii.

— Dacă nu vrei să-mi spui taina stelei mele, poate îmi spui taina ta.

— Taina mea!

Copil neghiob, cum crezi că -ti voi descifra, enigma mea?

— Iartă-mă, tata, că am îndrăznit.

Eu sunt un om nebun şi pricăjit.

— Bulgăre de pământ netot, te rog, nu mai fi aşa nărod.

Învață şi tu ceva din înțelepciunea mea.

Vântul bate, ploaia cânta luna dansaza de zor, iar tu eşti un simplu muritor, care vrea să ştie de a mea armonie.

Tu înțelegi, copilul meu, ca, eu, sunt Dumnezeu, ce-n lume nu are perche şi stă mereu de veghe, că voi să trăiți şi fericiți să fiți.

Să înțelegeți odată, că armonia asta toată

Eu o țin pe o roată.

Planetele le învârt şi le sucesc şi pe toate le îndrăgesc..

Toate au un nume şi mi-e drag al lor renume.

Toate vor să ajute, ca să vă scape de unde, mari şi mici ca nişte pitici voinici.

Ai amuțit copile?

— Câtă armonie!

— Armonie şi iubire care duc la fericire.

Sensul vieții îl dezleagă

Crucea ce le leagă, şi curcubeul vine făcând un legământ cu tine.

Să fii mândru şi frumos şi oamenii să-i iubeşti.

Să nu-ți fie frică copile de ziua ce vine, că eu sunt cu tine, în fiece zi, în fiece ceas în orice clipă ce a mai rămas.

— Tată, îți mulțumesc frumos!

— Nu vreau mulțumiri copile, doar să vă iubiți şi fericiți să fiți.

Asta e bucuria mea cea mare, care o caut la fiecare.

În al doilea vis eram pe marginea unui lac cristalin şi-mi trecea prin minte tot felul de gânduri, le-aş numi „Gândurile Nebunului” Să-ți povestesc ce-mi trecea pin minte în acel vis:

"Am crezut în îngeri şi iubitul îl vedeam tot un înger, dar am descoperit într-o zi ca aripile lui nu mai erau albe, ci negre ca smoala, cu zgura m-a acoperit şi ochii mi-a orbit.

Inima mi-a sfâşiat şi sufletul mi l-a aruncat în prăpăstii adânci de unde nu pot să mai ies.

Sunt legată cu mii de lanțuri. Aş vrea să mă dezleg, dar nu pot. Aş vrea să evadez din această închisoare din carne, sânge şi oase, dar, nu pot, nu pot... Am să fac o cerere superbei doamne cu coasa, am să-i scriu şi un poem, am să-i cânt şi o serenadă, poate, se va îndura, ea, să mă scape de acest chin.

Iubirea e calea cea mai sigură care duce la nebunie şi moarte. Toți care au iubit cu adevărat au sfârşit ori la ospiciu ori au fost ucişi.

Granița dintre ură şi iubire este atât de fragilă pentru mine, încât ceea ce ieri iubeam, azi urăsc şi ceea ce ieri uram, azi iubesc.

Inima-mi plânge cu lacrimi de sânge, de ce soarta-mi fu aşa de amară? Doar un nebun ca mine putea să rabde atât de mult, dar mă întreb: până când?

Viața-mi se duse şi la sfârşit te-aş întreba, Doamne: Eu am fost cumva pilotul de încercare al suferinței umane?

Iadul fuge de mine, raiul nu mă primeşte, iar pământul nu-l mai suport.

Moartea o tot chem şi îi scriu poeme de amor, dar fuge de mine ca dracu de tămâie. Nu ştie năroada ca pentru mine, ea, e singura salvare şi eliberare.

L-am rugat pe Dumnezeu să mă vindece de nebunie, dar se pare că nebunia face parte din al meu destin.

Dar, sunt un nebun fericit care doarme în brațe cu luna, învelit de soare, îmbrățişat de vânt şi sărutat de ploaie. Ce pot să-mi mai doresc? Sunt fericit în lumea mea, în nebunia mea. De asta-mi place să fiu nebun, fiindcă, nebunii sunt fericiți şi ei crează în fiece zi o lume nouă numai pentru ei

Când credeam că sunt cel mai fericit om din lume, mi-am dat seama că sunt cel mai nenorocit… Unii sunt norocoşi, de la prima ieşire în lume găsesc sufletul pereche. Alții, cauta o viață întreagă şi nu-l găsesc. Al meu cine ştie pe ce planetă sau prin ce colț de univers rătăceşte..

Într-o zi am descoperit, am înțeles, am văzut că sentimentele mele trebuiesc şterse.

A crede, a spera -un vis care a fost înăbuşit de deznădejde şi suferință

Ce poate să fie mai fascinant, decât să te laşi inundat, invadat şi devorat de propria-ți nebunie?

Adevărul e o ecuație foarte greu de rezolvat, dar nu imposibil. Ca să ajungi la adevăr trebuie să cunoşti mai întâi raiul şi iadul, şi acestea nu poți să le cunoşti decât dacă ți-e dat de sus şi ai în tine o mică doză de nebunie şi un spirit dornic de aventură.

Adevărul absolut e unul singurDumnezeu.

Eminescu număra frunzele la ospiciu, crezând că sunt bani, Nietzsche se credea Dionysos sau Iisus, eu îmi număr zilele care le mai am de trăit şi strig în gura mare că sunt nebun, dar nimeni nu mă crede. Poate, dacă aş fi un geniu ca ei, atunci, lumea ar zice: „E nebun”. Dar, eu nu o să ajung geniu nici măcar în vis, ci doar nebun, în realitate.

Şi, totuşi, nebunii au ajutat la trezirea conştiințelor.

Unii cred că au ajuns mari, dar inima lor e cât un purice şi conştiinţa e inexistentă. Când te îndrăgosteşti iubita-ţi pare un înger, iar când o prinzi că te-a înşelat şi a mai şi bârfit de tine realizezi că îngeraşul e un adevărat demon. "

Vezi, Magda, ce gânduri îmi treceau prin minte în visul acela ciudat.

— Dar tu vezi ce se întâmplă dacă dormi prea mult? Ba vorbeşti cu Dumnezeu, ba debitezi tot felul de tâmpenii. Unele nu sunt tâmpenii, ci adevăruri, recunosc.

— Da, sunt chinuită de fantasmele nopţii, de azi o să încerc să dorm mai puţin. Dar ce este cu tine aici? Din câte îmi amintesc trebuia să vii mâine.

— Am venit mai devreme, fiindcă Ştefan are ceva de rezolvat.

— Crina mă duc să fac un ceai până coborî..

— Fac un duş şi vin imediat. Sunt nerăbdătoare să-mi povesteşti cum a fost.

Crina uita de visele nopţii şi de gândurile nebune care o torturau nu numai în realitate, dar şi în vise. Acum arde de curiozitate să vadă, dacă ceea ce o să-i povestească Magda are să fie asemănător cu acele imagini care i se derulau ca un film în mintea ei, atunci când se gândea la verişoara să. Acum se va convinge, dacă acele imagini sunt şi ele un semn de nebunie sau semnifica altceva. Coboară jos şi Magda surâzând spune:

— Ceaiul e gata.

— Hai să mergem afară, să stăm sub salcâm, ca atunci când eram copii.

— Da, este atât de plăcut şi frumos în dimineaţa aceasta.

Crina şi Magda stau şi savurează ceaiul cu multă lămâie sub salcâmul înflorit care-şi leagănă florile ca nişte candelabre peste capetele lor.

— Doamne! Ce miresme! Ce arome!

— Magda, cred că o să-i dedic nişte versuri salcâmului acestuia, m-am îndrăgostit de el.

— Ha-ha-ha! Când erai copil, tu te îndrăgosteai de firele de iarbă, de gaze, de frunze, de pietre, de picăturile de rouă, şi mereu vorbeai singură cu ele. Aşa, că nu sunt uimită, dacă, acum îmi spui că te-ai îndrăgostit de un salcâm. Este foarte frumos salcâmul tău şi pe deasupra mai este şi tăcut, aşa că nu are cum să te supere.

— Asta să o crezi tu. Fiecare plantă, piatra, vietate vorbeşte în felul ei. Poţi să comunici cu ele dacă vrei neapărat.

— Crina, termină cu prostiile. Mai bine spune-mi versurile, să văd dacă ai talentul bunicului l-a creat versuri.

Azi ai înflorit şi toată lumea ai cucerit.

Cu a ta miresma îmbătătoare ai făcut o mare sărbătoare.

Ca un înger îmi apari şi mi-e teamă să nu dispari.

Atât de alb! Atât de pur!

Nu pot să mă îndur să-ți rup o floare, mai bine-ți dau o sărutare ca o binecuvântare.

Florile, tu, vrei să- ți culeg şi-n brațe să le dezmierd, să le sărut cu foc şi să cânt al tău noroc.

Salcâmul meu drag mi-e teamă să te ating,

Nu vreau ca mângâierea mea să-ți tulbure liniştea.

Magda cu o mişcare elegantă rupe o floare de salcâm şi spune Crinei:

— Bunicul ar fi fost mai romantic. Cred că am să iau câteva flori de salcâm şi am să le folosesc diseară.

— Vrei să-l îmbraci pe Ştefan al tău în flori de salcâm şi după aceea să-l devorezi?

— Ai intuit bine.

— Unde te-a dus Ştefan?

— Pe undeva în zona Brasovului, dar inr-un loc foarte izolat. Ca să ajungem acolo am mers zeci de km pe un drum forestier.

— Dar, a fost superb.

— Da, Crina. Nici nu-mi puteam imagina că poate exista ceva atât de frumos la noi în țară. Drumul acela prin pădure s-a terminat în fața unor porți imense. Când am intrat am crezut că sunt în grădina palatului de la…

— Versailles.

— Exact. Semăna perfect, era identică cu grădina palatului de la Versaille. Simetria formelor, verdele persistent al arbuştilor tunşi în diferite forme şi figuri geometrice, aleile largi, străjuite de statui şi alinierile de copaci mi-au încântat privirea. Acea grădina era un parc imens de câteva hectare în care existau toate stilurile din lume. Era o grădină în stil francez, alta în stil italian, englezesc, asiatic….

Dar, nu erau amestecate, ci fiecare avea perimetrul ei bine stabilit. Era o porțiune care imita perfect grădinile de la Castelul …

— Chenonceau.

— Crina, de unde şti?

— Am zis întâmplător şi uite, că s-a nimerit.

— Apa era prezentă peste tot, în bazine, fântâni, cascade, lacuri. Dispunerea geometrică a plantelor, terasele largi cu denivelări mici, oglinzile de apă şi statuile îți încântau privirea şi simțurile.

Vila era foarte mare şi foarte frumoasă, construită în stil victorian în exterior, fiindcă în interior fiecare cameră era decorată în alt mod, în alt stil.

În dreapta era muntele, în spate o pădure imensă de conifere, în stânga un pârâu cu apa cristalină în care vedeai păstrăvii cum se zbenguiesc, iar în fața casei acel parc imens. În partea dinspre munte era un deal care a fost transformat în …

— Grădini suspendate ca ale Semiramidei din Babilon.

— Crina?

— Am dedus, atunci când ai spus că era un deal …

— Asta au vrut să facă, să imite grădinile suspendate ale Semiramidei, numai că nu era pe 7 etaje, ci pe patru. Aveai impresia că urci un deal cu mici lacuri, cu tot felul de arbuşti şi de flori.

Mi-a plăcut mult şi acea parte din imensul parc destinat stilului italian. Multe garduri vii, borduri verzi, canale, cascade, fântâni, jocuri de apă şi multe sclupturi. Erau pini, chiparoşi, stejari meridionali, lămâi, portocali. Am văzut ruine special aşezate acolo, temple în miniatură, totul crea o atmosferă de vis. Am fost plăcut impresionată şi de grădină în stil englezesc. Aici predomina libertatea liniilor şi relieful accidentat. Vai, coline, albii întortocheate, roci de diferite forme şi dimensiuni. În grădina asiatică principiul de baza era armonia tuturor elementelor. Apă, pietrele, lampioanele, plantele, colinele, lacul cu insule, pârâul cu cascade, stâncile colțuroase, pietrele rotunjite, diferitele plante şi flori erau aranjate după reguli bine stabilite. Nimic nu era la întâmplare, nimic nu era neglijat în tot acel imens parc. Cel care a conceput acea grădină uriaşă a fost un adevărat artist. Cascade, nisip, roci, pietriş, pietre vulcanice, cireşi, caişi, meri, pini, ienuperi, arbuşti, azalee, camelii, bambus, ferigi, trandafiri, muşchi, bonsai şi tot felul de flori în diverse culori încântau ochii, mintea şi inimă.

— Sunt sigură că era o armonie perfectă între toate elementele care-ți crea o predispoziție pentru meditație şi relaxare trupească şi sufletească.

— Da, Crina. Aveai senzația că acea grădină imensă este raiul.

— Casa în interior era un fel de muzeu în care găseai toate stilurile. Fiecare cameră era o altă lume. La intrare era un salon imens, care era străjuit de 6 coloane pe lățime, iar în lungime încă 12 coloane de marmură frumos ornamentate. Prima şi ultima coloana erau în stil doric, construite mai robust cu capiteliul simplu. Următoarele două coloane erau în stil ionic cu capitelul în formă de melc. Iar cele două coloane din mijloc erau în stil corintic cu capiteliul bogat ornamentat în formă de clopot răsturnat şi decorat cu multe frunze. În capătul acelui culoar imens spre est, era ceva asemănător cu ….

— Templul lui Apollo de la Bassae.

— Da, iar scara care ducea la etaj trecea prin acel templu în care existau multe sclupturi parcă create de Fidias. Printre ele era şi statuia lui Zeus, o reproducere în miniatură, dar creată tot din marmură, fildeş şi aur. Prima cameră era decorată în stil baroc. Tavanul era decorat cu fresce uriaşe, iar camera avea multe ferestre creând un contrast puternic între lumină şi întuneric. Unde te uitai doar forme curbilinii, eliptice, circulare. Mobilierul era din nuc frumos ornamentat. Era opulenta, grandoare, spectacol şi dramatism. Ornamentele erau bogate şi frumos elaborate, se observă că s-a acordat o atenție deosebită detaliilor. A doua cameră era decorată în stil bizantin.

Acolo sclipea aurul, scânteia mozaicul frumos colorat. Parcă pătrundeai

într-o lume dispărută care te fascină. Altă cameră era în stil rococo. Camera era tapetata cu mătăsuri în culori pale. Mobilierul era lăcuit în roşu şi negru cu porțiuni frumos pictate cu alb, roz, verde şi bleu. Liniile se rotunjeau elegant, formele se cambrau, iar ornamentațiile erau delicate. Mobilierul era realizat din esențe de lemn prețios. Lacul ce acoperă mobilierul imita procedeele chinezeşti, patinate cu aur, cu tonuri mai deschise sau mai închise pe ornamente. Marchetăria policromă constituia adevărate compoziții decorative, redând peisaje, vase cu flori, personaje, ghirlande. Motiv ornamental principal era frunza de acant, scoica, ramurile înlănțuite şi florile, păsările şi fructele, cochilia înaripată şi două tolbe de săgeți încrucişate, flori exotice, dragoni, fluturi, păsări, case, poduri şi munți. Mobila era ornamentată foarte bogat, masivă, impozantă. Oglinzi şi sclupturi de diferite forme şi mărimi. În toate camerele tapițeria era în ton cu arhitectură. Existau multiple reliefuri aplicate şi multe picturi în ulei. Bogăția ornamentației, curbele infinit încolăcite creau o stare specială vecină cu opulență. Era o cameră decorată şi în stil egiptean. Mobilierul era din lemn de tisă, cedru, măslin şi sicomar. Peste tot vedeai obiecte simple acoperite cu țesături, tapițerii de lux viu colorate. Ornamentele erau încrustate, pictate, alcătuite din linii, spirale, hieroglife, sfinxi, figuri de oameni şi de animale. Servanta avea uşile cu vitraliu şi interiorul cu oglinzi. Scaunele, frumos tapisate cu material înflorat, aveau picioarele din fata curbate, cele din spate drepte. Spătarul era înalt, sculptat şi în formă de lira. Canapelele erau foarte comode, fiind frumos şi elegant tapisate şi capitonate. Biroul era semirotund, prevăzut cu sertare, casete şi numeroase corpuri interioare. Capitelurile erau sculptate şi aurite, iar motivele aveau forme de sfincşi, heruvimi, lebede, iar labele de leu erau nelipsite.. Era şi o frumoasă statueta din aur şi argint care-l reprezenta pe Hermes. În camera aranjată în stil grec, obiectele erau masive, greoaie, dar elegante. Mobilierul era din abanos şi măslin. Tapițeria era foarte frumoasă. În camera în stil roman predomina ornamentele scluptate şi incrustațiile. Ca motive decorative predomina rozeta, figurile geometrice, frunta de vită şi laurii. În acea casă am văzut mobila Ludovic, Empire, Biedermeier…. În partea dinspre apus a casei era o cameră sferică care avea o boltă în stil gotic, în arc frânt, iar nelipsita rozeta era prezentă aproape în toate formele ornamentale. În cameră am văzut tablouri de ale lui Rubens, Tizian şi Monet. Pe acei pereți erau tot felul de simboluri ciudate. Pe jos era marmură şi mozaic în care era desenat întreg sistemul solar, planetele, iar în centru camerei era desenat zodiacul. Pe marginea camerei erau nişte pietre puțin ciudate din care…

— Ieşeau flăcări. Lângă acele roci care ardeau continuu erau cristale de ametist, cuarț, hematit, citrin, agăț, malachit, obsidian, lapis lazuli….. aranjate şi ele tot în cerc.

— Da, aşa era. Cred că în acele roci cum le spui tu, ardeau şi ceva mirodenii, fiindcă erau nişte miresme îmbătătoare. În partea opusă ferestrei era

un scrin foarte vechi cu inscrustratii de aur şi argint pe care era o carte foarte veche cu coperți din aur, un papirus egiptean şi nişte pietre rotunde cu nişte înscrisuri ciudate pe ele.

— Pietrele erau rune foarte vechi.

— Ştefan mi-a spus că proprietarul casei, unchiul său, era un mare colecționar şi iubitor de antichități şi plecase de curând în China. Ți-am zis că în centrul camerei era zodiacul şi, în seara acea, în care am fost noi, atunci, când am privit în sus prin cupola de sticlă, Sirius strălucea pe cer exact deasupra centrului zodiacului.

— Ştefan a aprins în jurul cercului zodiacal 12 lumânări care aveau forma omului vitruvian, păreau a fi din ceară, dar nu se topeau.

— Iar, tu ai presărat petale proaspete de trandafir, de flori de măr, de liliac care erau în toate culorile curcubeului. Ai luat o frunză de liliac pe care ai picurat ulei puternic aromat şi ai lăsat să se scurgă foarte încet pe pieptul lui Ştefan. După care…. ați făcut amor printre flori, voaluri şi dantele.

— Ha-ha-ha! Exact aşa am făcut. De unde şti?

— Te-am visat.

— Ai visat aşa ceva?

— Nu, glumesc. Îți cunosc stilul şi am inventat şi eu puțin. Chiar aşa ai făcut?

— Exact cum ai spus, dar am mai avut şi o pană de păun.

— Ha-ha-ha! Ce ți-a mai trecut prin minte? Pănă de păun? Mă mir că nu ai folosit frişcă, căpşuni, şampanie, ciocolată, miere….

— Ha-ha-ha! Diseară o să folosesc flori de salcâm şi ulei de migdale, dar o să vină şi rândul friscei, căpşunilor, mierei, ciocolatei…S-a făcut târziu, trebuie să plec, dar mai întâi să culeg nişte flori de salcâm.

— Magda, să nu uiți, diseară să pui o muzică romantică şi o lumină care să se asorteze cu lenjeria ta dantelata.

— Da. Dar, tu ai de gând să stai o viață întreagă pustnică? De ce, Crina? De ce nu permiți niciunui om să se apropie de tine? De ce? Ce se petrece în căpşorul acesta frumos? Ce ascunzi?

— Nimic.

— Nimic, nimic. Aşa spui de fiecare dată, dar eu cred că în inimioara ta ascunzi o mare dragoste şi de aceea nu poți şi nu vrei să…

— Te rog, Magda!

— Crina, nu mai visa! Te rog, trezeşte-te la realitate!

— Dar…

— Crina, cine este omul din umbra pe care-l porți în inimă, suflet şi conştiința?

Cine ți-a cucerit inima şi te-a transformat? Crina, tu erai toată lumina, energie, care vibra în mii de nuanțe şi scânteiuțe de ajungeau până la cer, acum

eşti schimbată, parcă aştepți sfârşitul lumii.

Cine e în inima ta?

— Magda, parcă te grăbeai!

— Bine, o să plec, dar, te rog să fii sinceră măcar cu tine însuți.

După ce Magda a plecat, Crina începe să fie asaltată de amintiri anecdotice şi întipăriri retiniene de-un pitoresc de suprafață. Stă pe spate sub salcâmul înflorit cu ochii închişi şi retrăieşte din nou, iarăşi, ca de atâtea ori, un film proiectat de o celulă a minții, pe ecranul ochilor. Îşi aminteşte cum i-a bătut inimioara prima dată când l-a zărit, măi, mai să-i sară din piept.. Atunci, nici măcar nu ştia ce înseamnă acele bătăi puternice de inimă, dar în timp şi-a dat seama că ele erau semnele iubirii care o va urmări o viață întreagă. Doamne! Se ducea în deal la bunici destul de des, sperând că în drumul ei îl va întâlni. Când ajungea în acea vale frumoasă, care era de un pitoresc aparte, inima o lua razna sperând că-l va zări, dar niciodată nu l-a întâlnit, doar căsuța lui o vedea mereu. Când a mai crescut s-au întâlnit întâmplător şi el i-a spus o strofă dintr-o poezie a lui Blaga. Altădată, tot întâmplător s-au văzut şi au făcut o poză pe care o ținea într-un album, dar nu ştie cine a luat-o şi cum a dispărut de acolo. Acum nu mai are nimic, nicio amintire de la el. Şi când te gândeşti că nu s-au văzut de ani şi ani de zile şi ea se tot gândeşte mereu la acei ochi căprui. De ce? De ce inima ei nu a mai reuşit să iubească pe nimeni? De ce prima iubire nu moare niciodată? Cine ştie, poate, pentru că i-a fost interzisă.

Priveşte cerul azuriu, simte îmbrățişarea vântului, mângâierea blândă a razelor soarelui şi ar dori să fie sus pe acel nor alb dantelat care să o ducă la iubirea ei.

"Vorbesc cu mine însumi, cum aş vorbi c-un frate
Întors rănit din luptă cu zilele de ieri,. "... (Minulescu)

Da, trebuie să fie sinceră cu ea însăşi. În urechi îi suna cuvintele Magdei: „Crina, nu mai visa! Trezeşte-te la realitate!”

Magda are dreptate. Trebuie să se vindece de iubirea aceasta. Trebuie să uite, ... da, trebuie să fie şi ea un om normal ca ceilalți, dar o să poată? Atât de mult îşi doreşte să se vindece de nebunia acestei iubiri, încât ar da şi ani din viață, doar, doar o scapa de asta boala care-i macină sufletul.

Simte cum lacrimile îi inunda ochii, ridică privirea spre cer şi spune: Doamne, ajută-mă! Tu eşti scăparea mea şi la tine vin, în tine am credință, ca tu mă vei salva de tot răul. Te rog, ajută-mă să mă vindec de această iubire! Ajută, Doamne, pe copilul tău cel rătăcit să se întoarcă la tine!

Brațele spre tine le ridic, inima către tine o deschid şi ochii spre tine îi îndrept Fecioară. Vino în inimă, conştiința şi sufletul meu. Purifică-mă, acoperă-mă, înțelepteşte-mă şi dechide-mi ochii să pot vedea adevărul şi lumina Tatălui

ceresc.

Te rog, Doamne, ajută-mă să ies din abisurile iadului, în care am căzut din cauza acestei iubiri blestemate. Ajută-mă să mă ridic, să uit, să iert, ajută-mă să gasesec drumul spre tine şi să privesc spre lumină.

Doamne, tu, mereu m-ai ajutat şi m-ai scăpat din ghearele întunericului care a vrut să mă cuprindă, ajută-mă şi acum, fie ca lumina ta să se pogoar**e** peste mine.

Ce poate să fie mai trist, mai dureros pentru un suflet decât să iubească o viață întreagă un om şi într-o zi să vadă că s-a înşelat. Atunci, marea ei iubire care atingea cerul s-a coborât până în abisul iadului. De aproape trei ani în sufletul său a fost o luptă cumplită, un adevărat iad, din care nu reuşea să iasă. Simțea că e legată cu lanțuri grele, cu mii de lacăte şi nimic şi nimeni nu o ajuta să se elibereze din acel întuneric, suferința, zbucium, deznădejde, tristețe, disperare vecină aproape cu nebunia. Cel mai frumos vis s-a transformat în cel mai negru şi urât coşmar. Nu a crezut vreodată că iubirea te poate distruge, îți poate ucide sufletul şi te arunca în adâncul tenebrelor. Ce lupta interioară! Ce chin! Ce suferința dusă până la paroxism!

Acum, ochii Crinei privesc cerul senin, iar gândul ei e dus departe în Împărăția Luminii cu care vorbeşte:

— M-ai scos din întunericul în care m-am zbătut trei ani de zile. Puterile mele au slăbit, inima mi-e franța, iar întunericul mereu m-a înconjurat şi mi-a dat târcoale vrând să mă domine, să mă cucerească. Dar, tu, Doamne, m-ai ajutat şi nu m-ai uitat. M-ai scos din prăpăstiile adânci ale disperării, suferinței, deznădejdii, în care am căzut. Din înălțimea ta, ai auzit strigătul meu de disperare şi mi-ai întins mâna, atunci, când nimeni nu mă vedea, nu mă ajută, când singură şi pierdută eram. Duşmanii m-au încolțit şi că hienele asupra mea s-au repezit şi mult s-au bucurat de căderea mea, pe inima mea au dansat şi s-au sărutat, dar tu, Doamne, nu m-ai uitat şi m-ai salvat. În fiece zi m-au otrăvit şi aşteptau să mor ca să valseze pe mormântul meu, dar, tu, ai nimicit otrava lor. În iadul cel mai de jos m-au aruncat şi erau tare fericiți că nu mai exist, dar tu, mi-ai dat putere, m-ai ajutat să mă ridic, fiindcă, în tine am avut credință. Mulțumesc, Doamne! Doamne, du sufletul meu spre lumină şi adevăr.

Nimic, nimic nu este mai mare, mai frumos, mai înălțător că iubirea. Iubirea este forța care a creat Universul şi tine totul în armonie. Chiar dacă a ei iubire a fost tristă şi nefericită, nu va renunța niciodată la iubire, fiindcă ştie că iubirea şi frumosul sunt salvarea oricărui suflet. Poate, că nu trebuie să se mai gândească atât la suferința prin care a trecut, ci mai bine să se bucure de fericirea şi iubirea altora.

În dimineața zilei sale de naştere, Crina a rămas uimită de frumosul dar pe care natura i l-a oferit. Şi anul trecut şi anul acesta trandafirii din grădina au înflorit chiar de ziua ei, nici mai devreme nici mai târziu. Zâmbeşte, îi mângâie, îi

admiră şi se gândeşte la cât e de frumos darul naturii pe atât de urâtă a fost povestea ei. Da, povestea ei de iubire a fost cea mai urâtă din întreg universul. Atât de urâtă a fost această poveste încât nu a avut curajul să-i povestească nici Magdei. Îşi doreşte să uite, fiindcă sunt prea multe răni, prea multe lovituri, prea multă otravă, prea multă durere şi suferință. Poate, într-o zi va reuşi să nu-şi mai amintească. Cu ce a greşit, ca sufletul ei să fie lovit, chinuit în aşa fel? De ce i s-a întâmplat acest lucru? Ce învățăminte trebuie să tragă din această tristă experiență? De ce sufletul ei a trebuit să treacă prin furcile caudine? Acum nu găseşte răspunsuri, dar ştie că în timp le va găsi.

Îşi aduce aminte când a fost la spital şi întâmplarea a făcut să nu se atingă de niciun medicament pe care psihiatra i le-a dat. Când s-a internat a cunoscut o doamnă care avea doi copii medici şi care au adus-o acolo pentru că avea mari dureri de cap. După internare femeia care stătea singură într-o rezervă vine în salonul Crinei complet transfigurata, mergea împleticindu-se de ai fi zis că este beată şi de abia mai putea să vorbească. Crina a întrebat-o:" Ce ați pățit?" Ea îi spune: „Am luat câteva picături din acel sirop de care ți-a dat şi ție, şi uite ce efect are, nici nu te mai văd bine. Aici, ăştia mai rău ne îmbolnăvesc decât să ne facă bine. " Femeia nu putea să-şi mai țină echilibru şi nici să mai vorbească, au dus-o în rezervă Crina şi încă o femeie. După această întâmplare în Crina a intrat frică când a văzut ce efect au medicamentele şi cât a stat în spital nu s-a atins de-o pastiluta sau de vreo picătură din acel sirop blestemat. Într-o dimineață o asistenta vine şi îi face o injecție după care a leşinat. A venit doctorița şi o auzea ca prin vis cum țipă la asistentă, ca ea nu i-a prescris tratament injectabil şi să plece din spital, fiindcă nu e prima dată când încurca pacienții. Din ziua aceea nu a mai văzut-o pe acea asistentă o săptămână cât a stat în spital. Ceea ce a fost curios că, în spital Crina nu a mai făcut nicio criză şi acum se întreabă: De ce? Lângă ea, vecina de pat avea două bătrânele foarte credincioase cărora le-a povestit ce i se întâmplă când se apropie miezul nopții, cum în mintea ei persista doar un gând: „Trebuie să mor" şi că le roagă să aibă grijă de ea să nu-şi facă de cap. Le-a povestit cum a vrut să se arunce după bloc şi nu s-a aruncat, fiindcă a auzit glasul bunicii care era moartă. Una din bătrâne s-a aşezat în seara aceea în pat lângă ea şi o tot mângâia mereu pe frunte, în timp ce cealaltă vorbea despre întâmplări din viața ei, până ce Crina a adormit. A auzit că prin vis pe una din ele:" Uite e miezul nopții şi nu s-a întâmplat nimic, doarme buştean. " Cealaltă spune: "I-am pus sub pernă iconița Fecioarei, am uns-o cu mir sfințit pe frunte şi m-am rugat pentru ea în timp ce tu povesteai. Fata asta sigur are făcături ". În noaptea aceea visează un băiat tânăr care zăcea într-un pat şi îi spune: Vezi, că mâine o să vină … la tine şi o să-ți aducă mâncare. Să nu mănânci nimic. Eu sunt rănit şi nu pot să te mai ajut. Când s-a trezit le spune bătrânelor ce-a visat. Bătrâna care i-a pus iconița a spus: „Simt că azi o să avem parte de-o minune a Fecioarei. " După câteva ore a apărut cel despre care visase că o să-i aducă

mâncare. Bătrâna când l-a văzut a luat mâncarea şi a aruncat-o la coş şi a zis: „Acum mergeți cu mine şi cu Crina la un preot, nu este departe de aici”. S-au urcat în maşină şi în zece minute au ajuns la casa unui preot foarte bătrân şi după spusele bătrânei era foarte renumit în acea zonă şi nu numai. Bătrânul preot care semăna cu sfinții de pe icoane le-a dus într-o cameră unde erau numai icoane, un fel de altar şi a început o slujbă. După ce a terminat a pus-o pe Crina să deschidă o carte foarte veche cu coperți de argint. Crina a deschis cartea şi a văzut că acolo scria:” Un fiu are tatăl şi toate duhurile întunericului s-au năpustit asupra lui…. ” Bătrânul preot spune:” Taica, nu au vrut să te înnebunească, ci să te omoare. Cineva se ține de capul tău. Am să mă rog pentru tine, dar e bines a te duci la trei mănăstiri să dai acatiste şi să faci trei masluri. Ai să învingi forțele întunericului, fiindcă, uite, s-a deschis cartea la roşu. ” Crina după ce a ieşit din spital a făcut ce a zis acel preot în vârstă. Crize nu a mai avut niciodată, dar la şapte ani a început să aibă coşmaruri îngrozitoare. Mereu visa că cineva vrea să o omoare. În urma unui astfel de vis a vrut să se roage şi o forță invizibilă o paralizează. Simte intenția acelei forțe de-a pune stăpânire pe mintea ei. Crinei îi dau lacrimile, se gândeşte la Fecioara Maria şi ridică brațele în formă de cruce. Cum s-a gândit la Fecioara Maria a simțit că acea forță a dispărut.

Când a simțit acea forță invizibilă era dimineață, iar în noaptea aceea Crina a aprins o lumânare şi a început să citească o rugăciune dintr-o cărticică de rugăciuni, când uşa şi fereastra s-au deschis brusc de parcă ar fi fost o mare furtună şi i-a stins şi lumânarea. Nu s-a speriat şi a început din nou să se roage, iar noaptea a dormit în brațe cu icoana Fecioarei. După această întâmplare s-a dus iar la mănăstiri, fiindcă simțea ca acea forță o urmăreşte şi vrea să pună stăpânire pe ea. Când a dat acatistul a simțit o lovitură foarte puternică în spate, ca şi cum cineva i-ar fi înfipt un cuțit, s-a uitat instinctiv într-o anumită direcție şi a văzut o femeie foarte urâtă care se strâmbă la ea. Atunci, şi-a dat seama că acele forțe au început să se materializeze şi vor să o înnebunească, dar nu îi era frică, simțea că este o putere care o ajuta să treacă peste toate aceste întâmplări. Se mai duce la alta mănăstire şi în timpul slujbei simte din nou acea lovitură în spate şi un râs puternic, s-a uitat şi de data acesta era o femeie tânără. Şi-a dat seama că doar ea a văzut şi a auzit aceste lucruri. Când i s-au întâmplat aceste fenomene era în ziua de 14 septembrie, de ziua Înălțării Sfintei Cruci. Nu a spus niciodată despre aceste lucruri, fiindcă era conştientă că nimeni nu ar fi crezut-o şi ar fi spus despre ea că este nebună. La urma urmei era luptă, bătălia ei personală cu acele forțe, entități din invizibil.

Crina aranjează nişte flori într-un vas gândindu-se la cer, oameni şi pământ, la trecut, prezent şi viitor, când are iar viziuni. Vede pe Magda împreună cu Ştefan cum erau într-o cameră şi gurile lor se întâlnesc dornice de o sete nepotolită. Le vede tremurul buzelor şi cum parcă sunt stăpâniți de un fior care e în stare să dezlănțuie o furtună dărâmând şi spulberând totul în jurul lor,

rămânând doar două corpuri îmbrățișate, palpitând şi arzând de dorință. El îi şopteşte ceva la ureche şi începe să-i explice ceva, o învața să facă exerciții de respirație, atunci când fac amor.

Doamne! Iar am început să am imagini cu Magda. De ce? Ce se întâmplă acolo. Ce vrea Ştefan de la Magda? Nu, nu pot să mă mint singură la nesfârşit că sunt nebună, fiindcă nu este aşa... De câte ori mi s-au întâmplat astfel de lucruri anormale, paranormale, au avut un sens. Cine este Ştefan? Ce ştie despre el? Ce fel de tantre o învața pe Magda? Ce tot îi baga în cap tot felul de lucruri...? Imaginile îi dispar din fața ochilor sau mai bine zis din mintea Crinei, dar simțurile îi spun că Magda este în pericol. Nu a vrut să-i spună Magdei că a văzut şi ştia tot ce a făcut cu Ştefan când a fost la Braşov. Cum e posibil ca ea să vadă acele lucruri? Încearcă să facă un experiment şi se concentrează destul de puternic să vadă ce face Magda în acel moment, dar nu vede nicio imagine, nimic. Oare acele imagini de unde au venit? Poate să vadă la distanță? Nu, nu crede că are această capacitate, fiindcă acum nu vede ce face Magda. Acele imagini au venit în capul ei, atunci, când nici măcar nu se gândea la ceva anume. Deci, nu ea are această capacitate, ci altcineva a vrut ca ea să vadă acele lucruri. Dar cine? Şi, de ce? A crezut că acele imagini sunt un semn de nebunie, dar după ce Magda a povestit realizează că acele imagini semnifica altceva. Îşi aduce aminte de alte lucruri ciudate care i s-au întâmplat cu câteva luni în urmă. Are vecini un cuplu de bătrânei foarte drăguți cu care s-a împrietenit şi, într-o zi la masă, când discutau despre tot felul de nimicuri a văzut cum chipurile li se schimonosesc şi seamănă cu doi demoni. S-a scuzat şi s-a dus în bucătărie, a deschis larg fereastră şi a inspirat aerul rece. Nu, nu putea să creadă ce i se întâmplă. A fost o halucinație? E un semn de boala psihică? E un semn de nebunie? Aşa s-a întrebat atunci, dar, în timpul care a urmat a încercat să afle cât mai multe lucruri despre ei şi s-a convins că acei oameni ascund lucruri oribile. De fapt, Crina s-a convins că acel cuplu are pe conştiința o crimă.

Crina a aflat chiar de la cei doi bătrânei că s-au cunoscut în urmă cu 15 ani când Elena, aşa o cheamă pe bătrână, avea grijă de soțul ei cu 10 ani mai mare ca ea care era bolnav la pat. Cineva le-a făcut cunoştință şi s-au plăcut. Ea nu mai avea pe nimeni, copii nu a vut, iar singurul ei frate şi fiica acestuia s-au stabilit în America. Bătrânul pe nume Victor a convins-o pe Elena să-l ducă pe soțul ei la un azil în Bucureşti, dar cei de la azil nu au vrut să-l primească, fiindcă avea nevoie de însoțitor şi era omul căsătorit, avea soție. Crina, atunci a intuit că cei doi au pus capăt zilelor soțului Elenei. Într-o zi Elena îi spune Crinei ca un profesor al ei de engleză avea conştiința încărcată, fiindcă i-a făcut o injecție letală soției sale care era bolnavă de cancer ca să nu se mai chinuie atât. Crina aştepta de mult să spună acest lucru, simțea că profesorul care a făcut

acea injecție era ea şi Victor. După ce soțul Elenei a murit sau a fost omorât au vândut apartamentul situat într-un orăşel la Dunăre. Au mai vândut casa părintească a Elenei şi câteva ha de pământ, pe undeva pe lângă Bucureşti. Dar se pare că Victor nu s-a mulțumit cu atât şi a mai convins-o pe Elena să vândă şi apartamentul din Bucureşti al nepoatei care plecase în America la tatăl ei. Cu banii au cumpărat un apartament în oraşul Crinei şi o maşină. Au plecat 7 zile pe Coasta de Azur şi au făcut o vizită în America fratelui Elenei, care, atunci, când a aflat că a vândut apartamentul fiicei sale din Bucureşti, casa şi pământul moştenite de la părinți a făcut un preinfarct, dar nu înainte de a se certa cu Victor spunându-i că:" este un hoț, un parvenit, că s-a căsătorit cu sora lui ca să-i mănânce averea". Nepoata când a aflat ce-a făcut mătuşa cu apartamentul ei a leşinat. Când au venit în țara au zis că i-au trimis nepoatei în America 40 milioane, ca să aibă conştiința împăcată şi, i-a trimis doar atât, ca pe vremea când au vândut ei apartamentul, casele erau ieftine. Crina s-a convins şi ea, ca Victor e tipul parvenitului, care a mai fost căsătorit de 5 ori cu acte sau fără acte şi care nu a făcut în viața lui nimic. Toată viața a cheltuit banii prin stațiuni cu femeile. Când a cunoscut-o pe Elena locuia în casa părinților lui dintr-un sătuc de câmpie, după ce l-a dat afară din casa ultima soție. O viață a lucrat în Bucureşti, dar când ultima nevasta l-a izgonit, neavând unde să se ducă, s-a mutat în casa părintească. Dar, Victor nu s-a săturat câți bani a mâncat şi acum o pune pe Elena care mai are o mătuşă pe la Bucureşti în vârstă de 94 de ani să se ia bine cu bătrâna, să le treacă lor averea. Mătuşa Elenei are un frate care a mirosit ce poama este Victor şi l-a dat în şuturi afară. După ce le-a ascultat povestea, Crina s-a convins că acea viziune în care le-a văzut chipurile schimonosite de demoni e reală. Acum se întreabă: Ce se întâmplă cu Magda? Chiar este în pericol? Ştefan este un om periculos? O, Doamne! Îşi aduce aminte de avertismentul lui Radu în care îi spunea că:" Ştefan este foarte periculos" şi să se ferească de el.

Crina se gândeşte la Zend-Avesta, cartea sfântă a perşilor unde se vede conflictul dintre bine şi rău, dintre Ormuzd şi Ahriman şi ar putea spune că în fiecare lucru bun este ceva rău şi în fiecare lucru rău este ceva bun. Poate, este bine, ca cineva i-a trimis un mesaj în care a acuzat-o de ură. Acum este convinsă că acel om care poate să gândească despre ea, în acest mod, este atât de departe de sufletul ei precum e cerul de pământ şi raiul de iad. Talleyrand avea dreptate când spunea" cuvântul e dat omului pentru a-şi ascunde gândurile". Acel om care o acuză de ură, în realitate, el, este plin de ură, chiar dacă nu o să înțeleagă niciodată motivul. Chiar dacă nu l-a deranjat cu nimic, se pare că a devenit atât de alergic la persoana Crinei, încât ar vrea ca ea să nu mai existe, dar nu are cum să-i îndeplinească doleanța acuzatorului, atâta timp cât superbă doamna în negru nu o are trecută pe lista neagră. Crina nu are nimic cu nimeni şi nici nu vrea ceva, decât cauta să dezlege taine, misterii ale naturii, dar şi ale sufletului şi

psihicului uman. În primul rând doreşte să se cunoască şi să se înțeleagă pe ea. Nu urăşte pe nimeni, decât, uneori, pe ea însăşi că a fost atât de slabă, de naivă, de credula. Pascal avea dreptate când asemăna omul cu o „trestie gânditoare". Fiecare om gândeşte, crede, în felul lui şi se leagănă după cum bate vântul. Iar dacă imaginația îi joacă feste, e problema ei, e jocul ei şi nu al altcuiva. Nu roagă pe nimeni să pătrundă în „sufletul" ei şi să înțeleagă gândurile ce o frământă, de aceea s-a izolat în propria cochilie la fel ca un melc. Îşi doreşte doar să se vindece de boala iubirii, a obsesiei, şi nimic altceva. De regulă, iubirea te ridica, te înalța, te transformă în bine, dar în cazul Crinei când a constatat că sentimentele nu sunt reciproce, a intrat într-o luptă cu ea însăşi care a doborât-o, a nimicit-o. Privind în urmă nici ei nu-i vine a crede cât a îndurat, cât a luptat. Pentru ce? Pentru că într-un final să fie acuzată de ură? Mulțumeşte acuzatorului, dar, adevărul îl ştie doar conştiință, Dumnezeu şi inima Crinei. „Sunt mai multe lucruri în cer şi pe pământ decât filosofia ta visează", aşa, ca o să-şi îndrepte gândul spre cerul înstelat, spre propria conştiință şi o să încerce să nu mai deranjeze nici măcar cu gândul pe acei care chipurile, o iubesc, realitatea fiind, însă, alta. În sufletul ei există atât de multă energie, atât de multă speranță, atâta iubire şi dragoste care încearcă să se manifeste, şi nicidecum ura. Dacă, uneori a fost dură s-a datorat faptului că în ea există un luptător pentru adevăr, care lupta împotriva cultului minciunii şi al desfrâului care azi sunt la mare modă. Trăim într-o societate care pe zi ce trece se degradează tot mai rău, într-o lume bolnavă, plină de putreziciune, în care valorile s-au răsturnat şi dacă omenirea nu se va trezi din profundă criza morală şi nu-şi va îndrepta gândul spre frumos, bine, adevăr, lumină, Dumnezeu, atunci, rasa umană va pieri.

Astfel de gânduri năvăleau ca un torent în mintea Crinei. Să răspundă la acel mesaj? Nu, nu o să răspundă. Dacă aşa de urât gândeşte despre sufletul ei, atunci, o să aibă parte de o ignorare definitivă, totală, dacă asta doreşte, numai, ca pe ea nu se poate ignora şi nici pe omul din umbra care sălăşuieşte în mintea, inima şi conştiința sa.

De ce a venit pe Terra?

Să fie pământul un loc de detenție pentru spiritele rebele din Univers? De corpul uman s-a convins că este o închisoare care-i pune granițe, care o limitează. De câteva ori a simțit că nu mai suporta şi vrea să evadeze din acel corp. Simțea că se sufocă, că nu mai are aer, îi venea să despice în două acel trup ca să poată evada. Într-o zi a reuşit să evadeze. A fost minunat! Îşi privea propriul corp ca pe un duşman, ca pe o maşină învechită care trebuie aruncată, ca pe o haină uzată. Această libertate nu a durat mult, doar câteva minute, dar, acele clipe de libertate totală au fost esențiale, i-au schimbat complet viața şi mentalitatea.

Atunci, s-a convins că mai există o lume, o lume la care au acces doar nebunii ca ea.

Ar vrea să evadeze iar, să zboare acasă. Aici, Crina are mai multe proprietăți, dar în niciuna nu se simte acasă, fiindcă ştie că adevărata ei casa este în altă parte, în alt loc, în altă lume. De când se ştie a fost bântuită de un sentiment de înstrăinare, de rătăcire, de inadaptare în acest spațiu şi timp, şi de un dor chinuitor după ceva ce nici ea nu înțelegea.

Acum ştie: e dorul de lumea ei din care a venit, dorul după acele sfere minunate care o vizitează din când în când, dorul de lumină, de iubire, de pace, de armonie.

Îşi aduce aminte ce bătălie s-a dat atunci la întrupare. De ce a vrut neapărat să experimenteze viața pe Terra? De ce? Nu ştie, nu poate să-şi aducă aminte decât frânturi de scene, crâmpeie de imagini. De ce a venit aici? A vrut să vadă cum este să fii om? A vrut să experimenteze suferința, durerea? De ce? Când a fost cea mai fericită în lumea asta? Da, asta îşi aminteşte. A fost atunci când a fost înconjurată de sfere, când au plutit împreună şi le-a întrebat dacă şi ea o să ajungă într-o zi tot atât de frumoasă ca ele. Ele au râs şi au zis: „Ai uitat cine eşti? Tu eşti surioara noastră şi am venit, fiindcă ne era tare dor de tine, şi tu eşti la fel ca noi". Doamne! Atât de fericită a fost cu ele, încât nu poate să descrie în cuvinte omeneşti.

Şi el vine tot din lumea aceea? Şi el e tot o sferă strălucitoare? Da, şi el e tot o sferă frumoasă, aşa, îi spune inima, dar nu trebuie să se mai gândească, ci trebuie să uite, trebuie să se vindece.

Rosteşte aproape şoptit: Doamne, ajută-mă să mă vindec! şi cade în brațele somnului care o duce pe tărâmul viselor.

Zboară printr-un tunel luminos şi ajunge într-un loc paradisiac cu multe flori, care împrăştiau sclipiri de diamant, unde zăreşte o lumină care mereu creştea şi era asemănătoare cu soarele de pe cer. Se duce spe lumina şi din acel soare strălucitor îi zâmbeşte un bătrân tare frumos.

Crina tare fericită spune:

— Tată!

— Copilul meu, ce vânt te aduce la mine?

— Am nevoie de tine, Tata. Te rog să mă ajuți, să mă vindec de iubire.

Vede cum bătrânul încruntă din sprâncene nemulțumit.

— Iartă-mă, Tata! Acum realizez că am comis o blasfemie.

— Copile, nu de iubire trebuie să te vindeci, ci de altceva.

— Tată, iubirea asta mă chinue îngrozitor, uneori m-a dus până în abisul iadului, vreau să scap de ea.

— Gândeşte-te bine! Iubirea te-a făcut să suferi?

Crina cade pe gânduri şi pare pierdută în lumea amintirilor. Simte cum ochii i se umezesc şi lacrimile încep să curgă de parcă ar fi două izvoare.

— Ai dreptate, Tata. Acum realizez că nu iubirea m-a chinuit, ci altceva, ceva rău, urât.

— Cine te-a chinuit, copile?

— Gelozia, Tata. Ea m-a chinuit.

— Gelozia de unde vine?

— Din egoismul meu, Tata.

— Vezi, cine este răul, cine a fost adevăratul tău duşman?

— Da, Tata. Tu ai dat tot şi nu ai aşteptat nimic în schimb, cred că asta înseamnă iubire.

— Da, copile. Când iubeşti doar daruesti, şi nu aştepți nimic, nici măcar o privire sau un zâmbet. Importantă este doar iubirea ta. Dacă iubeşti cu adevărat, îi laşi libertatea totală şi nu te gândeşti de loc la tine. Presupui că tu, ca persoană, nici nu mai exişti, în schimb există ea, doar ea, iubirea ta, tăcută şi neştiută de nimeni.

— Tată, iubirile oamenilor sunt efemere, nimic nu durează o veşnicie în lumea lor, crezi că într-o zi o să-mi treacă şi mie sau iubirea mea o să fie eternă?

Bătrânul zâmbeşte enigmatic şi simte cum din ochii lui izvorăsc două fluvii de lumină care se unesc într-un curcubeu care o îmbrățişează şi o duce pe deasupra florilor, o ridică sus printre stele, încât reuşea să le atingă şi gândeşte:

Ce frumos este Universul! E atât de frumos, fiindcă a fost creat de mâinile iubirii. Întotdeauna, tot ce este născut, plămadit din iubire, este minunat, este fascinant.

O să creez o insulă a iubirii pe care niciun val nu o va acoperi. Voi sădi pe ea credința pentru a putea supraviețui. Cuvântul îl voi elimina, fiindcă de multe ori am văzut că este mai tăios decât o sabie şi mai otrăvitor decât orice otravă. În locul lui am să aşez tăcerea. Am să mă eliberez de tortură nemărginită a propriilor gânduri şi am să-i spun sufletului să stea calm, în ciuda furtunilor de afară. Am descoperit că m-am născut cu fericirea, ca ea a fost cu mine de la începutul începutului, dar nu ştiam cum să ajung la ea. Acum, am găsit o potecuță care mă duce spre fericire, şi aceasta este Dragostea, care îmi arata drumul spre libertatea absolută şi are puterea de a mă purifica. O să-mi întind aripile spiritului şi voi zbura spre lumea mea, spre insula mea de iubire, undeva departe, departe… şi nu o să-mi fie frică de necunoscut, fiindcă iubirea Domnului este cu mine.

Crina deschide ochii şi meditează asupra visului. Ciudat! Inconştientul devine cel mai bun prieten al ei, o ajuta să se cunoască. În general oamenii au o părere falsă despre ei, se păcălesc singuri. Trebuie să ai curaj să rupi iluziile ce sunt țesute în jurul tău, şi ea are acest curaj, are curaj să vadă realitatea crudă. Credem că suntem liberi, dar nu suntem şi nici nu vom fi aşa curând, în realitate suntem dependenți de ceva, de cineva. Caută în trecut, devine arheologul propriului trecut, cauta să vadă unde a greşit. Explorează capcanele în care a căzut şi neînțelegerile care au slăbit-o. Păşeşte într-un labirint interior, plin de răni, de cicatrice, suferințe, frustrări, umilințe, decepții. Vrea să găsească un

punct de reper, unde să ancoreze, un liman unde să se odihnească. Ce face acum? Merge pe un drum între cer şi pământ, pe un drum pe care nu ea l-a ales, ci care i-a fost impus.

Se lupta cu contradicțiile interioare, cu furtunile, cu tornadele din suflet, ca într-un final, când simte că nu mai poate să supraviețuiască, că rezistența ei a ajuns la limită, în disperarea sa nebună ajunge în cele din urmă la limanul credinței unde încearcă să se odihnească.

Doreşte să se vindece, dar ştie că nu-i de ajuns să vrei, ci trebuie să acționezi. Nu trebuie să învinuiască pe nimeni de suferința ei, ci doar pe ea. Visul i-a deschis o cale de cunoaştere… Oare câte rele stau ascunse în om? A devenit sadico-masochista, vede plăcerea în suferință? Nu, urăşte suferința şi simte că a ajuns la limită. Da, trebuie să se vindece. Tot timpul se îndoieşte, de când se ştie a avut sentimentul că nu este iubită. Era copil când a auzit-o pe mama ei când spunea că din cauza ei, ea nu s-a realizat. Da, ea a fost un obstacol în calea mamei. Atunci, a înțeles că a fost un copil nedorit, atunci a înțeles de ce mama ei se purta atât de urât şi de rece cu ea. Da, Freud are dreptate, unele obsesii, boli, vin din copilărie, că acest sentiment de a nu te simții iubit. A devenit paranoică? Poate că este, trebuie să mai facă săpături în suflet să vadă ce mai găseşte. Când spiritul e invadat, bântuit de îndoieli, atunci simte nevoia să controleze, să verifice, să aibă certitudinea, asta înseamnă că este obsedată?

Sunt multe umbre într-un suflet, dar întotdeauna este şi un strop de lumină, de care, în disperare se agața de el. Singură în fata neantului, a angoasei şi, totuşi, a încercat să creeze punți, curcubee de care să se agațe în disperarea sa. A încercat să afle răspunsuri la întrebări existențiale ontologice, dar prin câte morți şi naşteri este necesar să treacă sufletul, prin câte singurătăți, chinuri, disperări pentru a ajunge la adevăr. Încearcă să descifreze sensul aventurii sale existențiale.. Acum ştie, ca dragostea nu este în celălalt oricât ar căuta ea, ci dragostea sălăşuieşte în ea, şi asta este important. Nu are importanță dacă celalat o iubeşte sau nu, important este să nu-şi piardă ea drăgostea, fiindcă dacă o pierde, atunci se pierde şi pe ea definitiv.

Oare de ce a trebuit să cunosc, să sufăr atât? Poate, ca cineva acolo sus vrea să fiu un bun cunoscător de oameni, şi nu ai cum să fii, dacă nu ai trăit tu isuti toate patimile omeneşti. Mă lupt ca un nebun pentru a mă ridica din mocirla în care sunt, mă iau la trântă cu toate vicisititudinile vieții, ale existenței, încep să descoper părțile bune, dar şi părțile rele din mine. Regret, dar nu sunt nici sfânta şi nici perfectă. Încă sunt asaltată de o mulțime de rele cu care mă războiesc. A-ți aunoaste psihicul mi se pare o îndatorire a fiecărui om, o primă misiune a omului pentru a putea să se elibereze. Cred, că cunoaşterea este esențială pentru fiecare ființă în parte. Când începi într-adevăr să te cunoşti, atunci, înțelegi partea ascunsă, profundă, enigmatica din tine şi descoperi sursă

generatoare, iar automat metamorfozarea se produce şi devi un alt om. Eu simt de câțiva ani cum mereu mă transform şi în interior dar şi în exterior, ca şi cum o altă ființă se naşte în interiorul meu. Încep să învăț să renunț, să mă resemnez. Nu întotdeauna când iubeşti eşti iubit, dar dacă te-ai ridicat cât de cât din mocirla existențială şi animalică dispari din calea fericirii altora. Cam asta încerc să fac în momentul de față, să dispar.. Mereu m-am întrebat cum este mai bine: a fi sau a nu fi. Poate este mai bine în a nu fi, dar deocamdată până se va îndura adorata cu coasa trebuie să mă acomodez cu a fi. Se spune că omul slab nu poate să trăiască izolat, asta înseamnă că eu nu sunt atât de slabă cum mă cred, fiindcă mereu am trăit izolat. Alfred Alder spunea că „omul e o ființă inferioară" şi acel om care conştientizează acest lucru ca pe un sentiment de neîmplinire, de insecuritate, acționează ca un stimulent. Ce este pshicul? Se pare că este un organ al gândirii, afectivității şi acțiunii. Pentru a mă vindeca am nevoie de voință. , voință de a trece de la un sentiment de neîmplinire la sentimentul de împlinire. Adică, dacă sufăr că proastă din dragoste, trebuie să-mi transmut dragostea în altă parte, să îmi îndrept iubirea spre Dumnezeu. El nu o să mă deranjeze cu nimic, nici măcar cu un cuvânt. Cuvântul? Cuvântul de multe ori este o otravă, un drog. Nu cred că la început a fost cuvântul. Nu. La început a fost gândul, iar ființele superioare cum ar fi Dumnezeu nu au nevoie de cuvinte. Şi nu cred că El, Dumnezeu seamănă cu oamenii. E o aberație, o invenție. Eu îl văd că pe o sferă de lumină, nu ca om. Poate că spiritul nostru seamănă cu Dumnezeu, dar nu omul material. Tot Alfred Alder zice că forța creatoare a organului psihic

poate produce o halucinație şi dă exemplu pe alcoolici şi drogați. Regret, dragă Alder, dar eu am avut halucinații şi nu am fost nici beată şi nici drogată şi nici psihicul meu nu atinsese o suprasolicitare nervoasă, ci din contră eram foarte calmă. Am avut halucinații când eram compet relaxată, ca atunci când am văzut chipurile vecinilor metamorfozându-se în demoni, norocul meu este că nu mă sperii, când am astfel de viziuni şi că se întâmplă foarte, foarte rar.. L-am criticat atât pe Nietzsche, ca într-un final să ajung să-l iubesc. „Omul e doar o funie întinsă între bestie şi supraom" aşa grăit-a Nietzsche şi are perfectă dreptate. Dacă priveşti oamenii, sau chiar pe tine însuți, îți dai seama că pe undeva toți oamenii au apucături de bestii, apucături animalice cu care trebuie să te lupți. Omul o să fie int-adevar victorios, atunci când va fi capabil să învingă bestia din el. „Trebuie să ai în tine haos, spre a da născare unei stele dansatoare" spunea Nietzsche. Din nefericire în sufletul meu este atâta haos ca aş putea naşte o constelație întreagă. Ha-ha-ha! Am ajuns să râd de mine singură. Te iubesc Nietzsche, chiar dacă eşti în iad, greşeala ta a fost că nu te-ai agățat de Domnul. Vezi, eu nu aş putea să supraviețuiesc dacă aş şti că nu există ceva acolo sus. Chiar să vreau să fiu ateu şi nu pot, fiindcă, am avut dovada, certitudinea că ceva există dincolo de capacitatea noastră umană de înțelegere.

E nevoie de o metamofozare a spiritului pentru a ajunge ca spiritul unui copil pur, nevinovat. Da, drumul este lung. E dificil, cu cât îmi întind brațele spre cer, cu atât picioarele se infing mai mult în adâncul tenebrelor. Poate e necesar să sufăr, să înțeleg că fără credință în Sursa sunt egal cu zero. Eul meu e rătăcit, plin de contradicții, dar cel puțin el vorbeşte onest despre ființa sa, ştie cât e de neştiutor, cât este de pierdut şi de singur. Sinele e stăpânul Eului şi vrea să creeze ceva ce îl depăşeşte. Ce este omul? „Un morman de boli… un nod de şerpi cumpliți, ce rareori se-mpaca între ei şi fiecare apucă pe-un alt drum în lume să-şi afle prada" (Nietzsche). Omul o amestecătură între înger şi demon, un animal în evoluție. Au dreptate şi ocultişti pe undeva, încep să-i îndrăgesc.

Omul e o ființă mereu necercetata şi nedescoperita, în el locuieşte multă nebunie, multă eroare, multă umbră, dar şi un strop de lumină, o picătură de adevăr.

„Creatia-iata în ce constă eliberarea cea deplină de suferințe şi marea uşurare a vieții. Dar pentru a fi creator este nevoie să-nduri multe suferințe şi metamorfoze" Te pomeneşti, ca de astea oi fi suferit eu, ca să ajung creator! Ha-ha-ha!

Azi, sufletul meu e trist, dar a fost vreodată altfel? Poate o fi fost, dar eu nu îmi mai amintesc. Am citit cărțile unui maestru spiritual, dar nu am găsit nimic nou. Ceea ce el a scris şi eu am gândit. Spune că o metodă de vindecare este cea a altoiului, adică să pun un altoi la gândirea mea, să mă conectez la forța divină, să te pui în slujba unui ideal înalt şi să dai la o parte din viața ta toate nimicurile vieții. Are dreptate, dar idealul care e? El zice să lupți pentru Dumnezeu. După ee am citit cartea m-am convins încă odată că nu sunt nebună, sau cel puțin acele lucruri ciudate care mi s-au întâmplat nu țin de domeniul nebuniei, ci de domeniul spiritual. Poate că din cauza asta sunt aşa, că nu reuşesc să mă conectez, că nu pot să fac nimic. Eu sunt doar un receptor şi atât. Omraam Aivanhov spune că trebuie să folosec forța din mine pentru a combate şi învinge tot ce este inferior în interiorul meu. Vechile clişee să le înlocuiesc şi să adaug noi altoiuri la arborele meu şi să mă conectez la o ființă de lumină pentru a da fructe minunate. Spune să mă rog de soare să-mi dea câteva din altoiurile sale, din inteligența să. „Cel mai puternic, cel mai sublim altoi este acela de a te lega la Domnul, spunând: Doamne, eu simt că nu sunt nimic. Acceptă, te rog să pătrunzi în mine, să lucrezi şi să te manifeşti în mine. Eu vreau să lucrez pentru Împărăția şi pentru Dreptatea Ta". „Doamne, Dumnezeule, dacă sunt singur, nu voi reuşi să mă transform, te rog, ajută-mă Tu, dispune Tu de mine, lucrează Tu prin mine, sunt în serviciul Tău, voi împlini voia Ta. " Pentru a te transforma îți trebuie cunoaştere, voință şi putere. Mă revolt împotriva mea, împotriva propriilor slăbiciuni, pentru a mă curăța, pentru a mă elibera de duşmanii din mine însămi. Spune că în fiece zi să fiu conştientă cum folosesc energiile în slujba

Domnului. Fiecare regn mineral, vegetal, uman doreşte să evolueze. Pietrele vor să devină plante, plantele animale, animalele oameni, iar oamenii îngeri. Trecerea omului la stadiu de înger se face prin foc şi sacrificiu. Sacrificiul reprezintă manifestarea cea mai înaltă, cea mai divină a dragostei. secretul fericirii este de a face sacrificiu, dragoste pură, dezinteresată. Secretul fericirii este ideea pt care lucrez. Aş vrea să-l întreb pe Aivanhov: Dumnezeu are nevoie de lucrul meu pt el, când el este Atotputernic? Dacă religia te învață că eşti un nimic, atunci, cum sunt de folos eu Domnului? Religia? Să mă ierți Doamne nu mai cred în nicio religie. Dar nici ateu nu pot să fiu, fiindcă ştiu că ceva există, dar nu ştiu ce. Maestrul Aivanhov spune că adevărata inițiere se face în şcolile cerului, Eu am fost în acele şcoli, în vis bineînțeles. Şi mai ştiu că şi alții ca mine au fost şi îi caut, dar tăcere…

Am vrut să fac bine şi m-am trezit că sunt acuzată de ură. Asta el Orice se poate spune despre mine, dar nu că urăsc. Nu vreau să-mi mai amintesc, chiar nu mai vreau. Cea mai urâtă poveste din câte au existat vreodată. Trebuie să mă adun, nu pot să mă autodistrug. Ajută-mă Doamne!

Ajută-mă să trec peste cea mai grea şi mai urâtă perioada din viața mea.

Renunț la tot, ducă-se, nu vreau să mai ştiu nimic.

De ce nu pot să-l urăsc? De ce-l iubesc? De ce?"

Astfel gândea Crina fără să ştie ce întorsături ciudate ia uneori viața.

La orice se aştepta, dar nu să i se întâmple lui ceva rău. Omul are un accident pe care Crina îl dramatizează. Parcă o văd cum se roagă:

"Te rog, Doamne, ajută-l să se vindece, să nu facă complicații! Ştiu că de iubirea asta nu o să mă vindec niciodată. Adevărul e că-l iubesc atât de mult, atât de mult…

Chiar dacă m-a făcut să sufăr şi să plâng de atâtea şi atâtea ori, tot îl iubesc. Chiar dacă mi-a frânt inima şi distrus sufletul, nu pot să-l urăsc, El mereu a fost şi este stăpânul inimii mele.

Îl iubesc şi aş vrea să fiu lângă el, să-l răsfăț, să -l sărut, să -l mângâi şi să-i şoptesc cât de mult îl iubesc. "

Astfel de gânduri cutreierau mintea ei veşnic îndrăgostită de acelaşi om. O viață întreagă l -a iubit şi ştie că această iubire o va duce cu ea în mormânt şi dincolo de stele, atunci când nu va mai fi.

De ani de zile în fiece zi adoarme şi se trezeşte cu el în gând. El a devenit centrul universului ei. E conştientă că ataşamentul față de o persoană duce în cele din urmă la suferință, dar oricât a vrut să -l uite, să şi-l scoată din inima nu a reuşit. S-a rugat pe la toate icoanale să se vindece de această iubire, dar s-a întâmplat exact invers. Cu cât a vrut să se elibereze, cu atât rădăcinile iubirii creşteau şi se adânceau tot mai mult în inima sa. Iubeşte cu disperare un vis care este numai al ei. El a devenit visul ei. A descoperit că în interiorul său

locuiesc trei persoane diferite. Una dintre ele iubeşte necondiționat şi e capabilă să renunțe la ea pentru fericirea şi binele lui. Un alt eu care-l vrea doar pentru ea, şi altă persoană care tinde spre lumină, puritate, frumusețe, libertate, divin. Între cele trei persoane se dă o luptă continuă. Care va învinge într-un final? De-ar putea să le contopească pe toate, atunci lupta interioară ar înceta. Tinde spre lumină, dar e conştientă că încă mai sunt destule umbre care o acoperă. De-ar putea metamorfoza umbra din ea, atunci ar fi fericită.

Cum un boboc de trandafir se înfioară sub un strop de rouă, aşa se întâmplă şi cu sufletul ei, atunci când se gândeşte la iubirea vieții ei. Ştie, ca în ea locuieşte şi puțină nebunie. Dar, oare nebunia şi eroarea nu locuiesc în fiecare om?

Aşa grăit-a diavolul: „Şi Dumnezeu are Infernul său: este iubirea lui față de oameni" (Nietzsche)

Care e Infernul omului? Poate, iubirea nebună, prea mare.

Sufletul îi este trist şi nu înțelege de ce o doare atât de tare. Câți oameni au simțit durerea sufletului? Această durere este mai cumplită decât toate celelalte dureri. Ce ştie sufletul ei şi nu ştie mintea? Ce vrea să-i spună sufletul? Poate este atât de tristă, fiindcă, sufletul ştie, ca el nu o iubeşte. Ar vrea să ştie că iubirea vieții ei este bine şi nimic mai mult. Îl iubeşte atât de mult, atât de mult…

Se simte că un naufragiat pe o insulă în mijlocul oceanului. Da, este pe insulă pe care şi-a creat-o singură. E pe insula ei de iubire, doar ea şi al său gând. Ar vrea ca aripa de foc a iubirii să ardă tot răul şi să-l transforme în bine. Ar vrea să îmbrățişeze cu aripile sale fluturaşul sau drag, să-l dezmierde printre raze diafane de lumină şi să-i ia toată durerea şi suferință. Îi este dor, atât de dor, încât se roagă de cer, de soare, de lună, de vânt să-l mângâie, să-l îmbrățişeze, să-l sărute în numele ei. Şi se mai roagă cu lacrimi lui Dumnezeu să-l apere de tot ce-i rău. Ar vrea ca iubirea ei să se transforme într-un izvor cristalin care să-l purifice şi să-l protejeze. Îi este atât de dor de ochii lui, încât se roagă de nori să -i ducă ei mesajul de iubire.

Dar, El o iubeşte? Nu are importanță. Importantă este doar iubirea ei. Ar vrea ca raza gândului ei să îmbrățişeze gândul lui şi să valseze împreună printre constelații, inundați de curcubee şi raze de lumină diamantine.

Şi, totuşi, e conştientă că El e doar un vis, un vis doar al ei şi numai al ei.

Priveşte cerul înstelat şi nici măcar frumusețea şi strălucirea stelelor nu o pot face să uite de iubirea ei pentru El.

Ar vrea să fie cu El şi să-i şoptească: Te iubesc.

Cu ochii spre cer spune: Te iubesc, te iubesc, te iubesc…

În spatele ei apare Magda.

— Crina cu cine vorbeşti?

— Cu un vis.

— Cine este?

— Un vis. Vezi steaua aceea micuță de lângă Sirius?

— Da.

— Niciodată nu o să ajung la ea, dar îmi place, o îndrăgesc, aşa este şi cu visul meu, îl iubesc, dar este de neatins.

— De ce?

— Fiindcă, El, iubeşte pe altcineva…

— Cine este El?

— Nu-l cunoşti şi adevărul este că nu-l cunosc nici eu cu adevărat, nu mă cunosc în totalitate pe mine, dar, cum să-l cunosc pe El?

— Şi, totuşi, îl iubeşti.

— Da.

— Crina, cred că ai nevoie de un medicament antiindragostire.

— Există aşa ceva?

— Da, transmuta-ți iubirea pentru El, în iubirea pentru Dumnezeu.

— De când ai devenit tu, aşa credincioasă?

— De când sunt cu Ştefan am învățat o mulțime de lucruri.

— Da, Ştefan…

— Ce vrei să spui?

— Nimic, dar cu problemele mele am uitat de voi, de iubirea voastră. Crezi în Dumnezeu, Magda?

— Încep să cred, dar, tu?

— Eu am crezut întotdeauna şi nu cred că aş putea supraviețui dacă nu aş fi convinsă de existența unei forțe, dar nu mai cred în nicio dogmă. M-am plimbat prin toate religiile lumii şi…

— Dacă o să mai citeşti mult o să ajungi atee.

— Nu, nu o să fiu niciodată atee pentru că eu am avut certitudinea, Magda, sunt convinsă de existența altei lumi, sunt convinsă de existența lui Dumnezeu, numai că nu aşa cum ne învață religiile lumii sau ocultiştii, ezoteriştii. Ceea ce cred este diferit, este ceva ce nu s-a mai scris, ceva ce nu s-a mai spus.

— Crina, cred, ca din cauza suferinței în iubire ai luat-o puțin razna.

— Cine ştie? Poate ai şi tu dreptate, poate Zeița Nebuniei mă îndrăgeşte atât de tare, încât m-a luat sub aripa să. Am să-i fac o statuie nebuniei, o să-i aduc ofrande şi osanale.

— Crina!

— Am glumit, Magda. Cred că cel mai bun lucru pe care o să-l fac, este să plec undeva departe câteva luni.

— E o alegere înțeleaptă, aşa ai să-ți pui ordine în gânduri şi în suflet.

— Da, Magda, o să dispar în neant o perioadă. Să ai grijă de tine. Trebuie

să dispar, şi să nu mai stau în calea fericirii lui. Dacă mai aveam îndoieli, acum le-am spulberat. În povestea asta nebunească doar eu am iubit.

Magda, povestea mea a fost cea mai urâtă poveste din lume. Ştii, am descoperit că în mine sunt trei persoane diferite care se luptau în permanentă între ele, până azi, când unul din eurile mele a câştigat bătălia.

— Nu înțeleg!

— Azi mi-am înfrânt propriul egoism şi i-am spus adevărul acelei femei pe care El o iubeşte, de care e îndrăgostit.

— De ce ai făcut asta?

— Fiindcă, am vrut să-l ajut, chiar dacă am avut unele îndoieli asupra acțiunii mele, în sensul că nu prea e moral să-i spui unei femei căsătorite că bărbatul care îi dă târcoale de un an şi ceva o iubeşte, dar cineva trebuia să rupă tăcerea şi să spună adevărul.

— Mai imoral este să te faci că nu vezi.

— Aşa, am gândit şi eu.

— Reacția lui care a fost?

— Care crezi?

— Dacă, într-adevăr o iubeşte pe femeia respectivă… cred, că a avut o reacție nu prea plăcută la adresa ta.

— Acesta e adevărul crud. Uneori, trebuie să-i supunem şi la lucruri neplăcute pe cei care -i iubim. Acesta a fost un text final şi a reacționat exact cum mă aşteptam. A spus ceea ce a mai scris cândva despre mine.

Ciudat!

— Ce anume?

— Credeam că o să plâng, dar am doar o senzație de pustiu. Ştii, Magda, întotdeauna sufletul meu a ştiut că el… Azi, am reuşit să mă înving pe mine, să iau taurul de coarne…

— Nu puteai să mai trăieşti într-o continuă minciună, iluzie, amăgire.

— De multe ori faptele, cuvintele lui m-au rănit şi am răbdat cu stoicism, dar vezi, tu, totul are o limită. Paharul s-a umplut şi am hotărât să renunț eu în favoarea ei şi să se termine odată mascarada asta.

— Crina, să nu uiți că în lumea asta sunt brațe care se întind către tine şi care vor să te cuprindă.

— Ştiu, Magda, şi-ți mulțumesc, numai că acum am nevoie de puțină odihnă ca să mă refac. Totul a fost atât de urât, atât de urât… doar minciuni, iluzii şi vise pierdute.

— Crina, ai răspuns la acuzații?

— Nu am răspuns, m-am înfăşurat în haina tăcerii şi indiferenta a pus

stăpânire pe mine, ca şi cum aş fi fost neexistenta. Din El izvorau atâtea „armonii verbale” pline de „duioşie” încât am rămas muta. Aşa, că m-am aşezat pe marginea lacului liniştit al tăcerii şi am meditat asupra situației. Ferit-a sfântul să-mi pun pe fata masca nebuniei, ca atunci o să-i fac viața un adevărat iad, aşa cum mi-a făcut-o El mie, în ultimii ani. Ce zici? Să joc rolul nebunei?

— Lasă-l în pace.

— Nu pot să-l las, şi în mormânt o să mă duc după el.

— Te-a supărat rău.

— Nici nu-ți imaginezi, dacă ar fi lângă mine, cu siguranță l-aş lăsa fără urechi. Şi când te gândeşti că am făcut totul din iubire, ca El să fie fericit cu femeia pe care o iubeşte…

Partea bună este că până la urma țipă o să-i cadă în brațe, o să ajungă să-i ciugulească din palmă.

— Ți-ai atins scopul.

— Aproape. Vezi, draga mea, acum au nevoie de mângâiere, de consolare, dacă nu jucăm eu rolul lui Cupidon, dacă nu săgetam cu ajutorul cuvintelor, mai stăteau ei de vorba atât de mult? În loc să-mi mulțumească, El țipa…

— Ha-ha-ha! Bine că vezi partea pozitivă a lucrurilor.

— Magda, să ştii că întotdeauna, în orice rău există şi o parte bună, poate că ar trebui să vedem doar partea frumoasă. Oricum, eu am conştiința curată şi am avut intenții bune

— Crina, tu ai fi în stare să le plăteşti şi hotelul ăstora doi, doar să fie el fericit.

— Ha-ha-ha! Ce bine mă cunoşti, Magda! Da, draga mea, eu, nu vreau decât ca El să fie fericit şi împlinit.

Îmi aduc aminte de cuvintele lui Tertullian: „Aşadar, înfățişează-te, o, tu, suflete, fie că eşti dumnezeiesc şi veşnic… fie că vii din cer sau că te naşti pe pământ, fie că eşti alcătuit din numere sau atomi, fie că îți ai existenta odată cu trupul ori că eşti mai apoi introdus în trup, indiferent care îți este obârşia şi în ce fel faci din om ceea ce este el, anume o ființă rațională, capabilă să perceapă şi să cunoască… Suflete vreau să-ți vorbesc, ție, care eşti simplu şi neinstruit, neajutorat şi neexperimentat, aşa cum te afli la cei care nu te au decât pe tine. ” Aşa este şi sufletul meu, simplu, neinstruit, neexperimentat… şi-l am doar pe el..

— Ai ceva în tine asemănător cu firea lui Tertullian.

— Ce anume?

— Eşti intoleranta, luptătoare necrutatore şi te bazezi pe cunoaşterea realității interioare iraționale.

— E adevărat, numai că Tertullian a fost un combatant necruțător al gnosticismului, a respins cu dispreț cunoştințele filosofice şi gnostice. El este omul care şi-a sacrificat intelectul şi cunoaşterea, în favoarea propriei lumi

interioare, propriei realități lăuntrice. Nu am eu prea mult intelect, dar atât cât e, nu pot să-l sacrific şi nici nu pot să ignor filosofia, ştiința şi gnoza, care mă atrag din ce în ce mai mult.

— Eşti adepta lui Origene-omul logicii?

— Nu, sunt o rebelă şi oricum nu mi-aş sacrifica sexul ca el, fiindcă nu-l consider de loc un adversar important, pentru mine importantă este doar iubirea, aşa, că dacă e vorba de sacrificiu fiecare şi-au sacrificat ceea ce au crezut ei că au mai important, unul sexul şi altul intelectul, iar eu mi-am sacrificat iubirea, pentru mine ea este cea mai importantă.

— Ai ajuns să-i combați pe Origene şi Tertullian. Ha-ha-ha!

— O, nu! îi admir pe amândoi. Adevărul este că îmi plac cum gândesc şi unul şi altul şi aş face o combinație între ideile lor, aş uni trăirea profundă interioară cu cunoastera, cu intelectul, şi cred, că doar dacă le combini pe cele două poți ajunge la adevăr, numai, că nu sunt de acord cu sacrificiile lor.

— Şi nici eu cu sacrificiul tău, eu nu mi-aş sacrifica iubirea.

— Magda, eşti de o sinceritate dureroasă, recunoşti că nu ai fi în stare să renunți la Ştefan.

— Nu, mai degrabă i-aş face părul rivalei.

— Dar, dacă ai constata că el o iubeşte, ca în fiece zi i-ar pomeni numele, că ar inventa şi ar face orice doar să o întâlnească, că se ține ca un cățeluş înfometat după ea, întotdeauna el e acolo să o sprijine, să o consoleze, să o mângâie, iar pe tine uita să te mai sune, sau chiar să -ti vorbească, nu asculta ce spui, te ignoră, intervin certuri dese, ca într-un final să devină violent şi să-ți spună: „Eşti nebună? Acum chiar cred că nu eşti în toate mințile?" Şi uite aşa, cel mai frumos vis de iubire se transformă în cel mai urât coşmar din viața ta.

— Nimic nu durează o veşnicie, totul este relativ în lumea asta materială, chiar şi iubirea are un început şi un sfârşit. Dacă ar face cu mine aşa, i-aş spune: „Tu ai ales, aşa că dispari din viața mea…" Şi să ştii că nu mi-ar da nici măcar o lacrimă, pentru că un om care se comportă aşa, nu merită lacrimile mele.

— Şi, totuşi, ai regreta că ai fost atât de naivă, fiindcă l-ai iubit atâta timp. După cum te cunosc, te-ai duce în fața oglinzii, ai ridica capul sus şi ai spune: „Nu mă merită" şi te-ai aventura la cumpărături şi prin saloane de înfrumusețare.

— Crina, nici măcar nu aş privi în urmă.

— Ce bine ar fi dacă aş fi şi eu ca tine. Pare-mi-se că încep să mă pierd în abisurile insondabile din mine numai când mă gândesc la iubire.

— Spune-mi sincer, ce simți pentru omul acesta?

— În momentul de față, în mine e un mare haos, un amestec ciudat de sentimente, de contradicții. Cred că fac parte din categoria nebunilor care ştiu doar să iubească şi să renunțe la ei pentru fericirea celorlalți.

— Eşti plină de contradicții şi, totuşi, iubirea necondiționată străluceşte în

inimioara ta.

— În mine e mult haos amestecat cu multă iubire. Conştientul şi inconştientul meu mereu se ciondănesc, când o să ajung să unific contrariile psihice, atunci voi ajunge unde mi-am dorit mereu, la Sine. Atunci voi putea simții „amprenta lui Dumnezeu" şi voi auzii vocea Domnului.

— Să sperăm că din haosul sufletului tău se va naşte într-o zi ceva minunat.

Privesc cerul cu a sa diadema de stele şi inima mi-a devenit un fulg de nea, iar din ochi îmi picura picături de argint. Sufletu-mi vibrează la canturile zorilor palide, iar speranțele uitate din basmele copilăriei mă invadează. Alerg la lacul cel verde din curtea mamei, rugându-mă de norii cei albi să mă ia cu ei în zbor şi să mă prefacă într-un fir invizibil de lumină, şi să mă aşeze pe fruntea lui cea tristă, să-i pot mângâia fata cea pală şi ochii lui căprui. O, Doamne! Am uitat, că totul s-a dus şi dragostea lui a fost de mult înmormântată în mormântul cel trist al amintirilor. Genele-mi plânse de atâta dor şi chin încep să pătrundă încetişor într-o lume stranie şi plină de mistere, în care nu lipseşte chipul lui. Mă simt ca un mag ce călătoreşte printre stele, uşor ca un fluture, tremurând de un dor doar de mine ştiut. Păşesc melancolică prin această lume, şi timide şi dulci gânduri îmi dau târcoale, când dintr-o dată devin doar o umbră străvezie îmbrăcată în voaluri albe argintate cu şiraguri de perle prinse-n păr, şi dansez printre stele pline de dor. Văd în depărtare doi ochi luminoşi care-mi zâmbesc din soare şi mă -ndeamna spre ei să privesc şi să-i iubesc. Alerg pe cărările stelelor albe şi simt cum brațe de zăpadă mă cuprind din oceanul de gheață al univesului. Inima-mi plânge cu jale, cu lacrimi de mărgăritare după un nefericit, trist amor, pierdut printre galaxiile eternității. Oare, din oceanul vieții va mai răsări vreodată a iubirii primăvara sau valurile vieții cu a lor aripa neagră mă vor inconvoia tainic şi-mi vor ucide sufletul care plânge cu dor şi priveşte trist la mormântul ce mi l-au pregătit cei ce mă urăsc. Dar un gând nebun vine râzând şi clopotele trage şi-mi şopteşte drăgăstos la ureche: „Timpul a sosit!. Din morți să înviezi, ca o floare parfumată şi colorată, în mii de nuanțe, ce se lasa mângâiată de soare şi sărutată de ploaie şi de vânt trebuie să fii. Trezeşte-te! Trezeşte-te din oceanul înghețat plin cu mistere şi îmbracă-te cu vise rebele şi explorează universul himeric. " Şi mă ridic şi zbor îmbrățişând mii de roze şi aripi-mi noi răsar ca nişte raze, în locul celor frânte de duşmani. Acum am alte aripi mai mari, mai frumoase, mai strălucitoare cu care zbor spre acei ochi din soare. Aş vrea să fiu crin, frunză, vânt, piatră, copac sau cânt de dor ce se zbenguie printre nori, uitând de ai mei duşmani care mă urăsc şi eu îi iubesc.

Privirea-mi citeşte în sufletele lor întunecate şi se sperie, se cutremură, de

picăturile de smoală din ei, şi atunci se idreapta către cerul azuriu, unde implora Iubirea divină să se coboare şi să inunde întreg pământul. În mine este un haos cât un univers întreg, cu care mă lupt şi care din când în când mă îneacă, mă sugruma şi eu mă zbat cu disperare încercând să găsesc un liman, unde să mă odihnesc. În nebunia mea credeam că limanul pe care-l căutăm este el, dar m-am înşelat amarnic. În loc de liman m-am trezit în mijlocul flăcărilor iadului, şi astfel am descoperit, că nu trebuie să aştepți nimic de la cel de lângă tine, de la cei din jur, ci numai de la tine însuți.

Am învățat să pierd, să renunț, să mă resemnez. Am învățat că poți să iubeşti până la cer, poți să -ti dai şi viața pentru o iubire, dar nu poți să fii iubit. Am descoperit că singurul şi adevăratul liman este doar credința în Dumnezeu.

Sunt un amestec de culori, de energii, care vibrează la cea mai mică atingere a unui gând şi mă rotesc în cerc între haosul dintre cer şi pământ, încercând să găsesc drumul spre lumină. Sunt cuprinsă într-un labirint al melancoliei şi lanțurile bolnăvicioase ale depresiei mă cuprind şi mă strâng înfometate. Mă zbat şi încerc să mă eliberez, dar lanțurile sunt prea grele şi-mi doboară sufletul chinuit. Cu cât mă afund mai rău în adâncuri, în tenebre, cu atât dorul de lumină creşte în mine. Simt tentaculele lipicioase ale caracatiței întunericului cum vor să mă cuprindă, le simt pofta nebună de sânge şi cum le atrag fiindcă am ajuns o rană sângerândă. Duşmanii m-au lovit, m-au chinuit cu vorbele încât am ajun toată doar răni şi cicatrice. Îi privesc nepăsătoare cum mă lovesc şi mă caracterizează cum sunt ei. Otrava cuvintelor lor curge alene prin sângele meu şi-mi pregăteşte mormântul ce mă aşteaptă râzând să-l îmbrățişez. Se reped asupra mea ca hienele, ca țânțarii, ca fantomele, ca vampirii şi vor să-mi sugă sângele şi să mă sfâşie. Dar, nici nu-mi mai pasă. O caldă amorțire pune stăpânire pe mine şi plutesc în derivă prin oceanul de gânduri. La iubire numai visez, fiindcă s-a dus, de fapt a fost dusă de mult, de mult, şi eu tot mă amăgeam, până când conştiința a țipat: „Până când?”

Acea iubire a fost un vis searbăd şi-n locul viselor fericite de amor, acum tronează că mare împărătească o cumplită şi surdă durere durere în piept care-mi provoacă lacrimi. Şi acum ştiu: visele sunt doar vise şi iluziile doar iluzii, aşa, că nu o să mai visez la iubiri pământene efemere, ci la doar la iubiri solare, eterne. O privesc pe adorata pe care toți o urăsc şi fug de ea cât pot de repede, uitând nebunii, că până la urmă toți vor fi mângâiați şi sărutați de ea. Şi ea, superbă Moarte îmi zâmbeşte trist şi-mi spune poveşti de amor uitate şi pierdute prin mormintele veacurilor. E atât de frumoasă şi îi stă atât de bine în negru, încât de-aş fi bărbat pe loc m-aş îndrăgosti.. Uneori, vine la mine deghizată în bunicuța şi mă mângâie blând, atunci când plâng şi mă amăgeşte cu glasul ei duios spunând: „Mai rabdă puțin copile, că eu o să vin curând”. Şi aştept că zilele şi lunile să treacă, în brațele ei să-mi dau duhul, ca în sfârşit liberă să fiu pentru a explora infinitul. Mi-e dor de ea şi o văd cum mă atinge cu aripa-i de gheață,

surâde blând şi-mi şopteşte: „În curând…”

Şi, m-am gândit să-mi sap mormântul cât mai adânc, să-mi fac un coşciug din iarbă crudă şi să cobor în abisuri prin tuneluri interminabile şi luminoase care mă vor duce dincolo de spațiu şi timp. Mi-e dor de moarte cum altora le e dor de iubită. O visez, o ador şi o chem să mă ducă în lumea mea de dincolo de stele şi sunt conştientă, că, doar ea mă va elibera din închisoarea în care sunt, şi mă zbat. Ştiu că ea este calea spre libertatea absolută.

Acum îmi îndrept privirea spre cer şi aştept să se întâmple o blândă şi minunată magie. Poate, cerul va mângâia inima mea ranita şi va aşterne un balsam divin peste sufletu-mi sfâşiat. Gându-mi zboară deasupra izvoarelor singuratice şi plâng împreună cu codrul verde. Dorul meu împreună cu a mea iubire curata se pierde printre stele, privind dulcea dimineața şi contemplând lumina eternă de care îmi este dor. Sub raza gândului etern zbor printre galaxii să te întâlnesc, Doamne, şi să-ți spun dorul meu adânc şi sfânt. Mereu m-am întrebat: Ce m-aş fi făcut fără tine, Doamne?

Tu, din înălțimile tale, mereu ai avut grijă de mine şi mi-ai trimis razele şi îngerii tăi frumoşi să mă vegheze şi să mă apere, chiar şi de mine însumi.

O să-ți pot mulțumi vreodată pentru bunătatea ta?

Mereu m-ai ridicat când am căzut, mereu mi-ai şoptit: „Nu mai plânge, copilul meu…” Tu mi-ai şters lacrimile inimii şi vindecat durerea sufletului.

De haina ta m-am agățat, Doamne, ca să pot supraviețui în lumea asta nebună. Mi-e dor de tine, Doamne!

Mi-e dor de tine, Tată, şi tare aş vrea să fiu la mine acasă, acolo, dincolo de nori şi stele.

Cu aripile întinse zbor pe deasupra covorului verde al ierbii crude şi văd chipul tău sfânt, Doamne.

Plutesc printre valurile tumultoase ale vieții precum o pasăre uşoară cu aripile rănite. Uneori, se întâmplă să alunec pe muchii de prăpăstii şi, tu, atunci îmi trimiți o rază.

Iartă-mă, Tată, de-am greşit, în căutări fără sfârşit, şi mai iartă-mă, Doamne, dacă am depăşit măsura, dar, Tu, ştii bine cât îmi doresc să fiu liberă şi să zbor cu aripile întinse spre tine, să vin, să mă topesc în ivorul tău de energie şi de lumină.

Scânteiuței sufletului meu îi este dor să doarmă într-o cupă de crin, să plutească pe un nor, să danseze pe-o petală de trandafir, să se îmbăieze într-o picătură de rouă, să fie mângâiată de raza soarelui de mai şi să vină la Tine într-o zi de toamnă caldă, când pe pământ ninge cu frunze ruginii.

nima-mi devine o liră care vibrează pe note muribunde şi gându-mi e înconjurat de umbre suspinande. Sufletul e chinuit şi tainice oftări răzbat din pieptu-mi în fiece dimineața, iar şoapte timide, dulci-amare îmi răsună la ureche.

Alerg prin jungla gândurilor nebune şi liane argintate mă împresoară. Cu

ochii-n lacrimi caut cu disperare râurile şi lumina din soare pentru a mă îmbăia şi purifica. Plâng cu dor şi jale amintirea a ceea ce eram şi numai sunt.

Alerg pe cărări întortocheate privind bolta de azur şi implorând luceferii de pe cer să mă ridice din abisurile în care sunt.

Încerc să păşesc pe o scară săpată într-o stâncă înaltă, crăpata de vreme şi viața mi se pare o iluzie în care sunt înlănțuita, un vis fantomatic din care vreau să evadez, iar moartea-mi pare o dulce eliberare. Mă las purtată şi legănată pe aripile gândurilor şi văd cum norii negrii sfâşie soarele şi rătăcesc la întâmplare prin haosul din mine. Aş vrea să mă ridic, dar nu pot, aripile-mi sunt prea grele, inima e sfâşiată şi sufletul rău mă doare. Aş vrea să ajung la un izvor cu apa cristalină, să simt mângâierea blândă a apei, să ating stelele, să..., dar totul e doar un vis fără noimă, la fel ca toate visele mele de până acum.

Mii de fire aurite şi invizibile ce par atât de vii mă înconjoară, raze multicolore din univers se unesc şi dansează în fața ochilor mei care vărsa lacrimi triste şerpuitoare printre valurile albastre ale existenței efemere.

Sclipindele ape ale conştiinței îmi spun să încetez, să nu mai visez, fiindcă, oricum viața e un lanț amăgitor de perle vii otrăvitoare şi delirante. Privesc uimită la propriul delir şi mă-ntreb: Cine sunt?

Încerc să mă îmbăt cu visări misterioase, cu gânduri rebele şi întortocheate pierdute şi rătăcite prin haosul din mintea mea.

Viața-mi fu lipsită de noroc şi plină de durere, iar destinul destul de crud, hain şi zgârcit. Al meu zâmbet s-a innecat de mult în oceanul nesfârşit al suferinței şi dezamăgirii. Inima-mi începe să plângă amar, iar un gând fin, obscur şi jucăuş încearcă să o mângâie lin şi să alunge durerea crudă.

Rog nepăsarea blândă şi duioasă să vină şi să se aseze-n inima mea şi vreau să o fac regina peste suflet, vreau să alunge norii negrii şi să-mi însenineze gându-mi trist. Vreau să fiu rece precum gheața şi să nu-mi mai pese de nimeni şi de nimic.

O steluță tremurătoare născută din adâncul haosului sufletesc mă priveşte şi îmi zâmbeşte trist rugându-mă să o urmez. În disperarea mea nebună mă agăț de strălucirea ei şi setea mea eternă de lumină creşte neîncetat. Aripi pun gândului şi zbor lin spre cer…

— Crina, "Fiinta-nefiinta: ce să alegi?
Mai vrednic e să rabzi în cuget
A vitregiei praştii şi săgeți
Sau fierul să-l ridici asupra mării
De griji şi să le curmi?
…Altfel cine ar mai răbda
A lumii bice şi ocărî, călcâiul
Tiran, disprețul omului trufaş,
Chinul iubirii-n van, zăbava legii,

Neobrăzarea cârmuirii, scârba

Ce-o azvârlu cei nevrednici celor vrednici?

— Magda, aceste întrebări care l-au chinuit pe Shakespeare de-a lungul întregii sale existențe îmi chinuiesc şi mie sufletul.

— Tu, alergi, cauți neobosită şi, totuşi, eşti incapabilă să te adaptezi la lumea aceasta.

— Oscilez şi mă zbat între real şi ideal, trăiesc într-un univers contradictoriu şi simt cum gheara ascuțită a durerii se infinge tot mai adânc în inima mea. „Sunt zile, când resimt oroarea de tot ce exista până a-mi dori moartea. Simt cu o suferință supra- acută monotonia invariabilă a peisajelor, a figurilor şi gândurilor. Mediocritatea universului mă uimeşte şi mă revoltă, micimea tuturor lucrurilor mă umple de dezgust şi sărăcia ființei omeneşti mă zdrobeşte". (Maupassant)

— " Mereu cerşim vieții ani mulți asa-n neştire,

Ne răzvrătim, ne plângem de piericiunea noastră,

Şi încă nu-ntelegem că fără de iubire

Se vestejeşte Timpul în noi că floarea în glastră. " (Vasile Voiculescu)

— Încep să cred că viața m-a învins şi din ce în ce devin m-ai însingurata şi-mi ridic propriile neputinte şi complexe la rangul de condiție inalienabilă a existenței. Am devenit o pesimistă derutată, înfricoşată şi plină de incertitudini.

— Încerci să te eliberezi de spaime, de angoase şi tânjeşti după optimism şi linişte sufletească. Eşti chinuită de întrebările lumii, de nostalgia absolutului, torturată de neputința înțelegerii cu adevărat a tainelor şi misterelor lumii şi ale universului şi copleşită de tragicul existenței omeneşti efemere.

— Şi aştept cu înfrigurare sosirea clipei reintegrării în neant. Aceasta bălăceală prin băltoace psihanalitice începe să mă plictisească. Falsele profunzimi ca şi falsele înălțimi mă lasa indiferenta şi rece. Căutările devin adevărate căutări şi nu doar formale, de suprafață, atunci când ştii bine ce vrei.

— Hm! Ce vrei? Ce-ți doreşti?

— Ce-mi doresc cel mai tare? O să-ți răspund cu cuvintele lui Tolstoi: „N-aş putea s-o spun, totuşi nu bunuri de-ale acestei lumi. Cum să nu crezi în nemurirea sufletului când simți în tine o măreție atât de incomensurabila?"

Spiritul meu este însetat, dornic să cunoască marile adevăruri, dornic de cunoaştere şi mai ales dornic de libertate. Simt că există ceva în interiorul meu care poate să învingă monştrii din mine şi care-mi dă un sentiment reconfortant şi care are rolul de „catharsys".

— Aceasta este credința. Ea are misiunea de a-i înnobila pe oameni şi de a-i ajuta să se desprindă de contingentul mediocru teluric şi de a-i elibera de tenebrele monstruoase din ei însăşi.

— Uneori visez la o lume paradisiaca, la o lume dreaptă şi frumoasă. Atunci, aş vrea să înec toate dizarmoniile sufletului şi să mă las dominată doar

de spiritul iubirii de oameni şi de Dumnezeu.

— „Opreşte trecerea. Ştiu că unde nu e moarte, nu e nici iubire, şi totuşi te rog: opreşte, Doamne, ceasornicul cu care ne măsori destrămarea” (Blaga)

— Păşesc lin pe cărarea mult cotitei mele gândiri de vânător hoinar de steluțe şi filoane de lumină. Uneori se întâmplă să greşesc calea şi să mă întorc de unde am pornit. Mă rătăcesc prin nebuloasele din mine şi cer ajutorul unei aurore boreale. Aş vrea să ştiu ce-mi aduce viitorul şi încep să mă joc cu bătrânele şi misterioasele rune. Țin în palma o piatră veche care începe să-mi vorbească în felul ei misterios. Din ea izvorăşte un izvor de energie ce uneşte cerul cu pământul. Privirea-mi rămâne pierdută pe crucea de pe piatră albă găsită pe malul stâng al Oltului. Să fie o rună veche neştiută de nimeni cu calități magice?

— Poate că zeul Odin a aruncat-o acolo ca tu să o găseşti şi să o îndrăgeşti!

Crina, ai început să iubeşti pietrele?

— Întotdeauna le-am iubit, dar pietricică asta care mi-a ieşit în cale mă fascinează. Priveşte! Vezi raza soarelui dulce-aurie cum luminează crucea din piatră albă din palmea mea?

— Da, este minunat! Ce departe sunt de tine, Doamne!

— Valurile sperioase ale vieții ne fac să credem că Dumnezeu este departe, dar s-ar putea să fie mult mai aproape de noi şi să nu-l înțelegem.

— Crina, la ce te gândeşti? Nu-mi răspunde, fiindcă bănuiesc la cine.

— Sărmanul om! Eu credeam că este puternic, dar acum realizez că nu este chiar aşa, pentru că are nevoie de aprecieri, de încurajări, de satisfacții, de…

"Sunt mulți acei ce îşi cultiva-al lor talent
Plin de batjocură, ca să stârnească haz.
Dar eu urăsc pe aceşti batjocoritori în râs, lipsiți
De orişice înțelepciune, îndrăzneți
Cu gura nestrunita, care se pricep
Să ia în râs pe alții…" (Euripide)

Sunt dezamăgită şi dezgustată de mizeria morală în care se tăvăleşte sufletul acestui om.

— E victima cercului vicios, lipsit de spiritualitate, în care se învârte.

— Lumea în care se învârte îmi oferă un spectacol dizgrațios. O lume bolnavă, plină de vicii, minciună, parvenire şi perversitate. Am văzut mulți ipocriți, dar unii depăşesc măsură văzându-i cum se prosterna în fata micuțelor amante şi cum cea mai neînsemnată vorbulița ieşită din gura lor este socotită ca expresia celei mai înalte înțelepciuni, uitând de ale lor neveste care-i aşteaptă

cuminți acasă. Şi mai există câte unul care-n marea-i nesimțire îşi face public relația amoroasă şi afirma cu nonşalanță că e doar o prietenie. Şi mi se face greață văzând cum li se aprind călcâiele şi cum fug ca disperații la întâlniri nocturne prin cluburi, baruri, restaurante şi hoteluri pentru a-şi satisface pornirile animalice, nepăsându-le de copiii care-i aşteaptă plângând.

Şi culmea este, că dacă-i tragi de mână, încep să te batjocorească şi să te ia în râs.

— Crina, e o lume demonică care mai devreme sau mai târziu e sortită morții. Îmi place ca pe zi ce trece începi să te detaşezi de el. Văd că înțelegi şi contientizezi că nu este pentru tine.

— Da, realizez că între noi este o mare prăpastie, un ocean de netrecut. Am fost o mare naivă…

— Sus, Crina, capul ți-l ridică şi-n dură cu tărie puternicele furtuni ale vieții.

Dreptul la fericire, omul şi-l câştiga numai prin suferință.

— Nu-i aşa că este frumoasă povestea aceasta?

— E oribilă.

— Da, Magda, e cel mai urât lucru care mi s-a întâmplat până acum.

— Cum ai putut să-l iubeşti?

— Nu ştiu.

— El a fost prima ta iubire?

— Da, eram un copil naiv care-i bătea inimioara ori de câte ori îl vedea. Nu a fost nimic între noi.

— Nici măcar un sărut?

— Nu, a fost o iubire pură, platonică. Îmi plăcea de el, iar mama a aflat şi mi-a dat o bătaie zdravănă.

— Se pare că mama ta a intuit…

— Da, mamele au capacitatea aceasta. După ani şi ani, mai bine de douăzeci de ani mă trezesc cu un telefon la servici. La capătul firului o voce spune: „Crina, sunt un admirator secret al tău. ” M-am enervat puțin, l-am întrebat ce vrea şi eram hotărâtă să-i închid telefonul când mi-a spus cine e.

— Cred că te-ai bucurat.

— Da, m-am bucurat enorm, nici nu-mi venea să cred, mi se părea totul un vis. Recunosc că de multe ori în aceşti ani m-am gândit la el şi am regretat că destinul ne-a despărțit.

— Mă bate un gând să zbor spre țara veşnicei primăveri cu păduri de migdali şi portocali, să ascult sunetele duioase ale unei viori…

— Crina, te rog să-mi povesteşti tot, aşa cum a fost. Ce ați vorbit la telefon?

— Mi-a povestit ce a făcut în aceşti ani. A terminat un institut de subingineri şi a lucrat o lungă perioadă de timp într-o întreprindere unde a fost

coleg cu verişoara noastră Maria. De fapt, el e rudă cu verişoara noastră.

— Asta înseamnă că e rudă şi cu noi.

— Mi-am făcut arborele genealogic şi am descoperit că stabunica mea dinspre tata a fost sora cu străbunica lui dinspre tata.

— Deci sunteți rude de sânge.

— Da, am fost uimită când mi-a spus tata. Nu am ştiut lucrul acesta până de curând. Asta, poate ar explica de ce am ținut la el în ciuda a tot ceea ce am aflat. A avut mari probleme la servici, ca într-un final să plece de acolo nu înainte de a ajunge până la tribunal.

— Ți-a spus el?

— Da, dar eu ştiam, fiindcă de câte ori mă intalnean cu Maria îmi povestea despre el. Tot de la ea am aflat că la un an după ce m-am căsătorit s-a însurat cu o fată cuminte frumoasă, deşteaptă şi singură la părinți.

L-am întrebat dacă are o căsnicie fericită şi mi-a zis că are o căsnicie ratată.

— Nici tu nu ai avut o căsnicie foarte fericită.

— Da, dar în cazul meu nu am fost eu de vină, sau poate am avut şi eu partea mea. La mine a început totul la 5 ani după căsătorie când mi-am găsit soțul în pat cu alta mai tânără cu 10 ani.

— Tu i-ai dus-o în casă.

— Da, Magdalena era vecină cu mine la țară. Familia ei era foarte săracă, a crescut cu mâncare şi haine de la mine. Adevărul e că îmi era tare dragă, o iubeam că pe o soră mai mică. Avea 17 ani când am luat-o la mine să stea cu copiii şi nu mi-a trecut prin cap ce s-ar putea să se întâmple. Într-o dimineață când m-am întors acasă de la servici, fiindcă uitase soțul meu cheile de la maşina la mine în geanta i-am găsit în pat.

— Cum ai reacționat?

— O, foarte calm. Ei nici nu m-au văzut când am deschis uşa de la dormitor şi am închis-o la loc. M-am dus în baie şi m-am spălat pe ochi cu apă rece să-mi revin. A auzit apa curgând şi soțul meu a venit şi m-a întrebat cu o mână foarte nevinovată ce s-a întâmplat cu mine de am venit acasă. I-am întins portmoneul cu cheile de la maşină şi am plecat împreună. Când am ajuns la servici înainte de a coborî din maşină i-am spus: „Dacă aveai nevoie de târfe puteai să te duci oriunde, oraşul e destul de mare, nu trebuia să-ți bați joc de un copil”.

— Sigur nu a recunoscut.

— Nu, nu a recunoscut nimic şi oricum eu mă grăbeam să ajung la lucru şi parcă ceea ce văzusem nu mi se părea real, parcă era un coşmar dintr-un vis. Seara când am venit acasă o întreb pe Magdalena: „De ce nu mi-ai spus că soțul meu…?” A lăsat capul în jos şi s-a înroşit toată. Am chemat-o la masă şi după ce a mâncat am mai întrebat-o: „De când durează relația voastră?” Şi față îmi

spune: „De la o săptămână de când am venit aici”.

— Cred că s-a îndrăgostit de el, altfel nu înțeleg de ce nu ți-a spus.

— Da, s-a îndrăgostit, a recunoscut. Magda, nicio clipă nu am condamnat-o pe față, am considerat-o un copil şi sincer îmi era milă de ea.

— Crina, asta e una din marile tale greşeli. Ție întotdeauna îți este milă…

— Da… Când a venit soțul meu i-am pus fata în față. Când a văzut că Magdalena mi-a spus tot, s-a enervat şi ia zis: „Să-ți iei boarfele şi să pleci. ” Eu i-am spus: „Mai bine să ți le iei tu şi să pleci, şi ar trebui să te dau şi pe mâna poliției, fiindcă fata este minoră. ” Fetei i-am spus: „Tu, nu pleci nicăieri. Eu te-am luat de la părinți, tot eu te duc. ” M-am gândit că fața e nevinovată, era un copil, nu avea unde să se ducă, era într-un oraş străin, unde nu cunoştea pe nimeni. La ora aceea nu era niciun autobuz spre localitatea noastră de baştină. A doua zi am dus-o la autogara şi am plătit-o cât nu făcea. Fata când a venit acasă le-a spus părinților ce s-a întâmplat şi în sâmbăta când m-am dus la țară mama ei fiind alcoolică a ieşit în drum şi a făcut un adevărat circ.

— Ce zicea?

— Mă blestema pe mine şi pe copiii mei, dar ceea ce mi s-a părut foarte ciudat de soțul meu care era adevăratul vinovat nu a zis un cuvințel.

— Am vrut să-i zic să nu-mi mai blesteme copiii, fiindcă blestemele or să se pună pe copiii ei, dar nu m-a lăsat mama.

— Blestemele s-au pus pe copiii ei.

— Da, Magda. Nu cred că e bine să blestemi, fiindcă într-un final cel ce blesteamă va fi blestemat. Doi dintre copiii ei au murit, unul la vârsta de 19 ani şi altul la 30 de ani, iar ea a zăcut paralizat foarte mult timp şi Magdalenia mi-a povestit că mama ei făcuse răni cu viermi şi țipa şi se ruga să moară. Când am auzit-o aşa m-am rugat la Dumnezeu pentru ea. Nu ştiu dacă Dumnezeu mi-a auzit rugăciunea sau a fost o simplă coincidență, dar în aceeaşi zi în care m-am rugat, ea a murit. Nu ştiu ce m-a durut mai tare, faptul că soțul meu m-a înşelat sau pentru că am descoperit o latură foarte urâtă a caracterului lui. Poate că aş fi înțeles şi l-aş fi apreciat dacă mi-ar fi spus: „m-am îndrăgostit, mi-am pierdut mințile…”, dar el a vorbit foarte urât fetei şi asta m-a scârbit. Atunci, m-am convins că bărbații, uneori, sunt brute, monştrii, animale.

— Ai vrut să divorțezi.

— Da, eram hotărâtă să divorțez.

— Părinții tăi s-au opus.

— Mama a leşinat când i-am spus că sunt hotărâtă să divorțez, dar nu înainte de a țipa la mine: „La copii nu te gândeşti? Ce dacă s-a culcat şi el cu una, toți bărbații îşi înşeală nevestele. Magdalena de ce nu ți-a spus ție sau nouă? Noi toți am iubit-o şi am considerat-o că făcând parte din familie. Iar tu eşti o egoistă, te gândeşti doar la tine, la copii nu te gândeşti că îi laşi fără tată. Crezi că alt bărbat o să-ți iubească copiii tăi? Nu ai niciun drept să -i despărți pe

copii de tatăl lor…”

— Dacă vorbele mamei nu mă scoteau din hotărârea mea, în schimb leşinul m-a făcut să renunț. Tata a început să țipe şi el la mine: „Vezi, o omori!” Aşa că am renunțat să mai divorțez şi am devenit o femeie casnică, întreținută de bărbat.

— Acum să ne întoarcem la prima ta iubire… El de ce nu se înțelegea cu soția?

— La început a înşirat tot felul de motive, dar mi-am dat seama că minte, iar în a treia lună de vorbit la telefon să-mi dau seama că el este vinovat şi nicidecum soția lui care era o femeie foarte cuminte şi pe care o admir.

— Ți-ai dat seama că suferea de viciul bunicului.

— Da. L-am întrebat ce aventuri a avut şi mi-a înşirat un lung pomelnic.

— Unde le găsea?

— Băiatul e informatician de meserie şi vinde din când în când şi el câte un program.

— Înțeleg, le învață pe doamne să lucreze pe programul lui şi din una în altă omul ajunge cu ele în pat.

— Da, pe unele aşa le găseşte, pe altele pe internet, sau la mare, la munte, pe unde îl duc picioarele.

Aflăm mult mai multe lucruri dar la un moment dat nu am mai rezistat şi i-am spus: „Rău ai ajuns!”

Mă întreabă: „De ce? Crezi că sunt un desfrânat?”

I-am zis: „Trebuie să recunostem că ai un viciu. Primul pas spre vindecare e atunci când conştientizezi că suferi de acea boală. ”

— Cat ați vorbit la telefon?

— Din 20 septembrie 2007 până la începutul lunii ianuarie 2008 când i-am spus să nu mai mă sune că a aflat soțul meu că vorbim la telefon şi am probleme.

— Nu a zis să vă întâlniți?

— Ba da, dar i-am spus că nu are niciun sens, dacă nu am fost împreună acum 20 de ani, acum nici atât.

— Totuşi, de ce nu ai vrut să te întâlneşti cu el?

— Până să-mi povestească de aventurile şi amorurile lui îmi era teamă, îmi dădeam seama că în ciuda timpului, undeva, în interiorul ființei mele simțeam ceva pentru el, şi asta mă speria tare rău. Îmi era frică de mine, de sentimentele mele, de ceea ce simțeam. Era omul care l-am regretat o viață întreagă şi în sufletul meu credeam că, dacă aş fi fost cu el aş fi fost fericită. Odată chiar i-am reproşat mamei că din cauza ei sunt nefericită, fiindcă mi-a interzis să-l mai văd.

— Aşa că te-ai opus oricărei întâlniri.

— Da. Iar după ce mi-a povestit aventurile lui, am ajuns la concluzia că, dacă aş fi fost cu el aş fi fost poate mai nefericită. După revelion m-a sunat şi mi-a spus că până la 11 a stat cu soția şi nişte prieteni de familie la ei acasă, iar

după aceea soția s-a simțit rău şi el a plecat împreună cu acei prieteni, cu consimțământul soției. Atunci i-am spus: „Toată viața te-am regretat, dar trebuie să-i mulțumesc destinului că ne-a despărțit. Nu, nu pot să cred că eşti atât de rău! Cum ai putut să-ți laşi soția singură acasă în noaptea de revelion şi tu să pleci cu prietenii?”

De multe ori mi-a reproşat că eu țin la nevasta lui şi nu la el.

— Dar după faptele lui, era logic să fii de partea ei.

— Mereu mă puneam în locul ei şi am ajuns la concluzia că soția lui este o victimă a lui şi nu numai a lui.

— Ce vrei să spui?

— În primul rând e o victimă a lui şi în al doilea rând a unui grup care a pus gheara pe ea. Cum el cauta femei nefericite în căsnicie, că, el, chipurile să le consoleze, la fel şi acel grup cauta astfel de persoane nefericite, singure. În prima zi când am vorbit la telefon mi-a spus că soția lui a intrat într-o sectă şi mi-a spus numele sectei. Magda, când mi-a spus numele sectei în fața ochilor mei au început să se deruleze imaginile unui vis pe care l-am avut cu trei ani înainte să mă sune.

— Ce ai visat?

— O săptămână la rând în fiece noapte îl visam. Ştiu că după a treia noapte am început să-mi pun întrebări. Şi atunci aflu că exact cu trei ani în urma soția lui intrase în acea sectă. În unul din vise eram împreună cu el la părinții lui şi era foarte slab şi supărat îmi spune: „Ea poate să se ducă unde vrea, poate să rămână şi la ei (îmi spune numele sectei) dar, nu, nu, copilul meu nu are ce cauta acolo”.

— Magda, în acel moment am simțit că nimic nu este întâmplător, ca el m-a căutat fiindcă are nevoie de ajutor. Căile Domnului sunt foarte întortocheate, de fapt nu el avea nevoie de ajutor, ci copilul lui care era pur, nevinovat, fără păcat. În aceşti ultimi trei ani am vrut şi mi-am dorit să-l uit, să nu-mi mai amintesc că mai există, dar mereu o visam pe soția şi băiatul lui cum se înecau în valurile mării şi cum eu fugeam cu disperare după ei să-i salvez şi nu reuşeam. Vedeam cum sunt înghițiți de valuri, alergam prin mare, mă scufundam în abisuri, ieşeam iar la suprafață, dar pe ei nu-i mai găseam. Am încercat să vorbesc cu soția lui, să o conving să plece de acolo, dar în zadar. Nu mi-a răspuns niciodată şi o înțeleg perfect. Nici eu nu aş răspunde unei necunoscute care mi-ar denigra credință. Am descoperit tot cu ajutorul viselor ca acea sectă e luciferică. Am căutat pe internet şi am dat de conferințele lor. Sunt răspândiți în toată lumea şi au o mulțime de adepți.

Alerg pe cărarea grea, întortocheată şi îngustă a vieții, iar un gând tainic îmi dă târcoale, şi privind la zgomotul trist şi vesel al lumii totul mi se pare sterp

şi fără sens.

— Atunci când eşti singura alergi printre meandrele sufletului.

— Adevărul e că se poate întâmpla să te rătăceşti prin acel labirint abisal, dar numai din adâncuri poți să pescuesti mărgăritare.

Crina cum s-a terminat?

— De câte ori venea la mine la servici G mă găsea vorbind la telefon. M-a întrebat cu cine vorbesc …..

— Şi ai spus adevărul.

— Da. I-am spus că am fost îndrăgostită de el când eram un copil şi mama mi-a interzis …..

— Al meu partener a făcut o criză de gelozie şi de atunci a căzut sub influența demonului geloziei. Tot timpul mă urmărea, mi-a ascultat telefonul şi înregistrat ultima convorbire în care îi spuneam să nu mai mă caute. Am dat de înregistrare întâmplător când m-am apucat să fac curățenie prin sertare în bibliotecă. I-am spus, i-am jurat că nu o să mai vorbesc cu acel om, dar nu m-a crezut, tot timpul mă urmărea, aşa că într-un final am renunțat la servici, mi-am dat demisia şi am ajuns iar casnică, ca să stea omul liniştit. Nu am mai ştiut nimic de el din ianuarie până în septembrie 2008, când întâmplător am intrat pe kudika şi am citit un articol scris pe un ton plin de sarcasm povestea noastră. Cel care a scris s-a semnat Nebună, dar una din persoanele care au comentat i-a spus numele care era un cântat de cocos şi chiar a zis: „Ar fi frumos să vadă ce ai scris…” şi uite că a avut dreptate, fiindcă am văzut. Acel nume l-am scris şi am ajuns pe limpa un site de socializare în care omul îşi etală pozele lui cele mai reuşite.

— Dumnezeule!
Ce ai simțit?

— Poți să-ți închipui ce am simțit…

Şi acolo a scris un articol în care spunea că a avut şi el o experiență din trecut, dar i-a trecut repede…

— Cred că ai fost dezamăgită, furioasă…

— M-am gândit că s-a simțit frustrat că nu am vrut să mă întâlnesc cu el.

— Repede ai găsit un motiv să -l aperi.

— Surpriza mea cea mare a fost atunci când am citit unele comentarii pe care le făcea. Magda, am fost şocată. Doar un om…, nu ştiu cum să-l cataloghez, putea să scrie cuvinte atât de obscene.

— Poate o fi bând şi a scris sub influența alcoolului.

— Inițial m-am gândit la varianta asta. Aşa că am început să caut şi am văzut o conversație între el şi o femeie care m-a bulversat de tot. Doar un om bolnav, dar rău bolnav putea să scrie asemenea mizerii, obscenități. I-am descoperit un fel de blog pe care avea doar bancuri deocheate. Tot acolo făcea reclama la filme porno şi avea o rubrică cu „poziții bune pentru…”. Mi-a fost aşa de jenă încât nu am intrat acolo, dar m-am uitat unde avea pozele. Avea o adevărată galerie de femei pe care le-a avut. M-am enervat şi am intrat doar în pozele de la Paris care se terminau cu trei poze ale unei femei tinere.

— Deci, la Paris nu a fost cu nevasta.

— Nu ştiu, fiindcă nu am avut răbdare să le văd pe toate.

— Ce ai simțit?

— M-am înspăimântat, mi-am dat seama că omul acesta e în mocirla până la gât.

— Precis ți s-a făcut milă şi ai zis să-l ajuți.

— Asta e greşeala mea.....

Mi-am amintit: „Iubiți pe vrăjmaşii voştri" .... şi m-am gândit să-i scot sufletul din ghearele raului care-l domina, dar nu am reuşit nimic, doar mi-am pierdut timpul.

I-am scris aşa: „Am fost şocată când am văzut în ce hal de degradare morală ai ajuns. Dacă intră pe internet copilul tău, sau altcineva care te cunoaşte, ce o să creadă despre tine, despre caracterul tău? ..."

— Ce a făcut?

— A făcut curățenie, a şters elementele compromițătoare.

— A şters şi articolele care le-a scris despre tine?

— Da. Dar nu a recunoscut nimic.

Magda, îți spun sincer că l-am bănuit că face parte şi dintr-o filieră romana -franceza de trafic de persoane. Prea cauta cu insistență pe net fete tinere pentru sex cu vârsta între 18-35 ani. De regulă prefera studente.

— Să aibă şi ceva în cap femeile....

— Da, să ştie şi limbi străine.

— Cam din februarie anul trecut a pus ochii pe o altă femeie, sunt concitadini.

— Bănuiesc că este tânără.

— Cum credeai? E aproape de o vârstă cu al lui băiat, dar e măritată şi are şi un copil. De fapt am uitat să-ți spun, el prefera femeile măritate şi cu copii.

— De unde şti?

— Mi-a povestit la telefon o aventură cu o bucureşteanca care avea o soră nemăritată, pe care le-a întâlnit la mare şi nu ştia pe care să o aleagă, dar s-a gândit că-i mai bine cu cea măritată, care avea un copil de doi ani.

— Crina, de când timp nu l-ai văzut?

— De 24 ani.

De un singur lucru îmi pare rău, că nu am reuşit să o ajut, să o conving pe soția lui să nu se lase manipulată de acel grup religios şi cred că până la urmă şi băiatul lor o să ajungă acolo, iar eu degeaba am fost atenționată în vise ca nu pot face nimic. Singurul care putea să o convingă era doar el. Dacă ar fi fost un soț iubitor, ea nu ar fi ajuns pe mâna acelor îngeri falşi. În acest timp am încercat să-l trag de mânecă, l-am criticat pe net, dar nu s-a îndreptat şi nici nu o să se îndrepte vreodată. El urmăreşte doar să-şi satisfacă propriu orgoliu, nu-l interesează familia. Pentru mine este un om pierdut, mult mai pierdut decât soția lui care face parte dintr-o sectă luciferică. Imoralitatea lui m-a speriat. El este omul de la care mă aştept la orice, numai la lucruri bune, nu. Parcă e dominat de o legiune întreagă de demoni.

Am vrut să salvez trei suflete, o familie, dar nu am reuşit să fac nimic, nu am reuşit să salvez pe nimeni şi aproape că mi -am pierdut şi eu sufletul.

— Se pare că Dumnezeu l-a pedepsit.

— El nu o să înțeleagă niciodată semnificația acestei lovituri, pentru mintea lui este doar o întâmplare nefericită, un accident pe care l-a avut şi atât. Indiferent prin câte va trece se va face bine într-un final, iar micuța cu „ochii în culoarea curcubeului, cu saltul de căprioară şi vocea cristalină" o să-l sărute dulce şi el o să o privească luuung şi pierdut în ochi aşa cum îşi doreşte.

— Crina!

— Când un om nu vrea să se schimbe de bunăvoie, atunci trebuie forțat. De aceea, uneori, pe cei care Domnul îi iubeşte, îi loveşte destul de dur ca să se trezească la realitate..

Când omul suferă enorm, când ajunge la limită, omul cel vechi trebuie să moară şi să se nască altul frumos.

Eu nu am vrut nimic de la el, decât să fie Om şi atât.

De orice vietate, ființă îmi este milă, dar de el, nu, fiindcă a devenit un ucigaş de suflete. Nu pot uita mizeriile pe care le-am văzut.

— Crina ai devenit rea.

Dumnezeu zice să iertăm, să-i iubim, să-i ajutăm pe păcătoşi.

— Da, Magda, dar omul acesta aproape mi-a ucis sufletul. Înțelegi?

Am obosit. Magda. Vreau să uit tot, vreau să fiu dincolo, în lumea mea, ……nu am reuşit ……şi acum realizez că totul e programat, orice întâmplare, orice lucru. Nimic nu e la voia întâmplării, totul se produce ca rezultat al unei necesități, o voință, o forță oarbă controlează tot şi noi suntem doar nişte mici marionte maniute de sfori invizibile de cei din umbră. Oamenii nu sunt liberi, Magda.

Simt că oboseală a pus stăpânire pe mine şi nu mă mai pot concentra, las gândul tainic şi sfânt să zboare prin spațiu şi timp jucându-se ca un copil.

— Crina, când eşti obosită, dezamăgită, tristă, indreata-ți privirea, gândul spre cer.

— Da, cărările care duc spre Domnul sunt vechi, adânci şi eterne. De fiecare dată când mă îndepărtez de Dumnezeu mă simt pierdută, pustiita şi simt că fără El, fără Sursa sunt nimic.

— Dumnezeu locuieşte în inima zdrobită.

— Nu ştiu, dar mi-aş dori ca o luminiță din Dumnezeu să locuiască şi în a mea inimă sfâşiată, tristă şi obosită. Se spune că nefericirea vine atunci când inima omului este împărțită…. , iar fericrea sta în inima care-l iubeşte doar pe Domnul. Şi, totuşi, Domnul e pretutindeni în tot şi în toate, şi poate şi în acest om care aproape m-a ucis.

— Crina, cum faci că până la urmă tot îl iubeşti şi tot la el ajungi…

— Aş vrea să-l urăsc, dar nu pot, nu pot….. De ce l-am iubit, Magda, pe omul acesta? De ce? De ce? De ce inima mea a fost şi este în continuare păcătoasă? Dacă ai şti cât m-am luptat anii aceştia cu acest demon al iubirii care

a pus stăpânire pe inima mea... Eram conştientă că el nu are ce cauta în inima mea, ştiam că acolo trebuie să locuiască doar Dumnezeu, dar nu reuşeam să învingacest monstru-demon care mă chinuia şi-l iubea necondiționat pe el oricât de păcătos era şi oricât de multe vicii avea. Dacă ai şti ce lupta groaznică s-a dat între inima şi conştiința...

— Întotdeauna îi găseai o scuză pentru orice făcea.

— Da, Magda.
Mereu l-am iubit chiar dacă mă ura, mă distrugea, şi mă atacă.

— Şi tu l-ai lovit.
— Da, l-am lovit să se îndrepte, dar...

Mi-am dorit mereu să se aşterne pacea, liniştea în sufletul meu, dar inima îmi era tulbularata, lovită de mii de săgeți otrăvitoare demonice.. Ce chin, ce zbucium, ce lupta interioară!

— Cred că a fost o luptă dură, lupta cu tine însuți.

— Da, Magda, lupta cu mine însumi a fost cea mai grea bătălie a vieții mele şi mă simt ranita, însângerată, zdrobită şi singura într-un mare pustiu şi trebuie să lupt în continuare cu mine însumi.

— Foloseşte armele Domnului, Crina.

— Adevărul. iubirea şi jertfă de sine sunt singurele arme pe care le am.

Crina priveşte cerul înnorat şi ar vrea să fie dincolo de nori, în altă lume, în alt timp, în alt spațiu. Simte energia şi vibrația Universului, dar aici pe Terra sufletul ei se simte rătăcit, pierdut de lumea să plină de culoare şi parfum. De ce a venit în asta lume? A fost liberă ei alegere sau nu? Viața aici e o şcoală sau o

pedeapsă? O mulțime de întrebări bântuie prin mintea Crinei, în timp ce priveşte dansul norilor negrii. O nebuloasă pune stăpânire pe al său gând şi rătăceşte prin undele spațiului şi timpului unde se simte prizonieră. Între sufletul ei şi al lui s-au aşezat tăcerea, nepăsarea, ura, uitarea. Oare a fost o greşeală că a iubit acest om?

Doar sufletele care au iubit şi au suferit ştiu cât de greu este să te lupți cu sentimentele care te domina. Să lupți cu propia inima şi să-i spui: „Inima uită-l! Alungă-l! Eliberaza-te din robia dragostei! Tu, inima eşti nebună? Cum poți să-l iubeşti, când el te-a mințit, te-a jignit, te-a bârfit... Trebuie să-l uiți şi să nu mai permiți nici măcar gândului să zboare spre el. Nu, Crina, nu trebuie să te mai gândeşti la el. Uită-l!"

De atâta timp nu-şi doreşte altceva decât să se vindece de această iubire blestemată care a încătuşat-o, a înlănțuit-o cu lanțuri grele. Iubirea aceasta seamănă cu un şarpe care se încolăceşte în jurul tău şi te sufoca, te ucide. Vrea din tot sufletul să se elibereze. S-a întrebat de multe ori dacă nu este o obsesie, o fixație, o boală? Niciodată nu s-a gândit că iubirea poate să doară, că poate să te dărâme, să te distrugă. Va reuşi să scape de înlănțuirea şarpelui? Nu ştie, dar spera din tot sufletul şi lacrimile îi curg ca două râuri de argint.

Se întreabă: De ce, Doamne? De ce? De ce...? Doar omul care a iubit poate să înțeleagă dezamăgirea şi marea ei durere. Când o să înțeleagă şi inima Crinei că acest om nu a iubit-o niciodată? Atâta suferință! Pentru ce? Pentru un om care nu i-a păsat niciodată de ea, care minte cu neruşinare şi face pe clovnul pentru a fi pe placul celor din jur.

Doamne! Ce poveste urâtă, tristă, dar din nefericire adevărată.

Cine ştie? Poate timpul o va ajuta să se vindece, să se elibereze de această

boală grea, de această obsesie, de această iubire blestemată.

Doamne! Cât rău i-a făcul omul aceasta! Cât rău! mai era puțin şi se îmbolnăvea de atâta durere.

O să-l poată uita vreodată?

Nu vrea să se mai gândească, fiindcă îi fac rău toate amintirile, toate cuvintele lui. Mereu s-a întrebat cum va reacționa de-l va veda vreodată.

Acum ştie: nu vrea să-l mai vadă niciodată, fiindcă nimeni şi nimic în lumea aceasta nu a făcut-o să sufere atât de mult. Îşi doreşte să uite şi să nu-şi mai amintească niciodată de el.

De ce? De ce sufletul o doare atât de rău? De ce Dumnezeu a părăsit-o? gândeşte printre lacrimi, Crina. Acum sunt doi străini din lumi diferite, între sufletele lor sunt ani lumină. Povestea lor a fost ca un vis urât, iar acum începe să se aşeze tacera şi uitarea. Din acel vis de iubire al Crinei nu a mai rămas nimic, nimic. Totul s-a dus, s-a spulberat printre galaxiile pierdute ale Universului.

Din această tristă experiență, Crina a învățat că nu întotdeauna când iubeşti eşti iubit, ci se poate întâmpla să descoperi că omul pe care tu îl iubeşti te urăşte.

Când a făcut acesta descoperire în ea a început să se dea un război teribil. Ființa sa a devenit teritoriu de luptă între îngeri şi demoni. Îngerul de pe umărul stâng îi şoptea: „Loveşte-l şi tu!” iar cel de pe umărul drept spunea: „Iubeşte-ți dușmanul!” Crina a reuşit acea performanța de a-şi iubi dușmanul, de ai dori numai bine şi de a se ruga pentru el. A fost trist, tare dureros pentru sufletul ei să constate că omul pe care l-a iubit o viață întreagă, pe care aproape îl diviniza, în realitate nu există. Când a descoperit adevărata lui față, Crina a realizat că o viață întreagă a iubit o himeră, o iluzie, fiindcă omul care există îi este total necunoscut, un adevărat străin.

Totuşi, această poveste a avut şi o parte benefică. Această experiență a ajutat-o pe Crina să se autocunoască. Odată cu apariția cestui om în viața ei, lanțurile ignoranței care o cuprindeau s-au rupt şi sufletul ei a reuşit să evadeze din propria crisalida. Trebuie să-i mulțumească că a apărut în viața ei şi a rupt valul iluziei, amăgirii, în care trăia. Îi mulțumeşte că a ajutat-o să se trezesca la realitate, a împiedicat-o să mai viseze şi a forțat-o să vadă adevărul crud. Uneori, palmele, loviturile, pe care ni le dă viața ne ajută să vedem adevărul. Niciodată nu ar trebui să condamnăm pe celălalt, de nereuşită sau de nefericirea noastră, fiindcă doar noi suntem vinovați, că avem aşteptări prea mari de la cel pe care-l iubim, de la cei din jur, şi facem, uneori, alegeri total nepotrivite.

— Crina, regreți că l-ai iubit pe acest om?

— Nu, nu regret că l-am iubit, ci regret doar că m-am amăgit

Doamne! Cât l-am iubit! Cât l-am iubit!

— Crina, să îngropi aceste amintiri, fiindcă ele îți fac rău chiar dacă eşti o femeie puternică.

— Nu sunt puternică, Magda. De multe ori era să mă prăbuşesc, dar credința m-a salvat, mi-a dat forță, putere, m-a ridicat din abisurile disperării.

— Iubirea are în ea ceva magic.

— Nu ştiu, Magda. Ştiu doar că nu aş putea să trăiesc fără iubire. Simt că sunt născută, creată din iubire şi azi trăiesc, exist datorită iubirii. Existența mea se datorează acelei iubiri Universale care a vrut ca eu să fiu, chiar şi atunci când eu nu mai vroiam să exist şi care mi s-a dezvăluit într-un mod enigmatic. Viața mea o datorez iubirii Divine şi îi mulțumesc atâta timp cât voi exista. Oricât de singuri suntem în lume, în momentul când simțim acea iubire cum se pogoară asupra noastră avem senzația că tot Universul este al nostru şi suntem cei mai fericiți, iar ura, bârfa, batjocura omului pe care l-ai iubit ți se par atât de neînsemnate, atât de mici răutăți, fiindcă tu ştii, devii cu adevărat conştient că importantă este doar iubirea. Ştii că acolo sus cineva te iubeşte şi este cu tine în fiece ceas, în fiece, clipă şi asta îți este deajuns. Iubirea lui Dumnezeu pentru oameni este atât de mare, încât noi nu putem nici măcar să ne imaginăm, iar iubirea noaste pentru El este atât de mică, atât de puțină. Aş vrea să-l pot iubi pe Dumnezeu cu aceeaşi pasiune cu care l-am iubit pe acel om… E trist să descoperi că nu eşti perfect, că nu eşti sfânt, ca în tine sunt gelozii, laşități, mândrii, pasiuni nebuneşti, resentimente… pe care trebuie să le înlături. Cea mai mare luptă, este lupta cu tine însuți şi cel mai mare duşman eşti tot tu însuți. Doar prin cunoaştere şi mai ales autocunoaştere poți să evoluezi şi să te eliberezi de monştrii, de balaurii interiori.

De azi păşesc pe un drum nou, lung, necunoscut cu arbori răsfirați pe margine, iar blândă lună îmi şopteşte: Curaj!

Or trece ani, o să uit şi o să mă amuz de această nefericită întâmplare care m-a pustiit, veştejit şi amorțit.

— Exagerezi, Crina.

— Poate exagerez, dar simt cum valurile izvorului din mine încep să plângă.

— Lacrimile purifică sufletul întristat şi obosit.

— Aş vrea să mă cufund în misterele nopții, să culeg stele, să aud armonia dulce a sferelor şi să zbor pe aripi de vise până la cer. Mi-e dor de Dumnezeu! Mi-e dor de lumină!

Vântul începe să bată destul de puternic şi în dansul lui ridică nori de praf şi invita la dans toate frunzele ruginii şi stinghere. Magda sta ghemuită în brațele lui Ştefan şi îl privea cu o adorație mută, iar el cu o lăcomie mângâioasă o strânge în brațe şi îi şopteşte:

— Te rog, sărută-mă! Sărută-mă, Magda!

— Ştefan, crezi în întâmplare?

— Nimic nu este întâmplător. Cred că totul este programat minut cu minut, secundă cu secundă.

— Dacă ar fi aşa cum spui, atunci, noi suntem nişte roboței din carne, sânge şi oase, care venim în lume cu un program implantat.

— Ciudat şi trist suna acest lucru! Să fim nişte marionete, nişte roboței nu-i deloc plăcut. Şi, totuşi, credem că putem schimba destinul, că putem să devenim ceea ce ne dorim, chiar zei.

— Ha-ha-ha! Asta nu o mai cred.

— De ce nu crezi? În realitate ştim cine suntem?

— Suntem ființe alcătuite din trup, suflet şi spirit.

— Dar sufletul şi spiritul sunt eterne, Magda.

— Spiritul cred că este etern. Cred că viitorul nostru, în cealaltă lume depinde de ce facem aici, în această lume. S-ar putea ca sufletul să fie dezintegrat odată cu trupul, dacă omul respectiv a fost rău.

— Nu, nu cred. Cine ți-a spus tâmpenia asta?

— Crina.

— De unde ştie ea? A fost în cealaltă lume şi a văzut ce se întâmplă cu sufletele oamenilor?

— Crede că sunt mai multe lumi, nu numai una.

— Nu neg lucrul acesta. Poate că după moarte fiecare suflet e repartizat lumii care i se potriveşte.

— Sau pe care o merită.

— Sufletele se pot pierde printre atâtea lumi?

— Nu înțeleg!

— De exemplu două suflete se iubesc ca noi doi şi după moarte vor să fie tot împreună, dar ceva, cineva sau poate chiar ele singure aleg locul unde să evolueze în continuare, unde să zburde sau să sufere. Şi cum de cele mai multe ori se întâmplă, nu mor în acelaşi timp şi sufletele se pot pierde unul de altul. Nu crezi?

— Cred în existența sufletului de după moarte şi este posibil ca două suflete să se regăsească sau să se rătăcească prin lumi diferite.

— Este posipil să se rătăcească şi să se caute cu disperare în lumile lor actuale, neştiind că sufletul pe care-l caută este în alt timp, în alt spațiu, în altă lume, pe altă stea.

— E trist lucrul acesta. Crezi că noi doi am mai fost cândva împreună?

— Eu simt că te cunosc de o veşnicie. Am cutreierat nenumărate lumi şi în toate tu ai fost alături de mine.

— Şi eu simt acelaşi lucru. Cred că odată cu naşterea noastră vine şi uitarea, iar sufletul aparține unui alt loc, steaua lui este undeva departe în imensitatea Universului.

— Doar corpul aparține pământului.

— Iar spiritul aparține lui Dumnezeu.

— Încep să cred că viața este un vis, iar moartea o trezire.

— Nu eşti sigurul om care crede acest lucru şi Voltaire a spus acelaşi lucru şi mulți alții.

— „Cat timp nu ai murit şi nu te-ai născut din nou, eşti un străin în această lume a tenebrelor”. (Goethe)

— "Eu sunt moartea, mama ta
Datorită mie, vei cunoaşte o nouă naştere" (Tagore)

— "Sufletul omului este precum apă:
Vine din cer,
Către cer urca din nou,
Apoi revine pe pământ,
Într-un du-te-vino neîncetat" (Goethe)

— "Părăsesc regatul dorințelor,
Fug din tărâmul iluziilor,
Închid după mine
Porțile deschise ale devenirii eterne:
Căci spre regatul sacru al celor aleşi,
Unde nu există nici invidie, nici himere,
Către capătul lumii,
Se îndreaptă cel inițiat,

Eliberat din ciclul naşterilor. "

…

A doua zi Magda se întâlneşte cu Crina

.

— Uneori, în „prezența” lui mă simțeam cuprinsă de beatitudine, dar şi de un sentiment nelămurit al unui lucru nepermis. Senzația bucuriei era străpunsă mereu de sfredelul îndoielii, al întrebării chinuitoare dacă este bine sau nu, îndemnându-mă la renunțare. În mine s-a dat mereu o luptă, eram într-o continuă învolburare, fierbere lăuntrică, provocată de apariția lui neaşteptată. Micul Eros se salasuise în inima mea şi mă tulbura profund, făcând numai ghiduşii. Am alergat cu gândurile mele pe drumuri neştiute, pe marginea cărora erau răsărite zeci de flori întrebătoare.

— Crina, te-ai gândit vreodată că el a apărut în viața ta să se răzbune?

— Dar, eu nu i-am făcut nimic! Nu înțeleg ce motiv ar avea?

— Atunci de ce ți-a spus:” Crina, te iubesc atât de mult, încât sunt în stare să-ți iert orice. ”

Am impresia că individul ăsta e un prefăcut şi jumătate şi calculează în gând fiece vorbulița, iar tu sărmana ai căzut în capcana iubirii întinsă cu multă ştiință, atenție şi migală de el. Nu te supăra, dar seamănă foarte mult cu Julien Sorel personajul lui Stendhal.

— Nu înțeleg ce asemănare vezi tu cu acel personaj.

— Te iubesc, Crina. Trezeşte-te! Omul ăsta este un şarpe. Tu chiar nu te-ai convins? Nici acum…. ? Doamne! Dragostea într-adevăr orbeşte omul.

— Dacă el este un şarpe, atunci eu sunt o scorpie.

— Crina, ascultă-mă! Simt ca maleficul întuneric a pătruns în sufletul lui şi de acolo aruncă lumini viclene.

— O! Magda, tu te auzi ce spui!? El este un demon?

— Da, sunt convinsă. Am rămas perplexă urmărind comportamentul lui. La el totul se permite. Nu am văzut niciodată un om mai perfid.

— Da, ai dreptate în privința aceasta. Am încercat să-l trag de mână, să-i arăt că nu-i bine, dar a reacționat de parcă eram în ring, aşa, că am renunțat. E liber să facă ce vrea.

— Din câte mi-ai povestit este clar că omul ăsta te-a urât şi te urăşte, numai că tu nu ai fost în stare să vezi acest lucru.

— Dacă este adevărat, atunci, în neştiință şi naivitatea mea am respectat una din cele mai grele porunci:” Să-ți iubeşti duşmanul!”

Crina cade pe gânduri rămânând cu privirea nespus de tristă pierdută în gol. Din ochii ei frumoşi două şiruri de lacrimi se preling pe obrajii palizi.

Magda indignată zice:

— Dă-l dracului! Nu merită lacrimile tale.

— Nu am să-l iert niciodată. Eu am plâns, am suferit, iar el a râs şi s-a

distrat. Nici peste o mie de ani nu o să-l pot ierta.

Magda îi dezmiardă obrajii ştergându-i lacrimile.

— Paradisul nu începe dincolo de vadul Oltului, dincolo de cel ce te-a făcut să suferi. El poate fi pretutindeni, totul depinde de tine. Văd că icoana amintirilor tale are un parfum inalterabil, de aceea cred că într-o zi am să aştern pe hârtie această poveste de iubire.

— A fost o poveste prea tristă, prea urâtă, ca să merite să fie scrisă.

— Dar a fost real şi din ea multe femei pot învăța ceva.

— Da, să aibă grijă, că aparențele de cele mai multe ori sunt înşelătoare şi dacă nu sunt destul de vigilente şarpele ispititor le pot duce direct în iad. Bineînțeles că se poate întâmpla şi ca un bărbat bun să fie ispitit de către o viperă a infernului şi să treacă şi el prin ce am trecut eu. Din nefericire printre noi sunt destui diavoli şi diavolițe deghizați în oameni.

„Nu te uita la femeia linguşitoare, căci buzele celei străine picura miere şi cerul gurii sale e mai alunecător decât undelemnul. Dar la sfârşit ea este mai amară decât pelinul, mai tăioasă decât o sabie cu două tăişuri. ” (Pilde)

— Adevărul acestor cuvinte le-ai trăit şi le-ai simțit din plin.

— Din nefericire am ascultat cuvintele linguşitoare şi mincinoase ale unui străin. Odată cu trecerea timpului, aşa cum ți-am povestit, am descoperit întâmplător că era un batjocoritor ordinar care se distră pe seama mea. Cuvintele lui s-au transformat într-o otravă puternică ce aproape mi-a ucis sufletul şi tot ce aveam mai bun în mine. Şi când te gândeşti că eu l-am iubit atât de mult, atât de mult…. Ce naivă am fost!

……

Iubirea noastră a fost sterilă şi a existat doar în inima şi-n închipuirea mea, fiindcă, acum înțeleg că, în inima lui a fost doar ură şi răzbunare. Când privesc înapoi mă simt ca un arheolog care se uită peste ruine.

Aş vrea că floarea de crin cu grația şi perfecțiunea ei să-mi vindece rana încă sângerândă a inimii şi durerea sufletului.

Vremea copilăriei, a visurilor s-a dus de mult! Primăvara, tinerețea şi povestea mea de iubire s-au dus şi ele în ceața timpului. Poate că la anul floarea de crin îmi va fi giulgiu şi din potirul ei va revărsa asupra mea speranța într-o lume de dincolo mai bună, mai frumoasă, mai diafană, mai plină de culoare şi armonie.

— Nu ai de unde să ştii când va sosi timpul şi nu-mi place deloc când vorbeşti aşa.

— Magda, toți venim în această lume într-un anumit timp şi plecăm atunci când suntem programați. Călătoria mea pe Pământ se apropie de sfârşit, simt apropierea celei care mă va duce pe aripile ei în altă lume. Te rog, ca atunci când se va întâmpla să nu plângi, ci să fii fericită pentru mine.

Cerul plânge cu lacrimi mari şi se revoltă vântul prin frunzişul pomilor. Lună s-a ascuns după nori şi nu mai vrea să apară. Ştefan şi Magda stau îmbrățișați ascultând cântul naturii.

— Iubesc ploaia şi mi-ar place să mergem afară să simt sărutul ei.

— Magda, dacă vrei, hai să mergem să simțim blânda ei mângâiere.

Privindu-i cum se bucura par doi copii, chiar dacă sunt doi oameni maturi. Magda aleargă desculța prin iarba udă şi întinde brațele pentru a cuprinde tot Universul cu energiile sale. Ştefan o îmbrățişează şi îi şopteşte:

— Te Iubesc, Magda!

— Te iubesc, cer, pământ, luna, soare, vânt, iarbă, stele, flori, pomi, Univers. Te iubesc, Doamne!

— Dar pe mine nu mă iubeşti?

— Ştefan, tu ce crezi?

— Nu ştiu.

— Ar trebui să ştii, ca tu eşti îngerul meu, viața mea, sufletul meu şi marea mea iubire.

Ştefan cu privirea pierdută în ochii frumoşi ai Magdei simte că zboară deasupra tenebrelor, abisurilor lumii, că pluteşte printre stele purtat pe aripile norilor şi fericirea este alături de el..

Vântul îi îmbrățişează lin, iar petalele florilor dansează în jurul lor fericite, atrase de iubirea celor două ființe îndrăgostite. Valurile iubirii din inimile lor se zbat şi le inunda ființele făcându-i să se lase prada simțurilor prin iarba udă cu miros de roze.

Iubirea străluceşte atât de puternic în ei, încât par două sfere strălucitoare topindu-se una în alta, devenind în final una singură şi minunată.

Unirea lor pare o magie, o unire dintre cer şi pământ, o îmbrățişare a muntelui cu marea, o explozie de energii ce se împrăştie în Univers libere şi fericite cântând iubirea şi valsând pe muzica dragostei, reuşind să deschidă porțile cerului şi permițând luminii să inunde pământul.

Era o seară frumoasă de toamnă în care Sirius strălucea mândru pe bolta cerească. Magda şi Ştefan erau la Braşov în casa unchiului. Cei doi păreau un cuplu perfect şi fericit.

— Magda, azi ai să participi şi tu la un ritual a lojei noastre.

— Sunt emoționată.

— Nu ai de ce.

— Totul o să fie perfect. O să cunoşti adevărata fericire şi iubire.

— Ştefan, tu eşti fericirea şi iubirea mea.

— Seara aceasta o să fie specială.

— De ce?

— O să deschidem poarta dintre lumi şi Dumnezeu o să vină…

— Dar, Domnul în permanență îşi trimite energiile sale. Nu prea înțeleg ce vrei să spui cu venitul lui Dumnezeu…

— Ai să vezi ce nu ai văzut niciodată.

— Când o să înceapă ritualul?

— Peste o oră, de aceea trebuie să ne pregătim.

— Cum?

Sus la etaj este baia în stil roman care te aşteaptă plină cu plante aromate şi trei femei te vor pregăti.

— O!

— Magda, a sosit clipa mult aşteptată, mult visată. O să fie minunat iubito.

Ştefan o conduce în baia în stil roman unde Magda are senzația că se afla într-o grădină imensă cu multe flori şi arbuşti. În mijlocul florilor trona un bazin rotund care era străjuit de trei statuete de îngeri din mâinile cărora curgeau trei izvoare de culori diferite, unul era galben, altul roşu şi ultimul verde. În jurul acelui bazin erau aprinse numeroase lumânări şi trei femei tinere îmbrăcate în alb o dezbrăcă şi o ajuta să intre în acel bazin imens şi încep să o spele cu petale de fori care erau împrăştiate în acea apă cu miresme îmbătătoare. Magda vrea să spună ceva, dar una din femei îi face semn să tacă. Magda se gândeşte că ar fi preferat să fie cu Ştefan în acel bazin şi nu cu femeile acestea slugarnice. După 15 minute una din femei îi spune că trebuie să iasă şi o ajuta înfăşurând-o într-un prosop alb, conducând-o într-o cameră albă simplă care avea pe toți pereții câte o oglindă de cristal venețiana, iar în mijloc trona un pat de o persoană cu cearceaf de mătase alb bogat brodat cu nişte simboluri ciudate. Magda este

aşezată pe acel pat şi femeile încep să o ungă cu un ulei foarte puternic aromat. Una din ele presară petale de trandafiri albe peste Magda în timp ce se auzea în surdină o muzică ca de meditație. Baia, aromele, muzică, o amețesc şi simte că nu mai are forță, cum cineva nevăzut i-a luat toate puterile. După ce au terminat acel masaj o îmbrăca într-o rochie albă cu un decolteu foarte generos şi cu spatele gol, care se mula perfect pe corpul suplu al Magdei şi îi scotea în evidență sânii şi corpul aproape perfect. Magda privindu-se în oglindă de cristal are impresia că vede o sirenă. Arată minunat cu părul lung şi negru pe spate, îmbrăcată în acea rochie superbă care era în contrast cu pielea ei frumos bronzată şi care în jurul coapselor se lărgea generos. În păr femeile îi prind flori albe şi o conduc în camera sferică cu cupola de sticlă, unde cu câteva luni în urmă a făcut amor cu Ştefan privind cerul şi mai ales steaua Sirius care parcă îi binecuvânta.

Când a intrat o muzică ciudată se auzea, o muzică pe care Magda nu a mai auzit-o niciodată şi observă cum toate persoanele erau aşezate în cerc. I-au făcut loc să treacă şi Ştefan o conduce în mijlocul cercului de persoane unde trona un frumos altar. Toate persoanele erau îmbrăcate în alb, un fel de robe albe, care în fata aveau aplicate ceva ca un sorț de un argintiu scânteietor. Au ridicat toți mâinile spre cer şi au început să murmure ceva de neânțeles pentru Magda. Ştefan îngenunchează în fața altarului şi spune:
— Mărite Lucifer, ție Stăpâne minunat îți aducem azi o jerfa de sânge. Prealuminate Stăpân îți dăruim sângele acestei flori… arătând spre Magda.

Magda amețită de la acele arome deabia se mai ținea pe picioare şi vedea că prin ceață, dar a auzit destul de clar ce a spus Ştefan şi zice:
— Ştefan, iubire, cum poți.. ?
Simte că leşina când vede pe Ştefan cum se indreata spre ea cu ochii strălucind într-un fel tare ciudat şi având în mână un pumnal. Ştefan o prinde în brațe şi o aşează pe masa din fața altarului şi începe iar să spună o rugăciune implorându-l pe Lucifer să primească aceasta jertfă. După ce-şi termină rugăciunea ridică amândouă mâinile strângând bine pumnalul hotărât să lovească inima Magdei, dar dintr-o dată camera este inundată de un fum gros şi se aud focuri de armă. Toți încep să se agite, Ştefan loveşte cu putere, dar îşi dă seama că a lovit în gol, fiindcă masa pe care era Magda dispăruse. Ştefan începe să caute orbeşte prin acel fum, se lovesc unii de alții, tipa, se văieta.

Magda se trezeşte din leşin de acele țipete şi realizează că pluteşte prin aer, că este trasă în sus cu masa cu tot.

O cuprinde iar spaima neînțelegând ce se întâmplă când o voce necunoscută îi spune:
— Magda, trezeşte-te!
— Cine eşti?
— Nu mă recunoşti? Sunt Radu.

— Doamne! Radu!
— Te rog, înghite asta ca să-ți revi.

Radu mai mult o ia pe sus şi coboară de pe acoperiş pe o scară interioară secretă. Ajung într-un tunel subteran unde îi aştepta o maşină. După 5 km de mers ies din acel tunel şi Magda realizează că era pe platoul cel mai înalt al grădinii suspendate unde îi aştepta un elicopter. Radu îi spune pilotului:
— Tudore, misiunea s-a încheiat cu succes.

— Radu, când nu te-ai descurcat tu?
— A fost mult mai simplu decât am crezut, fiindcă au deschis singuri cupola de sticlă, ca să circule energiile mai bine.

— Întotdeauna ai fost norocos.

— Ce se întâmplă? Nu te simți bine?
— Tudore, ne abatem din drum, trecem pe la Crina. Sper că simțurile să mă înşele.

— Iar ai presimțiri...?
— Da, sper să mă înşel.

— Radu, vreau să-ți mulțumesc că mi-ai salvat viața. sune Magda. Ciudat! Un mason a vrut să mă ucidă şi alt mason mă salvează.

— Ştefan nu este mason, Magda. Este doar unul din conducătorii unei secte sataniste destul de puternice. Aceasta sectă are numeroşi adepți în toată lumea şi a ajuns şi la noi în țară. Seamănă cu o caracatiță.

Un mason adevărat sta întotdeauna în umbră. În fata ies doar marionetele. Adevărații masoni au un adevărat cult al familiei, moralei şi onoarei.

— Tu eşti mason?
— Ha-ha-ha! Nu o să-ți răspund la această întrebare şi încă ceva, nu mie trebuie să-mi mulțumeşti, ci Crinei, fiindcă ea m-a rugat.

— Crina?
De unde ştia ea ce o să se întâmple?
— Crina are nişte calități mai speciale, poate vedea ce se ascunde în spatele aparențelor şi uneori chiar vede în viitor.

— Mie nu mi-a spus niciodată.

— Foarte puțini oameni ştiu, iar ea încearcă mereu să ignore acest lucru.

— Radu, am ajuns. spune Tudor. Eu vă stept aici, sper să nu stați mult.

— Venim imediat.

Radu bate la uşă, dar niciun răspuns. Observă că uşa este deschisă şi rămân amândoi stupefiați. Privirile le rătăcesc pe corpul Crinei care zăcea într-o baltă de sânge. Magda se apropie şi uimită spune:
— Priveşte! A murit zâmbind.

— Crinei nu-i era frică de moarte, avea momente când chiar o dorea.

— Şi bunica noastră tot zâmbind a murit. Radu, cine a făcut asta?
— A fost înjunghiată în formă de triunghi. O lovitură în inimă şi două în stomac.

Dacă au fost oamenii lui Ştefan trebuie să mai fi lăsat un semn.

— Priveşte peretele dinspre apus…

— Au desenat pentagrama răsturnată cu sângele Crinei.

— Ce cauți, Magda?

— Crina avea un jurnal în care îşi notă tot şi-l ținea în al doilea sertar de la birou. Vreau să văd ce a scris azi. Mulțumesc, Doamne! L-am găsit.

Magda cu vocea tremurândă citeşte din jurnalul Crinei:

" Am încercat să pătrund în misterele sufletului şi să le dezleg, dar m-am împiedicat în mii de liane, nori mari şi negrii se năpusteau asupra mea, furtuni se iveau din senin şi ape învolburate mă innecau. Visez la armonie, ordine, linişte, pace, echilibru.

Le voi avea vreodată? Voi reuşi să-mi încătuşez haosul emoțiilor şi al sentimentelor? Sau ele mă vor urmări şi-n lumea cealaltă?

Am crezut în iubire, dar am avut parte doar de amăgire şi minciună.

Acum, te simt mai departe ca cerul de pământ. A fost o mare nerozie să visez la tine şi să sper…

Inima a greşit atunci când te-a ales. Ştiu că drumurile noastre nu se vor întâlni niciodată, iar sufletul meu şi al tău nu vor fi nicicând împreună. Nu au fost nici pe Pământ şi nici nu vor fi pe altă stea.

Am obosit să mai visez, să mai cred, să mai sper.

Viața-i nebunie!
Viața-i blestem!
Viața-i minciună şi iluzie deşartă!

Am căutat adevărul, dar el mi-a apărut ca o fată morgana. M-am rătăcit, m-am pierdut în căutări sterpe pe cărări bătătorite de alții şi acum o să păşesc pe un drum virgin.

Aş vrea să uit amurgurile copilăriei, când lumina se retrăgea blând mistuindu-se pe cupola templului cerului, când părăsea pământul, iarbă, copacii, pârâul din fața casei bunicii şi totul era cuprins de aripile înserării care-mi provoca spaima. Îmi era frică de întuneric şi adoram soarele, neştiind că o viață întreagă o să caut lumina şi o să tânjesc după ea, ca un îndrăgostit după a sa iubită.

Mi-e dor de lumină! Mi-e dor de Dumnezeu!

Ştiu, că azi moartea o să-mi bată la uşă. Aş putea să fug, dar ei tot or să mă găsească oriunde m-aş ascunde.

Omul este sclavul destinului. Viața mea doar de azi începe cu adevărat. Aş mai avea posibilitatea să mai revin odată pe Terra, prin copilul Magdei şi al lui Radu, dar mai bine zbor spre capătul lumii şi mă eliberez din ciclul naşterilor. O să zbor spre lumea în care nu există invidie, ura, răzbunare sau himere.

O să urmez drumul luminii care mă va duce în regatul iubirii eterne. " . ***Iartă-mă, Doamne:***

— Pentru tot ce puteam să văd şi nu am văzut!
— Pentru tot ce puteam să aud şi nu am auzit!
— Pentru tot ce puteam să simt şi nu am simțit!
— Pentru tot ce aş fi putut să înțeleg şi nu am înțeles!
— Pentru tot ce puteam să conştientizez şi nu am conştientizat!
— Pentru iertarea pe care aş fi putut să o dau şi nu am dat-o!
— Pentru bucuria pe care aş fi putut să o trăiesc şi nu am trăit-o!
— Pentru Lumina pe care aş fi putut să o primesc şi nu am primit-o!
— Pentru viața pe care aş fi putut să o ocrotesc şi nu am ocrotit-o!
— Pentru visele pe care mi le-aş fi putut împlini şi nu le-am împlinit!
— Pentru necunoscutul în care aş fi putut să păşesc şi din teamă, nu am îndrăznit să păşesc!
— Pentru iubirea pe care aş fi putut să o exprim şi nu am exprimat-o!
— Pentru tot ce puteam să creez bun şi frumos şi nu am creat pentru gloria Ta, Doamne şi a Împărăției Tale Divine!
Pentru tot ce ştiu şi nu ştiu că am greşit, pe Tine, Doamne, care eşti Compasiunea şi Iubirea infinită, te rog, iartă-mă şi mă îmbraca cu nesfârşita Ta Iubire şi Lumină! (Părintele Argatu)

…

Simte un mare gol, un abis în inimă. Doar ea ştie cât s-a luptat cu demonul iubirii care o chinuia neîncetat.

Dar acum totul s-a dus.

Totul s-a dus. O adâncă tristețe o cuprinde şi lacrimile-i curg, fiindcă ştie că doar ea a iubit.

Sufletul o doare şi ştie că a murit. Acum este doar un abur, un spirit rătăcitor pe Pământ, care e îmbrățişat de un vânt stelar ce o duce spre adevărata ei casă, purtând-o printre galaxii de mult dispărute. Spiritul ei hoinăreşte printre stele, plângând iubirea pierdută şi căutând drumul prin pulbere de aştrii.

În urma ei fantomele stelelor moarte şoptesc:

„Ce mult a iubit! Ce mult a iubit!”

SFÂRŞIT